

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SIGMUND MILLER

SAGIR ADAM

BAŞAK YAYINEVİ

Y a z a n :
SIGMUND MILLER

SAĞIR ADAM

Çeviren :
ERDEM KATIRCIOĞLU

BAŞAK YAYINEVİ

Cağaloğlu Molla Feneri Sokak No. 2, Kat 2

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://www.intef.org> **İ S T A N B U L**

BAŞAK YAYINEVİ

DEDEKTİF ROMANLARI No. 3

SAĞIR ADAM

Copyright Sigmund Miller

15 . ŞUBAT . 1970
BİRİNCİ BASKI

YAYINLAYAN : BAŞAK YAYINEVİ

DEDEKTİF ROMANLARI

GENEL DAĞITIM YERİ

B A Ş A K Y A Y I N E V İ

Cağaloğlu Molla Feneri Sokak No. 2, Kat 2 — İSTANBUL

TAŞRA DAĞITIM YERİ

GAMEDA LİMİTED ŞİRKETİ

Biçki Yurdu Sokak Dr. Şevki Bey Han No. 12 Kat 2

BAŞAK YAYINEVİ

DEDEKTİF ROMANLARI : 3

Yazan	:	Sigmund MILLER
Kitabı Hazırlayanlar	:	Faruk ÜLKÜ - NEJAT CANSUN
Dilimize Çeviren	:	Erdem KATIRCIOĞLU
Kapak Resmi	:	İsmail BİRET
Kapak Filim ve Baskı	:	ÇETİN OFSET
Dizgi ve Tertip	:	ACAR MATBAASI
Baskı	:	HAŞMET MATBAASI

BAŞAK YAYINEVİ

**SEKSOLOJİ
ŞAHESERLERİ İLE
TÜRK KİTAPÇILIĞINDA
İNKILAP YARATTI.**

BOL ÇEŞİT VE HER ARADIĞINIZ KİTAP?...

BİRİNCİ BÖLÜM

Kalabalık ve hareketli Amsterdam şehrinde sonbahar başlangıcında bir öğle üzeriydi. Keskin, soğuk bir rüzgâr kanalın sularını yalıyordu; fakat bu havaya rağmen, Avrupa'nın en büyük elmas tacirlerinin bulunduğu De Hemms and Zoon'un altı katlı ofis binasının önünde büyük bir kalabalık toplanmıştı. Öğle tatiliydi ve binanın önünde biriken halk; dördüncü kat pencerelerinden birinden sarkıtılan mavi, dört köşe, dokuz tondan daha ağır büyük bir kasanın indirilişini sakın sakın seyretmekteydi. Oldukça ince bir tel halatla bağlı kasa yavaş yavaş aşağıya iniyordu.

Polis, biriken kalabalığı üçgen şeklinde kırmızı renkli levhalarla işaretlenmiş kısımdan dışarı çıkarmak zorunda kaldı. Bu levhaların üzerinde; DANGER OCHSER NAKLİYAT ŞİRKETİ yazısı okunuyordu.

Kasayı taşıyacak olan kamyon tam yerinde park etmemişti, park etmesi gereken yere eğri bir şekilde yanaşmış ve caddedeki trafiği aksatmıştı. Bir polis, sıkışık trafiği düzenlemeğe uğraşüyor, sağa sola koşup duruyordu. Çok geçmeden kamyonun etrafı karmakarışık bir şekilde başka kamyonlar, otomobiller ve motosikletlerle dolmuştu.

Nihayet kasa indi; ancak kasa kamyonun kenarına çarptı ve tekrar kasayı kaldırmak gerekti. Bu sefer ka-

sa daha dikkatle kamyonun içine kondu. Tel halat çıkarıldı ve kasa kenarlara sıkı bir şekilde bağlandı. Dalgalı saçlı bir adam diğerlerine işaret levhalarını toplattı; bu iş bittikten sonra dönüp oradaki polisle çene çalmaya başladı. Zavallı polisin onunla çene çalacak hali yoktu, bütün istediği trafiği alt üst eden bu adamların bir an önce çekip gitmeleri idi. Az sonra yukarıdaki işçiler de geldiler; adam elleriyle onlara acele etmelerini işaret etti.

Polis kamyonun manevra yapması için yardım etti. Ayrılırlarken dalgalı saçlı adam polise neşeyle el salladı ve polis de, onlardan kurtulmaktan memnun, mukabele etti. Kamyon köşeyi dönüp kayboldu.

De Heems and Zoonun yukarı kattaki ofislerinde, siyah saçlı bir sekreter elleri selüloit kelepçelerle bağlı bir şekilde yerde, ağzında bir tıkaç, boş yere bağırmaya çalışıyor fakat sesi çıkmıyordu. Bir diğer sekreter de koltukların birinde aynı şekilde bağlı sessiz sessiz oturuyordu. Yerde üç adam daha yatıyordu ve bunlardan biri De Heems'den başkası değildi; hepsi elleri kolları bağlı, ağızlarında tıkaç, çaresiz bir şekilde debelenip duruyordu.

Yalnız Hollanda gazeteleri değil, Avrupa ve Amerika'daki bütün gazeteler de asrın bu en büyük soygunlarından birini yazdılar. Üç milyon dolar kıymetindeki elmaslar Holanda'nın en büyük şehrinde, güpe gündüz, en kalabalık caddede, herkesin gözleri önünde çalınmıştı.

İKİNCİ BÖLÜM

Kırk yaşlarındaydı, uzun ve sarkık bıyıkları siyahtı; geniş Polis Şefliği odasında oturmuş kahvesini yudumluyordu. İsmi Jan Linder'di, sanki polis şefi olmak için doğmuş gibi bir hali vardı. Otoritesi makamından değil kişiliğinden geliyordu. Çok zeki bir insandı, zekâ ve kur-

nazlğını sevimli bir tebessüm veya içten gelen bir kahkahanın arkasında saklamasını bilirdi.

Dudaklarında neşeli bir tebessüm Laurens Roken'e bakmaktaydı. Laurens Roken, daire şeklindeki raylarında dönüp duran oyuncak treni seyrederken gözlerine inanmıyordu. O kadar şaşırmıştı ki, kahvesine daha elini bile sürmemişti.

Laurens Roken büyük Van Doren Mağazası'nın müdürüydü. Van Doren Mağazası Hollanda'nın en iyi mağazalarından biriydi. Laurens Roken gayet becerikli, zayıf, ufak tefek bir adamdı; kusursuz bir şekilde giyinmişti. Koyu renkli elbise giymiş ve elbisesine uyan bir kravat takmıştı, yakasında küçük bir karanfil vardı. Arkasına takılı üç yük vagonunu raylarda döndürüp duran oyuncak lokomotifini seyrederken boğazına götürdüğü eli titriyordu.

Linder ayağa kalktı, gidip oyuncak trenin düğmesini çevirip durdurdu. Roken'e trene yaklaşmasını işaret etti. Üç yük vagonu vardı — biri kumanya, biri eşya ve diğeri kömür vagonu. — Linder küçük kömür parçalarından birini aldı.

Kömür parçasını parmakları arasında evirip çevirirten sonra Roken'e gösterdi.

— Neye benziyor dersiniz?

Roken saatine bakarak :

— Kömür mü? diye sordu. Mağazaya bir an önce dönmek için acele ediyordu.

Linder :

— Doğru, diye cevap verdi. Nadir bir kömür. Cebinden çıkardığı mendiliyle kömürü ovmaya başladı. Bir süre sonra elindeki parçayı ışığa tuttu; pırıl pırıl parlıyordu. İlme göre bu en sert kömür türüdür.

— Bir... bir elmas parçası bu!

— Evet. Şimdi niçin buraya çağrıldığınızı anladınız artık.

— Çok enteresan, fakat... Tekrar saatine baktı. ...bugün yapacak çok işim var.

— Özür dilerim. İşlerinizin çok olduğunu biliyorum. Elması biraz daha ovdu. Fakat görüyorsunuz, bu tren sizin mağazadan geldi.

Roken iyice afallamıştı.

— Bizden mi?

Linder bu narin, kadın yapılı adamın elleriyle saçlarını düzeltmesini seyrederken :

— Bu tren Amerikan yapısı, diye sözlerine devam etti. Yapılışındaki bir kusur yüzünden Amerika'ya geri gönderiliyordu. (Elmaslarla yüklü olarak. Bu elmaslar De Heems soygununun ufak bir kısmı.

Roken şaşkın ve üzgün :

— Müthiş bir şey bu, dedi. Korkunç, mağazamdan biri bu suça katılsın...

Linder gülümsedi.

— Çok doğru.

— Bu adamı derhal tevkif etmelisiniz. Mağazamızda böyle şeyler istemeyiz. Mağazamız Hollanda'nın en iyi mağazasıdır. Siz öyle oturup da bu adamı başı boş bırakamazsınız, bu... Roken gerçekten şaşkına dönmüş ve iyice öfkelenmişti.

— Hiç Sağır Adam'an bahsedildiğini işittiniz mi?

Roken başını salladı.

— Gazeteler De Heems soygununu onun yaptığını yazıyorlar.

Linder başıyla tasdik etti ve duvardaki bir krokinin yanına gitti. Krokinin üzerine aşağıdaki diyagram dik-katle çizilmişti :

Linder bir cetvel alıp X harfine işaret etti.

— Bu Sağır Adam, dedi. Bu dahî hırsız hakkında hiç birşey bilmiyoruz. Adam A, B ve C guruplarından meydana gelen şebekenin reisi. Şimdi, A gurubu elmasları alıyor, C gurubu çalınan elmasları alıyor ve elden çıkarıyor; B gurubuna gelince : bu çok tuhaf bir gurup. Bunlar malları götürüp teslim eden insanlar. Elmasların A gurubundan C gurubuna geçmesini sağlıyorlar; buradaki oyuncak tren gibi.

İşin tuhafı, Sağır Adam hariç, bir guruptan birinin diğer guruptan hiç kimseyi tanıması. Ve kimse Sağır Adam'ın kim olduğunu bilmiyor. Guruplardaki insanlar ancak çok yakın bir iki gurup arkadaşını tanıyor. Bu büyük ve karışık şebekenin başı meçhul. Ara sıra şebekenin bir iki üyesini yakalıyoruz; fakat adamlar benden fazla birşey bilmiyorlar şebeke hakkında.

— Çok tuhaf!

Linder devam etti.

— Bu organizasyon sizin mağazadan idare ediliyor.

— Benim mağazamdan, ha? Gülünç! İnanmıyorum buna!

— Hayat da çok kere gülünçtür, Bay Roken.

— Şirketimin bu kaçakçılıkla ilgili olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?

— Hayır. Fakat mağazanız, dünyanın şayet en büyüğü değilse bile, en büyüklerinden biri olan bu şebeke tarafından dağıtım merkezi olarak kullanılmaktadır.

— O halde onu derhal yakalayıp tevkif etmelisiniz.

Linder gülümsedi.

— Şu halde aynı fikirdeyiz. Elini dostça Roken'in omuzuna koydu. Fakat önce onu bulmaya çalışmalıyız.

Roken oyuncak treni göstererek :

— Bunu bulduğunuza göre mağazamızın oyuncak kısmındaki şebeke üyesini bilmeniz gerekir, dedi. Derhal onu tevkif etmelisiniz.

— O oyuncak kısmından bir adam değil. Sağır Adam bu trenin kusurlu olduğunu her nasılsa biliyordu. Bunun Amerika'ya geri gönderilmesinden faydalananaktı. Orada onun için çalışan bir gurup var. C gurubu. Treni onlar alacaklar.

— Fakat siz her halde treni göndermiyeceksiniz?

— Göndereceğim.

— Bu haydutların...

— Şayet buna engel olursam, adamlar şüphelenip mağazanızdan ayrılırlar. Onların mağazanızdan ayrılması işime gelmiyor.

— Benim geliyor.

— Şüphesiz. Linder, Roken'in sırtını okşadı. «Bize, ülkeyi kötü bir dahiden kurtarmak için, her halde yardım etmek istersiniz. De Heems soygunundan çalınanların büyük bir kısmı hâlâ Hollanda'da. Oyuncak treni gösterdi. Bu yüzden on'dan ziyade yüzde doksanı ele geçirmeye uğraşıyoruz.

Roken üzgün ve yorgun bir tavırla tekrar koltuğuna oturdu.

— Mağazanın polislerle dolması feci bir şey.

— Mağazanıza polis gelmiyecek.

Roken biraz sinirli bir sesle :

— Benden ne istiyorsunuz, Bay Linder? diye sordu..

Linder dostça gülümsedi.

— İyi bir vatandaş olmanızı. Haydutların elmasları Amerika'ya kaçırmak için mağazanızın kolaylıklarından faydalandığını unutmayın. Yakında elmasların hepsini ülkeden çıkarmak için bir teşebbüse girişecekler. Adamların, liderleri Sağır Adam'ın da mağazada olduğunu bildiklerini sanmıyorum. Belki de adam mağazanızda sıradan bir idarecidir.

— Sizden istediğim şirketinizdeki personelin karakterlerini, mazilerini ve sıhhi durumlarını ayrıntılarıyla bil-

diren bir rapor hazırlamanız. Özellikle işitme durumları hakkında.

— Fakat üç yüzden fazla adam var mağazamızda çalışın.

Linder gülümseyerek :

— Üç yüz on iki, dedi.

Roken :

— Fakat turist mevsimi başlamak üzere, diye bağırdı. İşimizin en fazla olduğu zaman!

Linder gene gülümsedi.

— Ülkemizin iyiliği için elimizden geleni yapmalıyız.

— Bu günlerde envanter çıkarmakla meşgulüm. Belki birkaç gün sonra...

Linder yavaşça :

— Bu gün, dedi.

— İmkânsız!

Linder bu sefer tebessüm etmeden :

— Bugün, diye tekrarladı.

Roken, Linder'e baktı; Linder de gözünü Roken'e dikmiş bakıyordu, nihayet Roken gözlerini ayırdı. Linder kapiya doğru yürüdü ve kapıyı Roken'in çıkması için açtı. Tekrar neşeli ve dost bir tavır takınmıştı.

— Buraya kadar zahmet ettiğiniz için teşekkür ederim, Bay Roken. Çok nazıksınız.

— Kahve için teşekkürler.

— Birşey değil. İyi günler.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Koyu gri bulutlar gökyüzünü kaplamıştı. Yağmur yağmıyor, fakat tek tük damlalar düşüyordu. Vakit öğleden sonraydı. Herkes soğuktan titreyerek, acele acele yollarda yürüyordu.

Van Doren Mağazasının yukarı kattaki idare odasında iki ortak, Van Doren ve De Beers oturmuş, Roken'ın polis şefini ziyareti hakkında verdiği izahatı dinliyorlardı. İki masada oturuyorlardı. Roken konuşmasını yaparken yerinde kalkıp oturuyordu, öfke ve kırgınlığını her haliyle belli ediyordu.; diğerleri ise sakın bir şekilde Roken'i dinliyorlardı.

De Beers kırk yaşlarında, iri yarı, asık suratlı, sanki buz yutmuş gibi soğuk adamın biriydi. Ancak görünüşünün aksine, geniş düşünceliydi ve kafası çalışırdı. Son zamanlarda Van Doren'le ortak olmuş, beraberinde hatırı sayılır bir sermaye ile, modern ticaretteki olağanüstü kabiliyetini getirmişti. Ortaklığa katılalı henüz bir seneyi geçmiş ve bu süre içinde Van Doren mağazası her bakımdan gelişmiş, mükemmelleşmişti.

Dirk Van Doren ise gayet neşeli bir insandı. Ağzından daha uzundu ve altmış küsurluk yaşını sırtında bir dan purosunu düşmezdi. Fazla içmez, fakat çakırkeyif gezerdi. Mağazadaki bütün güzel kızları tanıyordu. Bir seksenden daha uzundu ve altmış küsurluk yaşını sırtında bir yaz elbisesi hafifliğiyle taşırdı.

Şu anda, müdürünü dinlerken yüzünde ciddi bir ifade vardı. Purosundan derin nefesler çekiyordu. De Beers somurtmaktaydı ; Purodan ve tütünün her türlüşünden nefret ederdi. Eliyle gösterişli bir şekilde dumanları kendisinden uzaklaştırmaya uğraşıyordu. Van Doren'in onun bu jestine aldıracağı yoktu.

Laurens Roken can sıkıcı hikâyesini bitirdikten sonra her iki ortak bir süre düşündüler.

De Beers :

— « Kızlardan hiç birini bu rapor hazırlama işine ayıramayız, dedi. »

Roken :

— Süphesiz diye tasdik etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Van Doren purosunu ağzından aldı, bir süre purosuna baktı ve sonra purosuna hitap ediyormuş gibi konuşmaya başladı :

— Linder hatâ ediyor olmalı. Teşekkürümüzde Sağır Adam gibi cesur ve atılgan biri yok. Bütün idarecilerimiz mıymıntı ve evli barklı insanlar. Linder yanılıyor.

— Peki şu personel raporunu ne yapacağız, Dirk?

— Vereceğiz.

— Fakat Roken'in söylediğini işittin. Raporu hazırlamak için altı kızın bütün bir hafta çalışması gerekiyor.

Van Doren gülümsedi.

— Polisin istediğini yapmalıyız. Masrafı gelir vergisinden düşeriz.. Roken'e döndü. Laurens derhal işe başlasan iyi olur.

Van Doren mağazanın giriş kapısının önünde, Hendryk isminde kör bir adam keman çalıyordu. Oğlu Corrie yanında durmuş, şapkasını gelen geçene uzatıyordu. Hendryk güçlü kuvvetli, geniş omuzlarıyla Samson yapılı bir adamdı. Saçları bir aslan yelesini andırıyordu; altın sarısı sakalı kıvrır kıvrırdı. Elleri çok iri ve kaba olmasına rağmen keman çalarken tellerdeki dokunuşları nazikti. Yüzünde dilenen bir insan ifadesi yoktu; ne ümitsizlik ve ne de çaresizlik vardı bu yüz ifadesinde. Körlüğü olmasaydı kimse ona dilencililiği yakıştıramazdı. Canlı ve iradeli bir insanın yüzüydü bu yüz...

Corrie on bir yaşındaydı. Prinsengraccht Kanalı'nda babasıyla ev şekline sokulmuş bir kayıkta yaşıyordu. Ağır başlı bir çocuk olmasına rağmen, güler yüzlüydü. Ufak bir şaka ve hattâ babasından işittiği tatlı bir söz üzerine yüzü aydınlanır, gözlerinin bebekleri gülerdi. Bu gün öğleden sonra okulları tatildi ve Corrie saat birden beri babasına yardım ediyordu.

Caddenin karşısında, uzun boylu, başı açık, zayıf yapılı bir Amerikalı kısa bir süre durup amcasının muhte-

şem ve zengin mağazasına baktı. Özellikle neon ışıklı tabelâda yüz metre öteden Van Dorein ismi rahatça okunabiliyordu. Mağazanın katlarını saydı : tam beş katlıydı.

Mağazanın bir sürü kapısı vardı ve kapılardan büyük bir kalabalık girip çıkmaktaydı. Bu insanları kayıtsız bir şekilde seyretti, kendisi de yarı yarıya Hollandalı sayılırdı, fakat hiç bir yakınlık hissetmiyordu. Aslında hiç kimseye bir yakınlık hissettiği yoktu, ne burada, ne de başka bir yerde...

Harp sırasında Tom, Pasifik'te küçük bir piyade birliğinin kamutanıydı. Bir baskında yakalanmış ve üç yılını esir kampında geçirmişti. Birkaç kere kaçmaya kalkışmış ve her seferinde başarısızlığa uğrayarak ağır şekilde cezalandırılmıştı. Kamçılanmış, tekmelenmiş, işkence edilmiş ve bir seferinde başına sopayla öylesine vurulmuştu ki, iki gün kendine gelememişti. İyileşince gene kaçmaya kalkışmıştı.

Japon esir kampında geçirdiği üç ve Amerika'da hapse geçirdiği beş sene onu aslında değiştirmemişti. Şu anda ne bir fikri, ne bir inancı ve ne de bir sevgisi vardı; hattâ bu kaba ve zalim dünyadan nefret bile etmiyordu.

Amcasının mağazasına doğru yürüdü. Kapıya vardığı zaman aslan yelesi gibi saçlarıyla kör adam Hendryk dikkatini çekti. Elini cebine atıp bir avuç bozuk para çıkardı ve Corrie'nin uzattığı şapkaya attı.

Hendryk :

— Teşekkür ederim, dedi; ingilizcesi mükemmeldi.

— Yabancı olduğumu nereden anladınız?

Hendryk gülümsedi.

— Amerikalıların yürüyüşü farklıdır diğerlerinden. Ayaklarını vurarak yürürler. Yürümeleri acele aceledir. Vasesinden de nazik bir insan olduğunuzu anlıyorum.

Tom'un yüzünde hafif ve neşeli bir tebessüm belirdi.

— Bunu bana şimdiye kadar kimse söylememiştir.

— Fakat bu bir çeyrek. Şimdi size bir parça çalayım, sizin için bir parça.

Tom itiraz etmeye fırsat bulamadan Hendryk çalmaya baktı; çocuk utangaç bir tavırla Tom'a gülümsedi. ye baktı ; çocuk utangaç bir tavırla Tom'a gülümsedi.

— İsmi ne senin?

Hendryk çaldığı parçayı bitirerek :

— O İngilizce bilmez, diye cevap verdi.

Tom :

— Çaldığınız melodi çok güzeldi, dedi ve gitmeye davrandı, fakat Hendryk onu tutmak için uğraşıyordu.

— Burada tatilinizi mi geçiriyorsunuz?

— Hayır. Akrabalarımı ziyarete geldim.

— O halde aslınız Hollandalı.

— Az çok. Neyse, allahısmarladık...

— Sizinle karşılaşmaktan memnunum, Bay.....

— Van Doren.

— Aaa ! Sesi büyük bir sır keşfetmiş gibi yükselmişti. Dirk Van Doren sizin...

— **Evet, amcamdır.**

— Güzel, çok güzel. Fakat ben kendimi tanıtmadım. İsmim Hendryk Veerton. Ve bu da oğlum Corrie.

Corrie gayet saygılı bir tavırla başını eğerek Tom'u selâmladı.

Tom tekrar :

— Allahısmarladık, dedi.

Hendryk dost bir tavırla

— İnşallah gene görüşürüz. Dirseğiyle Corrie'ya dürttü.

Çocuk da zorlukla İngilizce olarak :

— Güle, güle, dedi.

Tom amcasını görmek için mağazadan içeri adımını atarken onlara el sallıyarak vedalaştı. Amcasını şimdiye kadar hiç görmemişti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dirk Van Doren Tom'u iki kolundan tuttu, içten gelen bir yakınlıkla yüzüne baktı.

— Neye hangi uçakla geleceğini bildirmedi? Hava alanına bir otomobil gönderip seni aldırırdım.

— Sağ olun.

Bakıştılar. Dirk kardeşinin oğlunu görmekten büyük bir kıvanç duymuştu. İri eli Tom'un omuzundaydı.

Tom, amcasının babasına benzer bir adam olduğunu tahmin etmişti. Babasını da zaten hayal meyal hatırlıyordu. Sempatik fakat ağırbaşlı bir adamdı. Amcasında ise ağırbaşlı bir hal yoktu. Neşeli, babacan ve iyi bir adama benziyordu.

Dirk acele bir dosya getirdi ve içinden bir fotoğraf çıkardı. Bu Tom'un birkaç aylıkken karyolasında çırılçıplak yatairken çekilmiş resmiydi. Dirk bir kahkaha koyuvererek :

— Hiç sana benzemiyor, diye Tom'a takıldı.

— Bu kadar genç olduğumu bilmiyordum.

Nihayet Dirk Tom'u De Beers'le tanıştırdı. De Beers Tom'un geldiğinden beri meşgul görünmeye çalışıyordu. Soğuk bir şekilde önündeki kâğıtlar arasından kalkıp Tom'un elini sıktı. Tom adamın kendisinden hoşlanmadığını anlamıştı. Benim hakkımda bazı şeyler biliyor olmalı, diye düşündü.

Dirk habire anlatıyordu. Kırk sene önce kardeşinin Amsterdam'dan ayrılışını hatırlamıştı. Sadece altı aylığına gitmişti. Güldü. Altı ay !...

Tom gülümsedi.

— Anneme rastlamış. Annem onu alıkoymuş.

— Kadınlar ! Ah şu kadınlar !

— Sizin çocuklar nasıl, amca ?

— Çocuklarım mı? Sadece bir tane.

— Burada mı çalışıyor?

— Oğlumun burada çalışmasını istemem. Burada gözde olurdu. Ben onun kendi ayakları üzerinde durmasını isterim. Rakip bir mağazada çalışıyor. Rotterdam'daki bir şubelerine tayin ettiler.

Karşılıklı akrabalarından bahsettiler, savaştan konuştular... Savaş ne zalim bir şeydi ! Tom'un babasından söz açıldı. Ölümünden bu yana yirmi beş yıl geçmişti.. dile kolay ! O kadar genç ölmüş, ölümü o kadar ani olmuştu ki.. Kardeşini düşünmek Dirk'i kederlendirmişti. Ah hayat-hayat o kadar kısaydı ki!.. Doğuyorsun, bir kaç şişe süt içiyorsun, bir de bakıyorsun ki bir delikanlı olup çıkmışsın. Sonra bir gün uyanıyorsun, bakıyorsun ki artık okul günleri geride kalmış ve işe gitmen gerekiyor. Ne olduğunu anlayamadan bir de ne göresin, gençlik gitmiş, orta yaşlı bile değilsin artık. Nasıl da akıp geçmiş yıllar. Hızlı ve zalimcesine. Fakat kardeşinin oğlunu görmek kıvanç veriyor insana... Elinin tersiyle gözlerinde biriken yaşları sildi.

Dirk konuşmaya devam ediyor ve bu konuşmalar onları gittikçe birbirine yaklaştırıyor, kaynaştırıyordu. Birden Dirk kendi kendine kızarak ayağa kalktı.

— Ben de habire çene çalıp duruyorum. Sen ise yorgunluğunu giderecek bir yudum koymadın daha ağzına. Büfeye gidip bir şişe cin çıkardı.

De Beers içmek istemedi, yapacak çok işi vardı. Üstelik iş saatlerinde içmemeyi prensip edinmişti.

Birbirlerinin sağlık, saadet ve talihleri için kadeh kaldırdılar. Konuşmaya devam ettiler, fakat Dirk Tom'un karısından, yargılanmasından ve mahkûm olmasından bahis açmadı. Belki yalnız olsalardı bunlardan da konuşurlardı.

Tom eliyle geniş odayı işaret ederek :

— İşleriniz nasıl diye sormama lüzum yok sanırım, dedi.

Dirk elini yanına vurarak güldü.

— İşler kesatlaşınca yemeklerimizden kısıyoruz. De Beers'e döndü. Öyle değil mi, Walter?

De Beers başını kaldırmadan dilinin altından bir şeyler homurdandı.

Dirk Tom'a döndü.

— Aldırma ona. Dünyadaki bütün mağazalar onun olsa gözü doymaz. Aç gözlü herifin biridir. Tekrar De Beers'e döndü. Öyle değil misin, Walter?

De Beers cevap vermedi. Sinirli sinirli önündeki kâğıtları karıştırdı.

Dirk Tom'a döndü.

— Harpten önce bir sigorta şirketinde çalıştığını işittim.

— Evet, amca.

— Senin sigorta poliçesi sattığını düşünemiyorum. Her halde bir idareci filandın şirkette, ha?

— Özel bir işti benimkisi. Yüksek bedelle sigorta edilmiş şeylerin şüpheli bir şekilde çalınması neticesi istenen tazminatları araştırırdım.

— Detektif ha?

— Onun gibi bir şey.

— Sonra şirkete tekrar döndün mü?

Tom başını salladı.

— Tekrar beni işe almadılar.

Dirk ayağa kalkıp Tom'un sırtını okşadı.

— Bizim burada senin gibi birine ihtiyacımız var.

— Niçin?

— Şu Sağır Adam denilen korkunç heriften bahsedildiğini işitmişsindir.

De Beers ikaz kabîlinden yüksek sesle öksürdü. Dirk ona aldırmadı.

— Evet, işittim.

—Şebekesini mağazamızdan idare ettiğini sanıyorlar. Dirk büyük kasanın çalınmasından, polis şefinin istediği rapora kadar her şeyi anlattı.

— Şayet adam sağırsa, onu bulmak zor olmasa gerek.

— Belki de Walter De Beers'dir. Söylediğim şeylerin yarısını duymaz.

De Beers :

— Hiç de hoş bir şaka değil, dedi.

Telefon çaldı. De Beers telefona baktı. Dinledi ve sonra ahizeyi Dirk'e uzattı.

— Sizi arıyorlar, Londra'dan.

Dirk elini Tom'un omuzuna atarak :

— Bu konuşma uzun sürer, dedi. Seninle akşama yemekte görüşelim.

Tom ayağa kalktı.

—Saat kaçta, amca?

— Yedide gel. Biraz da kafaları çekeriz.

Tom başını salladı.

— Odan yarına hazır Tom.

De Beers hâlâ ahize elinde duruyordu.

— Londra'da seni bekliyorlar, Dirk.

— Unutma, yarın burada bizimlesin artık.

— Gelmesem daha iyi olur, amca.

— Bunu akşama görüşürüz.

— Pekâlâ. Allahaismarladık.

Sevgiyle birbirlerine gülümsediler, el sıkıştılar. Sonra Tom De Beers'in yanına gidip elini uzattı.

— Allahaismarladık, dedi. De Beers hızla yerinden kalktı, kibar fakat acele bir şekilde Tom'un elini sıktı ve :

— Güle güle, deyip o hızla gene yerine oturdu.

Tom gittikten sonra De Beers tekrar ayağa kalkıp odayı arşınlamaya başladı. Sabırsız bir şekilde Dirk'ün te-

lefon konuşmasının bitmesini bekliyordu. Dirk de inadına konuşmayı uzatıyor da uzatıyordu.

De Beers :

— Onun bizimle çalışması da nereden çıktı? diye bağırdı.

Dirk insanı çileden çıkararak bir soğukkanlılıkla :

— Kimden bahsediyorsun? diye sordu.

— Kimden olacak, yeğenin Tom Van Doren'den !

— Biraz zayıf, fakat bizim Hollanda yemeklerini yemeye başlasın şişmanlar.

— Onun gerçekten bizimle çalışmasını istiyor musun?

De Beers buna bir türlü inanamıyordu.

— Personel işleriyle canını sıkma, bu benim işim.

— Aynı zamanda benim de işim.

— Sanırım bu odayı ikiye bölmek gerekecek. Seninle münakaşa etmeye çok zaman harcıyorum.

— O burada çalışamaz, Dirk !

— Hoşuna gitmedi galiba?

— Hoşuma gidip gitmemesi değil önemli olan.. Mağaza için kötü olur.

— Geçmişi yüzünden mi?

— Onunla şahsî bir alış verişim yok benim.

— Walter sen tahammül edilmez bir ihtiyarsın ve ihtiyar olarak doğmuşsun.

— Bana hakaret etmek, onun adam öldürdüğü için beş sene hapis yattığı gerçeğini değiştirmez.

— O rastgele birinin öldürmedi; kendini öldürmeye kalkışan adamı öldürdü.

— Kimse beni veya seni öldürmeye kalkışmadı. Kötü şöhretli bir adam. Böyle bir adama burada iş veremeyiz.

— Pekâlâ. O halde yalnız benim hesabıma çalışacak.

— Mağaza için çalışacak. Onu mağazanın dedektifi yapacaksın. Koca dünyada bu işi yapacak kala kala bir o mu kaldı?

— Ona başka bir görev daha vereceğim. Senin gibi sıkıcı ihtiyarlardan beni koruması görevi...

— Senin hakaretlerinden ıllallah, Dirk, Hiç de hoş değil bunlar.

— Haklısın. Çok can sıkıcı.

Münakaşa Dirk'in böyle anlar için sakladığı siyah büyük purosunu yakmasına kadar devam etti. Dirk bu özel kokulu puroyu oda masmavi bir dumanla iyice doluncaya kadar derin derin çekti. Nihayet De Beers, öfkeden kudurmuş bir vaziyette kendini odadan dışarı attı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Tom, amcasının ofisinden çıktıktan sonra kendini mağazanın erkek eşyaları kısmında buldu. Amcasını görmek Tom'u çok sevindirmişti. Kendisine iki boyunbağı aldı. Her kes kırık dökük ingilizce konuşuyordu. Tom'un Hollanda dilinde bildiği kelimeler elli kadardı ve bunları babasının dizi dibinde öğrenmişti.

Tom bir katın yarısından fazlasını işgal eden kadın elbiseleri kısmından geçti. Paris Salonu'ndaki elbiseler hariç, diğerleri yarı fiyatına satılacaktı. Satış yarın olacak ve sadece iki saat sürecekti, öğleden sonra saat üçten beşe kadar. Herhalde sürümden kazanacaklarını umuyorlardı.

Tom eskalatöre kadar yürüdü. Eskalatörle bir kat aşağı indi. Burası oyuncak kısmıydı. Kaynana zırlıtısından skiye kadar her çeşit oyuncak vardı bu kısımda.

Her tezgâhta Büyük Büyücü'ye ait yazılar vardı. Bu levhalar tavandan sarkıyordu ve üzerlerinde çatık kaşlı, dik bakışlı, şeytanî yüzlü bir adam resmi vardı. Levhalar da şunlar yazıyordu :

Yakında BÜYÜK BÜYÜCÜ burada !

Bir probleminiz varsa BÜYÜK BÜYÜCÜ'ye sorun !
BÜYÜK BÜYÜCÜ herşeyi bilir !

Tom, bu levhaları mağazanın her yerinde görmüştü, fakat burada insanın dikkatini fazlasıyla çekiyordu.

Bu kampanya De Beers'in parlak fikirlerinden biriydi. Bu özel oyuncak Amerika'dan geliyordu. Büyük Büyücü hakkında halk devamlı sorular soruyor ve hepsine isimlerini bir listeye yazdırarak birer tane alabilecekleri söyleniyordu.

Oyuncak kısmı kalabalıktı. Bir köşede oyuncak trenler çipil gözlü, ince dudaklı ufak tefek bir adam tarafından çalıştırılıyordu. Adam trenleri ışıklar, uzaktan konuşma cihazları ve işaretlerle tünellerden, köprülerden geçiriyordu. Fakat ne zaman yanına bir çocuk yanaşsa cereyanı kesip treni durdurmaktaydı. Çocuklara tepeden bakar bir hali vardı. Trenler sadece satın alacak parası olan büyükler için çalışıyordu. Bir gurup çocuk koşarak, neşeyle trenlerin yanına geldiler. Adam onları görünce trenlerin cereyanlarını kesmeye başladı. Altı trenin hepsini de durdurdu. Sırtını çocuklara dönüp makineleri ayarlamakla meşgul olmaya başladı. Çocuklar bağırıp çağırıyor, itiraz ediyorlardı.

Tom olanları seyretti ve tezgâha doğru yürüdü.

— Amerikan modelini görebilir miyim? diye sordu.

Adam sözlerini işitmişe benzemiyordu, arkasına dönmedi.

— Mynheer !

Ufak tefek adam yavaşça döndü.

— İngilizce bilir misiniz?

— Evet, efendim.

Adamın sesinde bir terslik vardı. Dudaklarını küçümser bir tavırla büktü. Trenleri biraz dinlendirmem gerek; fazla kızdılar.

Tom yavaşça :

— Küçükken böyle bir trenim vardı, dedi. Hiçbir zaman fazla kızmazlardı. Bekledi, fakat adam masanın üze-

rindeki lüzumsuz şeylerle oyalanmaya devam ediyordu. Tom, o halde direktörünüzü göreyim, dedi.

Adam hiç konuşmadan cereyanı açtı.

Tom küçük treni seyrederken üzerine sinsi bir hal-sizliğin çökmekte olduğunu farkettil. Tezgâha yaslandı ; vücudunu ani bir titreme almıştı. Bu bir malarya krizinin başlangıcıydı. Son krizi bir sene kadar önce geçirmişti. Acele mağazadan çıkıp bir taksiye bindi.

Hafif bir krizdi bu, fakat belki akşam yemeğini amcasıyla yemesine imkân vermezdi. Otelden amcasına telefon edip durumunu bildirdi. Dirk derhal Tom'un ziyareti-ne gelmek istediye de Tom onu caydırdı. İki Nembutal almıştı, uyusa iyi olurdu. Yarına iyi olacağından emindi. Hayır, doktora ihtiyacı yoktu. Böyle çok kriz geçirmişti, ne şekilde hareket edeceğini iyi biliyordu. Sabaha tamamen iyileşmiş olurdu. Amcasından özür diledi. Özür dilemek mi? Saçma ! Aslında amcası elinden bir şey gelmediği için üzgündü.

Birbirlerine dostça allahaısmarladık dedikten sonra Tom yatağına uzandı. Vücudunun zangır zangır titremesine zorlukla engel olabiliyordu.

ALTINCI BÖLÜM

Ertesi gün cuma idi. Van Doren Mağazası'nın kapıları saat dokuz otuzda açıldığı zaman Hendryk ve Corrie oradaydılar. Nedense cuma günleri Hendryk için daima iyi bir gün olurdu. Bunun nedenini bilmiyordu; fakat her zaman cuma günleri erkenden işe başlamayı huy edinmişti. Saat daha on bir olmadan on beş gulden'e yakın para kazanmıştı ; bu kazanç Hollanda'da birçok kimsenin bir günlük kazancından daha iyiydi.

Çaldığı melodiye kendisini öylesine vermişti ki, birkaç saniye onu duyamadı.. O sesi ki aylarca beklemişti.

Çalmayı bırakıp dikkat kesildi. Caddedeki bir sürü ses arasından farketmişti bu sesi. Durup öyle dikkatle dinledi ki, Corrie'nin bile dikkatini çekti.

Ne var, baba?

Hendryk cevap vermedi, eliyle susmasını işaret etti. Hareketsiz durdu ve sesi tekrar yakaladı. Ses ona doğru geliyordu. Şüphesi yoktu artık ; bu caddede bir şemsiyenin vurulmasından çıkan sesle beraber ağır bir ayak sesiydi. Bu sesi tek bir kişi çıkarırdı. Towser.

— Corrie, diye fısıldadı. Bize doğru gelen şemsiyeli biri var, tamam mı?

— Evet, baba.

— Koyu renkli elbise giyiyor, boyunbağında ucunda inci olan bir iğne taşıyor, öyle değil mi?

— Evet, baba.

— Kısa fakat cüsseli bir adam- siyah saçlı, tamam mı?.

— Evet, kaşları da çok kalın.

Hendryk başını salladı.

— Şimdi ellerine bak - sol eline - iri altın bir yüzük...

— Göremiyorum, dükkâna girdi.

— Takip et - çabuk ! Nereye gittiğini öğren !

Corrie adamın arkasından koşarak mağazaya girdi.

Beş dakika kadar sonra Corrie tekrar babasının yanına döndü. Nefes nefese :

— Mağazada dolaşıyor, dedi. Sadece dolaşıp sağa sola bakıyor.

— Oradan ayrılmayıp onu gözetlemeliydin !

Corrie babasını hiç böyle kızdığını görmemişti.

— Ben... ben gözetleyeceğimi bilmiyordum.

Hendryk oğlunun başını okşadı. Gülümsemeye çalıştı.

— Aldırma, Corrie.

— Kim o adam, baba?

— Eskiden tanıdığım biri. Dışarı çıkınca gözetle.

Sonra Hendryk kemanını alıp tekrar çalmaya başladı - artık her zaman olduğu gibi çalmıyordu. Sıradan bir dilenci gibi çalıyordu şimdi. Akli başka şeylerdeydi...

Tom kâbuslu rüyalar dolu gecenin sabahında uyan-
dığı zaman kendisini öylesine dermansız hissediyordu ki,
güçlkle hareket edebiliyordu. Bu halsizliğine rağmen bir
az yürüyüş yaparsa kendine geleceğini biliyordu. Bunu
tecrübeleriyle öğrenmişti. Kalkıp giyindi ve kahvaltı bile
yapmadan sokağa çıktı.

Yarım saat sonra kendine gelmeye başlamış ve bir
saat sonra da normale dönmüştü. Biraz kahve içti ve doğ-
ruca mağazaya gitti.

Kör adam ve oğlu her zamanki yerindeydi. Corrie'ye
kanı kaynamıştı. Hendryk'i de merak ediyordu - Musa
sakallı. Atlas gibi omuzları olan, Samson yüzlü kör ada-
mı... Bir gün onları yemeğe davet edip hikâyelerini öğ-
renmeliydi.

— Merhaba, Hendryk, Corrie...

— Ooo ! Merhaba Bay Van Doren ! Corrie kelimeleri
büyük bir dikkatle telâffuz ettikten sonra gülümsedi.

Hendryk keman çalmayı bıraktı. Tom'un sesini hatırla-
yınca yüzünde derin bir memnunluk ifadesi belirmişti.

— Dostum Van Doren. Sonra kaşları çatıldı. Bugün
dünkü kadar iyi değilsin.

Tom afallamıştı.

— Sesinden. Dünkü canlılığı yok, yorgun. Belki iyi
uyumadın, belki de çok geç yattın, öyle değil mi?

— Çok zekisin Hendryk. Corrie'ye on guldenlik bir
banknot verdi.

— Hayır ! Lütfen paranızı geri alın, Bay Van Doren,
lütfen !

— Ne var bugün benim paramda?

— Hiçbir şey. Bugün arkadaşız seninle. Corrie'ye dönüp acele acele bir şeyler söyledi. Corrie parayı babasına verdi. Hendryk de onu Tom'a uzattı. Bunu geri alın. Bugün çok para kazandım.

— Ne farkeder Hendryk, bunu da al !

— Hayır ! Lütfen alın. Sesinde gurur ve kırgınlık vardı.

— Sonra görüşürüz, Hendryk. Döndü, kapıya doğru yürümeye başladı.

— Bir dakika !

— Buyurun, bir şey mi var?

— Sizden böyle bir şey istemek istemezdim, fakat yardıma ihtiyacım var.

Tom herhalde fazla para isteyecek, diye düşündü.

— Ne kadar istiyorsun?

— Hayır... Hayır... para değil istediğim. Hendryk gücenmişti.

Tom mahcup :

— Özür dilerim, dedi. Size nasıl bir yardımım dokunabilir?

— Bana ve amcanıza büyük bir iyilik yapabilirsiniz.

— Amcama mı?

— Mağazaya bir adam girdi. Bir sürü ismi var, fakat asıl ismi Harry Towser - sabıkalı bir İngiliz. Elinde şemsiye var. Esmer, kısa boylu, tıknaz. Sol elinde büyük bir altın yüzük var, kravatında da, ucunda inci olan bir iğne taşıyor. Amcana kötülük yapmaya geldi. Mağazaya girip adamı göz altında bulundurmalısın; sonra evine kadar takip et, nerede oturduğunu öğren. Bunu yaparsan sana çok para veririm.

Tom hayretle :

— Onu takip etmemi mi istiyorsun? dedi.

— Evet. Nerede oturduğunu bilmeliyim.

— Niçin?

— Şimdi anlatması uzun sürer; bu arada adamın izini kaybederiz.

— Ne için polise haber vermiyorsun?

— Sana sonra her şeyi anlatırım. Takip edeceksen vakit kaybetme ! Sesi heyecanlıydı.

Tom düşündü ve yavaşça :

— Sağır Adam'la bir ilgisi var mı bu adamın? diye sordu.

Hendryk cevap vermeden önce kısa bir süre düşündü.

— Amcan sana ondan bahsetti mi?

— Evet.

— Towser, Sağır Adam'ın şebekesine dahil.

— Niçin polis çağırmıyoruz, anlıyamıyorum. Ben bir..

— Bu, adamı ürkütür ve kaçarır.

— Bu işle ne ilgin var senin?

— Şimdi anlatamam. Hendryk kederle döndü, hayal sukutuna uğramıştı.

— Pekâlâ, Hendryk.

Hendryk tekrar Tom'a döndü. Minnet hissiyle dolu dolu :

— Bu yaptığınız iyiliği asla unutmıyacağım, dedi. Sesi heyecanlıydı, neredeyse ağlıyacaktı.

— Adamı bana tekrar tarif et.

— Corrie seninle gelecek ve adamı gösterecek. Corrie' dönüp flamanca kısaca bir şeyler söyledi.

Towser'i bulmak bir saate yakın sürdü. Nihayet jilet bıçağı ve krem almakta olan adamı Corrie Tom'a gösterdi. Einde birkaç paket daha vardı. Gerçekte, yabancı bir ülkede alışverişe çıkmış herhangi bir turistten farkı yoktu. Satıcılara nazik bir şekilde hitap ediyor, ingilizce konuşuyordu. Tom dikkatle adamı süzdü. Dışleri çürük, elinde yara izi, çok iyi giyinmiş, ince dudaklı, zalim bakışlı bir adamdı bu. Kolayca sırtıyor, memnun ve şaşkın bir tu-

rist rolünü gayet iyi yapıyordu. İyi giyinmiş bir serseriydi bu adam; fakat ahmak değildi.

Tom Corrie'ye dönüp gülümsedi ve saçlarını okşadı.

— Sen dön artık, Corrie. Corrie Tom'un sözlerini değil, fakat neyi kastedtiğini anlamıştı. Tom'un tebessümüne aynı şekilde karşılık vererek oradan uzaklaştı.

Tom bir sigara yakıp bekledi ; diş macunları, traş kremleri ve her çeşit kokulu sabunlar dolu olan tezgâhları seyretmeye başladı. Towser etrafına bakındı, bir şey hatırlamışa benziyordu. Enformasyon masasına gitti.

— Affedersiniz, bayan, ingilizce konuşur musunuz?

— Evet, efendim. Bir arzunuz mu var?

— Karıma güzel bir elbise almak istiyorum.

— Arkada, dördüncü kat. Daha iyi entariler için Paris Salonu'na bakmalısınız.

— Çok teşekkür ederim, bayan. Şapkasını hafifçe kaldırarak kadını selâmladı ve oradan ayrıldı.

Bir iki kişiye daha sorduktan sonra Towser Paris Salonu'nu buldu ve içeri girdi ; Tom da peşindeydi. Salon halı döşeliydi, tavandan büyük avizeler sarkıyordu. Merseler giymiş bir sürü manken vardı.

Modeller müşterilerle çene çalıyor ve onlara entarilerin niteliklerini anlatıp methediyorlardı. Dört sıra iskemle vardı ve bunlardan sadece öndeki iki sırada oturanlar vardı. Towser ikinci sıranın sonunda üstü örtülü « Benekli Lâle » isimli mankenin yanında oturuyordu. Tom yavaşça Towser'in arkasındaki sıraya oturdu. Tom Towser'in arkasındaki iskemleye değil, iki iskemle ötesine oturmuştu.

Sarışın model Ilsa, tombul, kırmızı yanaklı ve cana yakındı; diğeri Riata uzun boylu, Avrupaî görünüşlü, fakat yarı Endonezyalı idi. Narin yapılı, bebek yüzlüydü. Saçları ve gözlerinin siyahlığı teninin fevkalâde beyazlığıyla tam bir tezat teşkil ediyordu.

Her iki model ilgi gösteren müşterilerle konuşuyor ve ekseriyetle müşterilerin konuştuğu dille onlara hitap ediyorlardı. İngiliz olan Towser'den başka Belçikalılar, Almanlar ve Amerikalılar vardı. Geri kalanlar Hollandalıydı.

Riata Towser'e yaklaştı ve yavaşça dönerek hışırtyla eteklerini savurdu. Yavaşça :

— Sanırım en güzel entarimiz bu, dedi. Uygun bulurum..... size onu, efendim.

Towser güldü.

— Yani tavsiye mi ediyorsun?

— Öür dilerim, efendim... ingilizcem bazan kötüdür.

— Gayet iyi, benim flamancamdan çok daha iyi. Elbiseye bakmadan gözlerini kıza dikip, fena değil bu entari, dedi.

— Orijinal Paris modeli. Ne yazık ki sadece on dört bedeni var.

— Tam karımın bedeni. Bir hayli pahalı olmalı.

— Altı yüz guldên, yani elli sterlinden daha az.

— O halde aldım gitti.

— Karınızın hoşuna gideceğine eminim.

— Entariye gidecek bir kemer filân var mı?

— Hayır efendim, fakat size bir gerdanlık tavsiye edebilirim. Henüz bugün geldi. Mücevherat kısmında. Daha satışa çıkarmadılar, fakat tezgâhtar hanıma söylerseniz onu size verebilir. Koyu yeşil, bu entariye iyi gider. 302 numaralı İspanyol gerdanlığı diye isteyin, elli guldendir.

— Teşekkürler, gidip bakacağım.

— Ben de bu arada entariyi paket yaptırayım.

— Çok nazıksınız, bayan.

— Teşekkür ederim efendim.

Kız ilk defa olarak gülümsedi. Dişleri o kadar düzgün ve beyazdı ki, insan takma zannedebilirdi. Döndü ve uzaklaştı.

Towser ayağa kalkıp gerindi ve sonra yavaş yavaş kapıya doğru yürüdü.

Tom da saatine bakarak ayağa kalktı, sabırsızlanmaya başlamıştı. Salondan çıkıp rastladığı ilk tezgâhtara mücevher kısmını sordu. Sonra merdivenleer koştu; daha ağır giden, kalabalık eskalatörle çıkmaya lüzum görmedi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Van Doren mağazası pahalı mücevherat veya kıymetli taşlar satmıyordu. Kostümlere uygun mücevherler satmakla yetiniyorlardı. Üçüncü katta beş sıra tezgâh bu işe ayrılmıştı.

Bu kısmın şefi, aristokratik tavrılı, kibirli, fakat becerikli ve şık genç bir kadındı. Julia Van Cleef. Yüzü bir çin biblosu kadar solgundu; koyu kahverengi saçlarını bir tokayla toplamıştı, siyah denilebilecek kadar koyu kahverengi gözleri iri, ciddi ve zeki bakışlıydı. Ne çok güzel, ne de fazla arzulu bir hali yoktu; buna rağmen erkekler ilk görüşte ona tutulurlardı. Fakat o daima kesin ve nazik bir şekilde kendisine yapılan arkadaşlık tekliflerini reddederdi.

Babası bir zamanlar Hollanda'nın meşhur mimarlarından biriydi; annesi ise güzel bir İtalyan kadınıydı. Her ikisi de o kadar kendi işlerine gömülmüşlerdi ki, daha küçücükken bila Julia'ya ayıracak vakit bulamamışlardı. Fakat onu en iyi okullara göndermişlerdi. O her zaman ve her yerde en iyi giyinen çocuk olmuştu. Genç kızken nesheli ve hızlı bir hayat yaşamıştı. Sayısız erkek ona hayran olmuş, kur yapmıştı. Geçmişini düşündüğünde isimlerini bile hatırlamadığı sayısız yüzler gözünün önüne geliyordu. Hepsi de aşağı yukarı aynı arzuyla tutuşmuşlardı. Erkekler onun için hep aynıydı, aynı şeyleri isterlerdi. Julia on-

lara cilâlı bir cazibeden fazla birşey vermiş değildi. Ne birine âşık olmuş, ne de biriyle doğru dürüst bir macera yaşamıştı. Daima gönülünce birini bekleyip durmuştu.

Bu bekleyiş sırasında, neşeli Paris gece hayatında başını döndürmeye kararlı bir Fransızla karşılaşmıştı. Julia onu kendisine böyle yerlerde refakat edecek bir erkek olarak kabullenmiş, fakat ona arkadaşlık hudutlarını aşmak fırsatını vermemişti.

Nihayet adam, bir gece Maxim'de bir sürü arkadaşları arasında şerefine kadeh kaldırmış ve bu arada da hakkında kötü bir nutuk çekmişti. Kendisinden Paris sosyetesinin en sahtekâr ve iki yüzlü kadını olarak bahsetmişti. Güzellğini erkeklerin parasını sızdırmak ve onlara vakit öldürmekte kullandığını ileri sürmüştü. Kibirli bir parzitten başka birşey değildi. Bütün davetliler bu sözleri hayret içinde çıt çıkarmadan dinlemiş ve adamın kadehindeki içkiyi Julia'nın suratına atmasını seyretmişlerdi. Sonra adam dönüp gitmiş ve Julia elinde yemekli partinin hesap pusulasıyla kalakalmıştı. Çünkü adam bu geceyi Julia'nın şerefine tertiplemişti.

Yüzündeki soğuk şampanya hayatında sarsıntılı bir dönüm noktası olmuştu. Adamın yüzündeki nefret Julia'yı dehşete düşürmüştü. Acaba diğer erkekler de ona karşı aynı hisleri mi duymuşlardı. Bir tek erkek bile ona dost olarak kalmamıştı, bu bir gerçektir. İçine bir kurt düşmüştü. Kendisini gezmeye götüren her erkeğin metresi olmak zorunda mıydı? Bu işte bir terslik vardı. Julia'nın yaşantısı yanlıştı.

Sabahın üçünde adama telefon açmıştı. Ses tonundan kendini teslim hazırladığını ifade etmesine rağmen adam onu reddetmişti. Kendisi gibi bir kadına vakit ayırmıyacak kadar hayatı kısa bulduğunu söylemişti. Julia'ya sunturlu bir allahâısmarladık çekerek telefonu yüzüne kapatmıştı adam.

Julia için yeni bir hayat başlamıştı artık. Erkekler hakkında duyduğu şüphelerden sıyrılmaya çabalamış, sevmeye çalışmıştı. Sırayla üç erkeğin bedbaht ve kısa süreli sevgilisi olmuştu. Adamlar ona hiçbir şey, hattâ fizikî bir zevk bile verememişlerdi.

Bu arada silik, fakir, kırk yaşlarında bir müzisyenle evlenmişti. Adam kendisine bir köpek gibi itaat etmiş, ağzına bakmıştı.

Bu Julia'nın en büyük başarısızlıklarından biri olmuştu hayatta. Adamın bir trafik kazasında ölümü erkeklerle olan son bağından da onu kurtarmıştı. Paris'ten ayrılıp çocukluğunu geçirdiği Amsterdam'a dönmüştü.

Ve burada yapayalnız yaşıyordu ; böyle yaşamaya da kesin olarak kararlıydı.

*
**

Towser kadınlar arasından kendine bir yol açıp tezgâha gitti ve orada genç bir kıza İspanyol gerdanlığını sordu. Kız iyi İngilizce bilmiyordu, daha yaşlıca bir kadına seslendi. Towser ona da aynı şeyi sordu.

— Bayan, bu entariyi az önce Paris Salonu'ndan aldım. Buraya gelip entariye uyacak İspanyol gerdanlığını almamı söylediler. Karımın doğum günü. Bu gün İngiltereye göndermeliyim. Şayet doğum gününde gönderemezsem kırılır. Henüz hastahaneden çıktı.

Kadın ilgi gösterdi ve gidip Julia'yı çağırdı.

Julia geldiğinde Tom da yeni salona girmişti. Tezgâhın bir yanında durup oradaki bileziklerden birini gözden geçirmeye başladı.

Julia Towser'e kusursuz İngilizcesiyle :

— Bu gerdanlığa sahip olduğumuzu nereden biliyorsunuz? diye sordu.

— Paris Salonu'ndaki model söyledi.

— Ooo, evet. Bunları onun arkadaşı yapıyor.

— Meşhur bir İspanyol Kraliyet gerdanlığının takli-

di. Çok güzel bir gerdanlık. Onu size vereyim. Gerdanlığı getirmek için oradan ayrılmaya davrandı.

Towser kadını durdurdu.

— Bayan, çok güzel ingilizce konuşuyorsunuz. Herhalde ingilizsiniz.

— Değilim, fakat teşekkür ederim.

— Ne olursanız olun, güzel olduğunuz kadar da naziksiniz.

Towser sırtarak ve başını eğerek sözlerini bitirdi.

Julia da kibar bir şekilde gülümsedi. Az sonra elinde kutularla tezgâha koydu ve açmaya başladı. Hepsi yakut rengindeydi, fakat beşincisi yeşildi.

— İşte bu.

Tom çabucak ileri atıldı ve gerdanlığı kaptı. Büyük cam gibi taşların arasında Küçük yeşil taşlar vardı, hepsi de ışıpta pırıl pırıl parlıyordu.

Tom :

— Çok güzel, dedi. Nedir fiatı bunun?

Julia sıkıntıyla baktı.

— Elli beş gulden, fakat bu bey...

Tom kutusunu da alıp içine gerdanlığı koyarken :

— Ben alıyorum bunu, dedi.

Towser öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

— Bu da nesi? diye bağırarak kutunun bir kenarına yapıştı. Tom'un kutuyu bırakması için şemsiyesiyle ayağına öyle kuvvetle dürttü ki, neredeyse kan çıkaracaktı.

Tom, aynı zamanda dirseğiyle Towser'in göğsüne vurarak hızla kutuyu çekip kurtardı. Sonra Towser'i yakasından kavrayıp itti ; Towser'in şemsiyesi bir tarafa kendi bir tarafa gitti, boylu boyunca yere uzandı. Towser ayağa kalkıp Tom'un üzerine saldırdı, fakat Tom'un elinin tersiyle karşılaştı, sersemledi. Başını salladı, şemsiyesini yerden alıp sivri ucuyla tekrar Tom'un üzerine atıldı. Tom yana çekilip bu darbeyi savuşturdu ve aynı zamanda alt-

tan şiddekli bir tekme savurdu. Towser gürültüyle yere kapaklandı.

Julia dehşete düşmüştü. Büyük bir kalabalık toplanmaktaydı. Towser yavaşça yerinden doğruldu. Tom hiçbir şey olmamış gibi onu seyrederek elini cebine atıp para çıkardı.

— Buyurun, bayan. Elli beş gulden.

— Kaba adam ! Sesinde bir tiksinti ifadesi vardı ; şakakları öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

— Özür dilerim.

Tom oradan ayrılmaya davranırken, Towser ayağa kalkmıştı. Tekrar Tom'un üzerine geliyordu. Yüzündeki külhanbeyi ifadesi şimdi iyice belliydi. Tom dikkatle ona bakıyor, bıçak veya silâh taşıyıp taşımadığını anlamaya çalışıyordu.

— Ver şu gerdanlığı bana !

Tom ona doğru yürüdü ; Towser geri çekilmedi, âksi-ne elini cebine attı. Tam bu sırada Laurens Roken aralarına girmişti.

Okul müdiresi edasıyla sesini tiz perdeden yükselterek :

— Ne yapıyorsunuz, durun ! diye bağırdı. Kendinizi nerede sanıyorsunuz?

Towser Tom'un elindeki kutuyu işaret ederek :

— Bu gerdanlığı alıyordum, elimden kaptı, dedi.

Julia da :

— Evet, doğru söylüyor, Bay Roken, diye Towser'i doğruladı.

— Onu aldığım zaman gerdanlık tezgâhtaydı, dedi. Henüz kimse satın almamıştı.

Roken Julia'ya döndü.

— Daha başka gerdanlıklar olduğuna eminim. Sesinde acı bir tenkit vardı.

— Her ikisi de yeşili istiyor. Yeşil bir tane; diğerleri kırmızı.

Roken Towser'e döndü.

— Niçin kırmızıyı almıyorsunuz? O da diğeri kadar güzel.

Towser :

— Ne biçim mağaza bu? diye bağırdı. Karıma Paris Salonu'ndan ona yakışacak yeşil gerdanlığı almamı tavsiye ediyor. Ben de almak istiyorum, fakat...»

Roken sinirli bir şekilde boyunbağıyla oynayarak Tom'a döndü. Gülümseyerek onu yumuşatmaya çalıştı.

— Acaba kırmızıyı alamaz mısınız, efendim? Görüyorsunuz onun aldığı entariye uyuyor bu gerdanlık. Beni çok memnun edersiniz.

— Hayır teşekkür ederim. Yeşilden memnunum.»

— Size bir iki gün içinde bir aynısını temin edeceğime söz veriyorum. Masraflar bize ait olmak üzere adresinize göndereceğim. Not alın lütfen, Bayan Van Cleef. Masraflar bize ait.

— İki tane istemiyorum. Towser'i işaret etti. Ona gönderin.

Julia artık kendini daha fazla tutamadı ve :

— Bu gerdanlık beye aittir, diye haykırdı. Siz kaplığınız zaman ona uzatıyordum gerdanlığı. Kaba bir adam-sınız, derhal o gerdanlığı geri verin!

Roken ellerini oğuşturarak :

— Rica ederim Bayan Van Cleef, dedi Bu işle ben meşgul oluyorum.

— Meşgul olacak bir durum yok ortada, Bay Roken. Gerdanlık bu beye aittir.

Roken Tom'a döndü.

— Korkarım bu gerdanlığı geri vermenizde ısrar etmek zorundayım.

Tom kutuya sımsıkı yapışarak kapıya doğru yürümeye hazırlanırken :

— Ben de onu muhafaza etmekte ısrar edeceğim. dedi.

Towser'in bağırması bütün kattan işittiliyordu.

— Gitmesine engel olacaksınız, anlıyor musunuz?

İşler Roken'in üstesinden gelemeyeceği kadar sarp sarmıştı. Ellerini şakaklarına götürüp gözlerini kapadı.

— Daha fazla birşey yapmam, Bayan Van Cleef. Böyle insanlarla başa çıkamam.

Julia nefretle Tom'u süzerek, kararlı bir tavırla :

— Mağazanın detektifini çağıracağım, dedi.

Towser şemsiyesini salladı.

— Evet, bayan. Çağırın!

Tom ona doğru yürüdü; Towser geri çekilmedi. Tom yavaşça :

— Yahut da polisi, Bay Towser, dedi.

Towser derhal şamatayı kesti ve yelkenleri suya indirdi. Bir süre dik dik Tom'a baktıktan sonra dönüp kalabalığa karıştı ve ortadan kayboldu.

Tom Roken'e döndü:

— Rahatsız ettiğim için özür dilerim, dedi. Roken burnunu büktü, cevap vermedi.

Tom gülümsedi ve oradan ayrıldı.

Julia onun gidişini çaresiz bir şekilde, öfkeyle seyretti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tom Towser'i korkutup kaçırdığına pişman olmuştu. Etrafına bakındı, Paris Salonu'na gitti, fakat onu bulamadı. Model hariç salonda kimse Towser'i görmemişti.

Model de onu ayrıldıktan sonra tekrar görmemişti. Endonezyalı model de fazla birşey bilmiyordu.

Tom kendini cansız mankenler arasında yalnız bulundu. Üstü örtülü Benekli lale de kaldırılmıştı. Arkasına döndüğünde Riata'yı yanında duruyor buldu.

Onu sanki ilk defa görüyormuş gibi boş nazarlarla süzerek, merakla :

— Sizin için ne yapabilirim? diye sordu.

Tom gülümsedi.

— Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Towser isimli birini tanıyor musunuz? Bu isim kızda her hangi bir reaksiyon uyandırmamıştı.

— Hayır, efendim.

Tom onun yalan söylemediğine inanmıştı.

— Sizden entariyi satın alan İngilizli tanıyor musunuz?

— Onu daha önce hiç görmedim.

— İngiltere'de hangi adrese entariyi göndermek istediğini söyledi mi?

— Hayır, geriye döneceğini söylemişti.

— Gerdanlıkla, değil mi?

— Evet.

— Ve geri dönmedi, öyle değil mi?

— Hayır, efendim.

Kızı yüz ifadesi değil, fakat elleri ele vermişti. Tom kızın ellerine baktı. Kız bunun farkına varınca derhal ellerini açtı.

— Yoksa polis filan mısınız?

— Hayır.

— Niçin bu adamı sorup duruyorsunuz?

Sesindeki merak ifadesi yapmacıktı.

— Onunla bir işim var. Tom kızın elindeki kutuya bakıp durduğunun farkındaydı. Tam kızın bakışlarını gözleriyle takip edince gözlerini çevirdi, Tom'a meydan okurcasına baktı.

— Size yardım edemiyeceğim, özür dilerim.

— Neyse, teşekkür ederim. Allahısmarladık.

Kız onu takip ederek :

— Fakat adam tekrar gelirse ne söyleyeyim? diye sordu.

— Hiç birşey. Belki onu başka bir zaman görebilirim.

— Oh, onu tanıyorsunuz, ha?

Tom gülümsedi.

— Sanırım görülecek bir hesabımız olduğunu söylemiştim.

Tom, oradan ayrılıp mağazanın koridorlarında yalnız kalabileceği bir yer buluncaya kadar yürüdü. Burası küçük bir telefon kabiniydi. İçeri girip kapıyı kapattı. Sonra gerdanlığı daha iyi tetkik etmek için kutuyu açtı.

Ucuz, sıradan bir gerdanlıktı bu. Büyük şeffaf taşlar arasına daha küçük yeşil taşlar konmuştu. Belki de enayilik etmişti, belki de Hendryk kendisini enayi yerine koymuştu. Fakat hayır, Towser dürüst bir adam değildi ve Tom bu gibilerin ilk görüşte ne mal olduklarını anlardı. Üstelik, isminin söylendiğini işitir işitmez ortalıktan toz olmuştu. Polisle karşılaşmak işine gelmemiştii herifin. Tom onun ortadan kaybolmasına engel olmalıydı. Şimdi herifi kaybetmişti. Towser gerdanlık için onu öldürmekten bile kaçınmazdı. Neye acaba? İlk iş olarak bir mücevherciye gidip büyüteçle bu gerdanlığı tetkik ettirmeliydi. Belki üzerinde her hangi bir işaret filan vardı. Gerdanlığı tekrar kutusuna koyup kabinden dışarı çıktı.

Yan kapılardan birinden mağazayı terketti, caddeye çıktı. Şu anda Hendryk'i görmek istemiyordu.

Tenha gördüğü ilk mücevherat dükkânına daldı ve gerdanlığı tezgâhın üzerine koydu.

— Şuna kıymet biçer misiniz?

Adam gerdanlığa göz attıktan sonra :

— İyi işlenmiş kristal taşlar, dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.org>

- Dikkatle tetkik eder misiniz, lütfen!
- Ne olduğunu söyledim.
- Üzerinde bir işaret olup olmadığını anlamak istiyorum.

Adam hayretle Tom'u süzdükten sonra büyülteğe gerdanlığı tetkik etmeye başladı.

İncelemeye devam ederken :

— Burada birşey yok, dedi. «Normal markası...»
Sözünü bitirmeden birden durdu.

Tom meraklanmıştı.

— Ne var?

Adam cevap vermedi. Kuvvetli bir ışık açarak büyük bir dikkatle gerdanlığı tetkike devam etti.

Tom heyecanını yenmeye çalışarak bekledi.

Uzun bir süre sonra adam gerdanlığı tezgâha koydu. Aynı gerdanlığı tetkik ettikten sonra :

— Bu gerdanlığın değeri 250.000 guldendir, dedi.

— Ne!

Mücevherci başını salladı ve gerdanlığı gösterdi.

— Şuraya bakın. Büyük taneler cam. Göz daima büyük taşlara takılır; beni de yanıltan bu oldu. Küçük taşlar gayet büyük mavi elmas, yeşile boyanmış. Affederseniz nereden aldınız bunu?

Tom tezgâhın üzerine yirmi gulden koydu.

— Özel bir mesele bu.

— Bu hizmet için para almıyoruz, efendim.

Tom parayı tekrar cebine koyarak adama teşekkür etti ve dükkândan çıktı.

Takip edildiğine emindi. Birden arkasına dönerek gözleriyle Towser'i aradı; fakat caddedeki normal kalabalıktan başka birşey görmedi. Fakat o anda kendisine yakın olan çehreleri kafasına yazmayı ihmal etmedi. Köşeyi döndükten sonra da aynı şeyi birkaç defa tekrarlıyacaktı.

Hızlı hızlı yürüdü, iki köşe döndü ve tekrar geldiği yönden geri döndü. Bir vitrinin önünde durup gideceği yeri şaşırmış gibi dört bir yanı kolaçan etti. Towser'i görmedi. Gözlüklü, uzun boylu, elinde bir portföy taşıyan bir adam dikkatini çekti. Acaba onu arkasına ilk baktığı zaman da görmüş müydü? Emin değildi.

Tom köşeye yürüdü, caddenin tabelâsına bakıp döndü, aksi istikâmette yoluna devam etti.

Tom tekrar arkasına döndüğü zaman bir kamyonun ardına gizlenmişti. Bir hayli ötesinde de Towser vardı. Birlikte hareket ediyorlardı demek. Towser, Tom'un gözünden uzak olmak için gözlüklü adamı takip ediyordu.

Tom mağazanın ana kapısına gittiğinde Hendryk ve Corrie hâlâ oradaydı.

— Hendryk!

Hendryk'in yüzü aydınlandı.

— Bay Van Doren!

Tom fırsattan istifade etrafına bakındı. Gözlüklü adam oradaydı. Adamı mağazadaki odalardan birine çekip yakalamak ve kim olduğunu anlamak mümkündü.

Hendryk heyecanlı bir sesle :

— Ne oldu, söyle! dedi.

— Şimdi konuşamam, Hendryk. Takip ediliyorum.

— O halde Walderstraat'daki Bruno Cafe'de buluşalım.

— Olur

— Sen gelinceye kadar bekliyeceğim.

Tom cebinden çıkardığı parayı Corrie'nin şapkasına atıp oradan ayrıldı.

Hendryk Towser'in de kapıya doğru yürüdüğünü farkedemedi. Towser şemsiyesini kolunun altında taşıyordu.

Corrie :

— Baba, şemsiyeli adam tekrar mağazaya girdi, dedi. «Yanında bir adam daha var.»

— Bir adam daha mı?

— Zayıf, gözlüklü bir adam.

Hendryk cevap vermedi. Yüzünde endişeli bir ifade belirmişti. Corrie babasını çok sever onun üzülmesini istemezdi.

— Birşey mi oldu, baba?

— Hayır. Sen git arkadaşlarınla oyn.

— Burada kalacağım.

— Dediğimi yap Corrie. Bu sözleri sert bir sesle söylemişti. Sesini yumuşatarak: «Bir gulden al ve bununla çikolata al kendine,» dedi.

— Sonra tekrar geleceğim.

— Hayır, gelme. Çabuk git!

Corrie yarı memnun, yarı üzgün oradan ayrılırken, bir iki adım sonra durdu, dönüp babasına baktı.

Hendyk oğlunu iyi tanıyordu. Orada olduğunun farkındaydı.

— Orada durup yolu tıkama; koş haydi!

Corrie'nin koşarak uzaklaştığını işiten Hendryk'in dudaklarında hafif bir tebessüm dolaştı. Kemanını çalmaya başladı; fakat aklı fikri mağazadaydı. Acaba neler dönüyordu içeride?..

Tom eskalatörle ilk dört katı geçti. Yukarı idare odalarına gidiyordu. Takipçilerinin izini kaybetmesi işine gelmiyordu. Koridordan amcasının odasına doğru yürüdü. Arasında kimsecikler yoktu. Kapıyı çalarken etrafına bakındı. İçerden nihayet hafif bir :

— Giriniz, sesi işitince bir kere daha sağı solu kolaçan ettikten sonra içeri girdi. Dirk odada yalnızdı, De Beers masasında yoktu.

Amcası Tom'u neşeyle karşıladı.

— Tom! Gel bakalım. İyi gördüm seni. Otur bakayım hele.

— Amca polise haber ver; Derhal gelsinler!

Dirk purosunu tablaya koyup endişeyle Tom'a baktı.

— Ne var? Ne oluyor?

— Sağır Adam'ın çetesinden biri tarafından takip ediliyorum. Mücevher kutusunu masanın üzerine koydu. Elmaslar, gerçek elmaslar, mağazanızın mücevher kısmından. Herşey anlatacağım, fakat önce polisi çağırın.

Şaşkınlığı devam eden Dirk Telefonu açtı ve polisi buldu.

— Söyleyin, derhal büronuza gelsinler!

Direk söyleneni yaptı. Polis daha fazla birşey sormaya fırsat bulamadan telefonu kapattı.

Tom olanları anlatmaya başlamıştı ki, kapıda bir ses duydu. Kapının yanında duvara yaslanıp beklemeye başladı. Amcasına da eliyle kapının karşısından çekilmesini işaret etti. Fakat Tom ikisinin de kapıda olduklarını tahmin etmemişti. Kapı yavaşça açıldı. Tom içeri girenin koluna yapışıp şiddetle çekti ve aynı anda dizkapağına tekme yapıştırdı. Adam yere yıkıldı, fakat adamın hemen araksında elinde tabanca Towser duruyordu. Tabancasının namlusunu Tom'un yandan başına indirdi. Tom sırtüstü yere yıkıldı. Başını silkti. Kendinden geçip bayılmak için çabalıyordu.

Dirk bir fildişi mektup açacağını kaptığı gibi Towser'in üzerine yürüdü. Towser rastgele ateş etti. Tom o zamana kadar Towser'in bileğine yapışacak kadar kendine gelmiş, fakat onun ateş etmesine engel olmakta geç kalmıştı. Towser bileği çatırdarken acı bir feryat kopardı; tabanca uyuşan parmaklarından kurtulup düştü.

Gözlüklü adam şimdi ayaktaydı. Tom'un böğrüne kuvvetli iki yumruk savurdu; Tom Towser'i bırakmak zorunda kaldı. Bu bir anlık zaman iki haydutun kaçmasına yetmişti; hızla koridora fırlayıp, köşeyi dönüp kayboldular. Tom yerde amcasına baktı. Mektup açacağı hâlâ elinde yerde yatıyordu; sol kaşının üstünde bir kurşun deliği vardı.

Tom hayatı boyunca birçok ölü görmüştü, fakat bu amcasıydı. Birkaç saat içinde kanı kaynadığı, sevdiği, iyi kalpli amcası şu anda yerde ölü yatmaktaydı. Tom dehşete düşmüştü. Gözlerini kapadı, derin bir pişmanlık içinde olduğu yerde hareketsiz durdu...

DOKUZUNCU BÖLÜM

Dirk'ün son üç yıl sekreterliğini yapmış olan genç kadın koltuklardan birinde oturmuş kesik hıçkırıklarla ağlıyordu. De Beers başı elleri arasında masasında şaşkın ve benzi kül gibi olmuş bir halde oturmaktaydı. Roken gelip yerde upuzun yatan Van Dore'in ölüsüyle karşılaşınca dehşetle geri çekilmişti. Dizlerinin bağı çözülüp yere yığılmak üzere olan Roken'i bir sandalyeye oturtmak için yardım etmek gerekmişti.

Oda polis doluydu. Linder Dirk'ün masasının bir kenarına ilişmiş Tom'un anlattıklarını dinliyordu. Tom sözlerini bitirince Linder düşünceli bir tavırla onu süzdü. Sonra tabakasından bir sigara aldı, bir tane de Tom'a uzattı. Tom sigarayı almadı.

Linder sigarasını yakarken :

— İki kişi olduklarını söylüyorsun? dedi.

— Evet. Biri Towser'di ingiliz olan. Diğeri kahverengi güneş gözlüğü takıyordu.

Linder sigarasından bir nefes çekerek :

— Sekreter holde sadece kaçmakta olan bir kişi gördüğünü söylüyor.

— Kapıyı açıncaya kadar diğeri gözden kaybolmuştur.

— Takip edildiğini de söyledin.

— Evet.

— Bunu nereden biliyordun?

— Hangisini?

— Gözlüklü adamı.

— Fakat büroya iki kişi geldi.

— Evet. Söylediğim gibi diğeri Towser'di.

— Ve gözlüklü adamı daha önce hiç görmedin, ha?

— Evet.

— Emin misin?

Tom, şu anda Linder'in kendisinden de şüphelenmekte olduğunu farketmişti.

— Nedir bu sözlerinizle varmak istediğiniz nokta, Bay Linder? diye sordu.

— Sadece olaylar. Sorularıma cevap vermelisiniz. Linder hafifçe gülümseyerek Tom'a karşı her hangi bir düşmanlığı olmadığını belirtmek istedi. «İstedığınızı söylemek şansı size veriliyor.»

Tom ayağa kalktı.

— Şansı mı? Beni itham mı ediyorsunuz?

İki sivil polis Tom'a doğru yürüdü. Linder eliyle işaret ederek onları uzaklaştırdı. Tom'a nazik bir sesle:

— Lütfen oturun, devam edelim, dedi.

De Beers birden ayağa fırladı. Yüzü gerilmiş, beti benzi kül kesilmişti. Parmağıyla Tom'a işaret ederek :

— Onu bu adam öldürdü! dedi. «Dirk'ü ikaz etmiştim. Bu adam Amerika'da da cinayet işlemiştir. Zavallı Dirk'ü o öldürdü!» Başladığı gibi ani bir şekilde sustu, heyecan içinde döndü oradan ayrılmaya davrandı.

Polis Tom'u durdurmaya fırsat bulamadan Tom iki hızlı adımla De Beers'in yanına gelip koluna yapıştı ve geriye döndürdü. De Beers'i belki yumruklayacaktı; fakat polisler kollarını tutup buna engel oldular.

Linder flamanca birşeyler söyledi; muavini odadaki De Beers'i, sekreteri ve Roken'i dışarı çıkardı.

— Çok dikbaşlı bir adamsınız, Bay Van Doren.

Tom cevap vermedi.

— Amerika'da hapis yattınız mı?

Öfke Tom'un vücudunu malarya krizi gibi sarmıştı. Sinirlerine hakim olmak için büyük çaba sarfediyordu.

— Evet. Bundan size ne, Bay Linder?

— Sadece sordum,

— Bununla benim amcamı öldürdüğüm kanısında olduğunuzu ifade ediyorsunuz.

— Öyle bir iddiam yok.

— O halde niçin geçmişime ait bu işle ilgisi olmayan sualler soruyorsunuz?

Linder'in muavini içeri girip Linder'in kulağına bir şeyler fısıldadı. Linder başını salladı. Sonra muavin odadan çıktı ve az sonra yanında Julia Van Cleef olduğu halde tekrar içeri girdi.

Kadın bayılmamak için kendini zor tutuyordu, Linder'e baktı. Öyle büyük bir şok geçirmişti ki, bir iki adım ötesindeki Tom'u görmemişti.

Linder ingilizce :

— Siz Julia Van Cleef misiniz? diye sordu.

— Evet, efendim.

Linder Tom'u gösterdi.

— Bu adamı tanıyor musunuz?

Julia Tom'a kısa bir süre baktı. Tom'un orada olduğunun ilk defa o zaman farkına varmıştı.

— Evet efendim.

— Kimdir?

— Mücevherat kısmında kavga çıkarana dam budur.

Julia mücevherat kısmında olanları anlattı. Her halinden Tom gibi kaba adamlardan nefret ettiği belli oluyordu.

Kadının sözleri bitince Linder :

— Nasıl bir adamdı bu Towser? diye sordu.

— Towser?

— Diğer adam.

— Esmer, oldukça geniş yapılı, iyi giyinmiş, bıyıklı bir adam. Elinde şemsiye taşıyordu.

— İngiliz turistine benzer bir hali var mıydı?

— Tam değil. Biraz kabaca bir adamdı. Şivesi de bozuktuktu.

Tom sesinde acı bir alayla :

— Kabaca mı? dedi. «Serserinin, haydutun biriydi herif. Amcamı o öldürdü.»

Julia iyice afallamıştı.

— Amcanızı mı?

Muavin tekrar odaya girip Linder'in kulağına bir şeyler söyledi.

Linder Tom'a döndü :

— Bahsettiğiniz kör adam kapıda değil.

— Evine gitmiş olmalı.

— Nerede oturduğunu biliyor musun?

— Hayır.

— İsmi?

—Hendryk Veerton?

Tom kendisiyle bu şekilde oyun oynanmasından hoşlanmıyordu. Ayağa kalkıp Linder'e doğru yürüdü.

— Bay Linder. Ömrümde ilk olarak Hollanda'ya dün sabah geldim. Amcamı ilk defa gördüm ve çok sevdim. Ona yardım etmek istiyordum. Beni tuzağa düşürmek için sualler sorarak vaktinizi boşuna öldürmeyin.

— Oturun yerinize, Bay Van Doren. Linder'in sesinde sert bir ifade vardı. Tom yavaşça otururken Linder tekrar her zamanki nazik tavrını takınarak: «Siz de polis şefi olursanız, o zaman sualleri kendi bildiğiniz şekilde sorarsınız» dedi. «Bu arada cevap vermenizi istediğim bir iki sualim daha var. Önce kör adamın Towser'i nereden tanıdığını bilmek istiyorum.»

— Onu tekrar gördüğümde bunu soracağım.

— Bu soruma cevap vermek istemiyorsunuz demek.

— Bilmiyorum.

— Bir yabancıya niçin Sağır Adam'ın şebekesinden bahsetsin?

— Yardımına ihtiyacı vardı?

— Nasıl?

— Towser'i takip etmemi ve kaldığı yeri öğrenmemi istiyordu.

— Niçin?

— Tekrar görüştüğümüzde bunu mutlaka soracağım. Linder başını salladı.

— Tanımadığınız kör bir dilenci size bir mücrimi takip etmenizi söylüyor; ve siz de ona itaat ediyorsunuz. Hayret doğrusu! Beni asıl şaşırtan sebebini bile sormamış olmanız.

— Vakit yoktu. Adamı kaybetmek istemedik.

— Bu dilenciyle nasıl tanıştınız?

— Daha önce anlatmıştım.

— Size mücevherlerin nerede saklandığını da söyledi mi?

— Hayır.

— Kim söyledi o halde?

— Hiç kimse. Ben kendim buldum.

— Çok garip. Polisin aylardır aradığı şeyleri siz bir iki saat içinde buluyorsunuz. Çok zekisiniz doğrusu.

— Sizin detektif teşkilatınızla kıyaslıyorsanız ben bir dâhiyim.

Linder gayet nazik :

— Hakaret etmeyin, dedi. «Ben size nasıl tahammül ediyorsam sizin de bana aynı şekilde hareket etmeniz gerek. Size karşı kişisel bir düşmanlığım yok.

— Çok güzel. O halde hep beraber gidip bu ölmez arkadaşlığımızın şerefine içelim.

Linder hiç istifini bozmadan :

— Bunu yapmadan önce siz bana bir Amerikan turisti olarak buraya ayağınızı basar basmaz niçin Sağır Adam ve şebekesiyle ilgilendiğinizi ve neden bu mücevher işini çözmeye kalkıştığınızı söylemelisiniz. Niçin yirmi dört saat içinde bu işlere merak sardınız?»

— Daha önce de söylediğim gibi amcama yardım etmek istedim. Bunları bana amcam anlattı.

— Ona pek yardımınız dokunmuşa benzemiyor, ne dersiniz?

Bir polis içeri girip Linder'e bir kâğıt uzattı. Linder kâğıdı okuduktan sonra Tom'a döndü.

— Geldiğinizden beri Hollanda'da yaptıklarınıza ilişkin bir rapor aldım. Dün akşam amcanızla akşam yemeğini birlikte yiyecektiniz. Vazgeçmişsiniz. Niçin?

— Sıtma nöbeti geçirdim.

— Ve bir gecede iyi oldunuz?

— Evet, Doktor Linder.

— Gelirken niçin amcanıza haber vermediniz.

— Rahatsız etmek istemedim.

Telefon çaldı. Linder ahizeyi aldı.

— Buyrun, Linder. Linder telefonda ingilizce konuşuyordu. «Evet, anlıyorum. Ben polis müfettişi... Bir soru daha...» Karşı taraf telefonu kapatmıştı.

Linder hızla ahizeyi yerine koyup kapıya goştı. Kapı açıp muavinine bağırarak flamanca bir şeyler söyledi. Çok geçmeden polis arabaları telefon edilen bölgeye süratle hareket etti.

Linder tekrar odaya döndü. Tabakasını çıkarıp bir sigara yaktı, « Kendi sigaramı tercih ederim. »

Linder sigarasından derin bir nefes çektikten sonra bir ahabıyla karşılıklı sohbet ediyormuş gibi kayıtsız bir tavırla :

— Telefon eden Towser'di dedi. «Senin kendisiyle suç ortağı olduğunu bildirdi. Kendisini faka bastırarak mü-

cevherlerle kaçmak istediğini söyledi. İşlediği cinayet için inşallah asılır dedi ve sonra telefonu kapadı.

Tom işlerin böyle sarpa sarıp aleyhine dönmesi karşısında ne yapacağını ne söyleyeceğini şaşırmişti.

— Bu çılgınlık. Bunları siz düzenliyorsunuz.

Linder parmaklarıyla masaya vurarak gayet sakin:

— Senden de Tommy diye bahsetti, dedi.

— Suçu üzerime atmaya çalışıyor.

Linder yeni yaktığı sigarasını tablaya basarak söndürdü. Ayağa kalkıp gerdanlığı aldı ve Tom'un bir iki adım ötesinde masanın kenarına oturdu.

Gerdanlığı elinde evirip çevirirken :

— Belki de haklısın, dedi. «Herşey mümkün.» Gerdanlığı ışığa tutarak inceledi. «Senin ve Towser'in Sağır Adam'ın çetesine dahil olman da pekâlâ mümkün. Sağır Adam'la Towser'i atlatıp gerdanlıkla kaçmaya çalışmış olabilirsin. Lütfen sözümü kesme, Bay Van Doren. Belki de amcanın hava alanında seni karşılamasını alanda Sağır Adam tarafından karşılandığın için istemedin. Ne dersin? Yo, hayır. Lütfen kesme sözümü! Amcanla belki de Sağır Adam seninle görüşmek istediği için gitmedin. Sonra amcan şüphelenip seni bürosuna çağırdı. Sen buradayken polisi çağırdı; fakat bunu öyle dikkatle yaptı ki sen amcanın kimi çağırdığını anlıyamadın. Soru sormamıza meydan vermeden telefonu kapatmasının sebebi bu.

— Gerdanlıkla içeri girer girmez, polise telefon etmesini ona ben söyledim. Öfkeden şakakları zonkluyordu..

— Mümkündür; fakat bana göre bu daha uzak bir ihtimal.

— Elmasları çalmak isteseydim gerdanlıktan hiç bahsedermiydim?

— Kim bilir; belki de bunu cinayet suçuyla itham edildiğin için yaptın. Gerdanlığı ileri sürerek gerçekten amcana yardım ediyormuş gibi göstermek istedin kendini..

Belki de yanlış bir düşünce bu, fakat akla yatıyor. Amcan seni itham edince ona hücum ettin. Kendini mektup açacağı ile savundu ve başına, tam şuraya vurdu. «Linder eliyle Tom'un alnındaki şişliği işaret etti.

— Bunu Towser'in tabancası yaptı.

Linder cebinden bir tabanca çıkardı.

— Amcanı öldüren, elinde bulduğumuz tabanca bu - Amerikan yapısı bir silâh. Bütün bunlar bir araya gelince seni cinayet sanığı olarak tevkif etmem gerekiyor.

Tom Linder'in üzerine atılıp onu gebertinceye kadar dövmemek için kendini güç tutuyordu.

Julia Tom'a nefret dolu bir bakış fırlattıktan sonra ayağa kalktı.

— Ben artık gidebilir miyim, Bay Linder?

— Bir dakika.

— Size daha fazla bir yardımım dokunabileceğini sanmıyorum.

— Dokunabilir. İspanyol gerdanlıklarını nereden alıyorsunuz?

— Hollandalı bir imalatçıdan. Yıllardan beri bize el işi her çeşit mücevher yapar.

— Onu tanıyor musunuz?

Julia başını salladı.

— Onun böyle bir işe girişebileceğini tasavvur edemem. Belki bir başkası onun yerine...

— Mümkündür, Bayan Van Clef. Linder'in kadının sözünü kesişinde detektif işlerini kendisine bırakmasını hatırlatan nazik bir serzeniş vardı. «Bana adamın isim ve adresini verir misiniz?»

— Hay, hay! Öğrenip size bildireyim.

— Teşekkür ederim. Linder kadını kapıya kadar uğurladı. «Sizin böyle sinir bozucu bir manzarayla karşılaşmanızı istemezdim. Hattâ sizin gibi güzel bir kadın bile dünyadaki çirkinliklerden kaçamaz.» Başını eğerek kadına kapıyı açtı.

ONUNCU BÖLÜM

Şimdi dışarıda, koridorda idiler. Tom'un öfkesi geçmiş yerini paniğe bırakmıştı. Hayatında çok badireler atlatmış, fakat hiç böylesine paniğe kapılmamıştı. Bu paniğin sebebi mahkûm olmak veya asılmak korkusu değildi - Hollanda'da idam cezasının kaldırıldığını bilmiyordu - diri diri mezara tıklılmaktı. Hapishane hücrelerine «mezar» derlerdi. Bir gece gibi boğazı kurumuş, vücudundan ter boşanmaya başlamıştı.

Mağazadan çıkmadan bir yolunu bulup kaçmalıydı. Etraf kalabalıktı; bu yüzden polisler ateş etmekte tereddüt ederlerdi.

Bir iki kısmı geçip pahalı kadın entarilerinin satıldığı kısma yaklaşmaya başladılar. Duvardaki büyük saate baktı: Üç iki vardı.

Bu kısım iplerle ayrılmıştı; sat tam üçte açılacak ve Van Doren mağazası kurulduğundan bu yana en büyük satışını yapacaktı.

Her taraf hınca hınç kadınlarla doluydu. İpi geçirmek için bekleyen tezgâhtar ve muhafızları öyle sıkıştırmışlardı ki, muhafızlar bir an önce kalabalığa yol vermek için gözlerini saatten ayırmıyorlardı. Tazyik gittikçe artıyor, kısım şefi iplerin arkasından, bayanları hepsinin alış veriş fırsatı bulacaklarını temin ederek yatıştırmaya çalışıyor, oradan oraya dolaşıp duruyordu.

Duvara yaslanmış duran sabırsız bir kadın saate baktı. Sonra sinirli bir şekilde, saat on birden beri bekliyorum, diye bağırarak iplerin üzerine kendini attı. Bir anda ortalık karışmıştı. Muhafızlar yerlere düştüler ve bu kelepir avcılarına yol vermek zorunda kaldılar. Kalabalık bir med dalgası gibi hareket ediyor, bu dalganın üzerinde kollar, şemsiyeler, çantalar ve şapkalar yüzüyordu.

Şu şamataacı kalabalık bir anda Tom ve yanındaki polisleri sarmıştı. Her taraftan sarılmış, sıkışmışlardı.

Tom ani bir hareketle kendini tutan polislerden kurtulup, alış veriş delisi kalabalığın içine atıldı. Tırmanarak, tutarak, yırtarak bu insan duvarından yol açıyordu kendisine. Trençkotunun düğmeleri kopmuş, eli yüzü sıyrık içinde kalmıştı. Kendini en yakın eskalatöre atabilmek için olanca çabayı sarfediyordu.

Nefes nefese kendisini yukarı kata çıkan eskalatörde bulunca dehşete düştü. Sivil polisler hemen ardında, kadınlardan kurulu duvarın beş altı metre ötesindeydiler. Kısa bir tereddüt yakalanmasına sebep olabilirdi. Öfkeli müşterilerin çığlıkları arasında yukarıya çıkan eskalatörden aşağı deli gibi koşmaya başladı.

Aşağı inerken göz ucuyla baktı ve kendisinin takip edenlerin yollarını değiştirdiklerini gördü. Adamlar merdivenlere koşuyorlardı, bu durumda Tom'dan önce aşağı kata inebilirlerdi.

Yarı yolda Tom delice koşmaya son verdi, olduğu yerde durdu. Normal bir yolcu gibi eskalatörün kendisini yukarı çıkarmasını bekledi. Etrafındaki kadınların öfkeli bağırmalarına kulak astığı yoktu.

Sahanlığa çıkınca yavaş yavaş oradan uzaklaştı.

Kalabalıktan kurtulduğunda kendini oldukça تنها olan halı kısmında buldu. Koridorda koşmaya başladı, az sonra birden solunda merdivenleri gördü. Derhal o tarafa döndü, fakat dürülmüş, kenarları sarkan büyük bir halı taşıyan iki kişi yolu tıkamıştı. Tom onları görmekte geç kalmıştı; hızla adamlara çarptı. Her üçü yere yuvarlandılar. Adamlar ayağa kalkıncaya kadar Tom çoktan merdivenleri üzer üzer inmeye başlamıştı.

Doğruca zemin kata koştu. Üzerindeki kattan kendisini takip edenlerin ayak sesleri geliyordu. Burada kalabalığa karışıp yavaş yavaş yürümeye başladı.

Çiçek kısmına gelmişti. Bir sürü kırmızı ve beyaz gayet güzel görünümlü lâleler vardı bu kısımda. Üzerlerinde dört düzinesinin beş gulden olduğunu yazan etiketler vardı. Satıcı kızla göz göze gelince çiçekleri işaret etti. Nefes nefese kalmıştı, bu durumda konuşmaya cesaret edemiyordu,

Kız demeti aldı, bir buket hazırlamaya koyuldu.

Tom başını salladı.

Kız flanmanca :

— Buket yapmamı istemiyor musunuz? diye sordu.

Tom o anda kendisini takip eden adamlardan birinin kırk elli metre ötesinde sağa sola bakındığını gördü. Mağazanın nihayetinde üç kişi daha vardı. Her biri kapılara yakın kısımları tutmuştu.

Kız yaptığı buketi Tom'a uzattı ve o da beş guldenlik bir banknotu kıza verdi. Buket elinde etrafına kayıtsız nazarlarla bakarak en yakın kapıya doğru yavaş yavaş yürümeye başladı. Fakat merdivenlerde kendisini takip eden adam şimdi ona doğru geliyordu. Tom durdu. Çikolata filan satılan kısma gelmişti. Tezgâhta rastgele bon bon ve çikolataları karıştırmaya başladı. Tom'un peşinden gelen adam da durmuş etrafını kolağan ediyordu; bakışları Tom'u tarayıp geçti. Tezgâhtar Tom'un yanına geldi.

Tom büyük bir kutu çikolatayı işaret ederek fransızca olarak sordu, peşinden gelen adamın duyabileceği bir mesafede ingilizce konuşmaya cesareti yoktu.

— La grande boîte, s'il vous plait, combien?

Genç kız çok az fransızca biliyordu, fakat Tom'u anlamıştı. Utangaç bir tavırla gülümsiyerek dokuz parmağını havaya kaldırdı. Tom başını salladı ve para çıkarmak için elini cebine attı. Sivil polis kendisine beş altı metreden uzak değildi.

Kız kutuyu sarıp uzattı, Tom'da on gulden verdi. Kız paranın üzerini Tom'a uzattı.

— Merci.

Tom gülümsedi.

— «Bon Jour, mademoiselle.

Büyük bir çiçek buketi ve çikolata paketiyle kendini kamufle eden Tom yavaş yavaş sivil polisin yanından yürüyüp geçti. En büyük tehlike arkadan görülmekti. O zaman çiçekler dikkati çekmez ve trençkotundan kolayca tanınır. Neye ahmaklık etmiş ve trençkotunu çıkarmayı akıl etmemişti sanki! Her an omuzunda bir el veya sırtında bir tabanca hissedebilirdi. Tom hızlı hızlı yürümeye başladı; caddeye çıktı. Tam önünde bir tranvay durağı vardı. İki arabalı bir tranvay henüz harekete geçmişti. Tom tramvaya koştu. Arkadaki araba açık kapılı eski model bir arabaydı. Tom tranvayın alt basamağına atlarken biletçi Tom'a parmağını sallıyarak flamanca :

— Böyle yapmak tehlikelidir, dedi, fakat kızmamıştı; çiçeklere ve çikolata paketine bakıp anlayışlı bir tavırla başını salladı.

Tom gülümsüyerek ingilizce :

— Özür dilerim, dedi. «Geç kaldım da.»

Tam o sırada önüne bir otomobil çıkan tramvay durdu. Tom arkaya baktı; kendilerine doğru gelen siyah bir otomobil gördü. Arkalarında birkaç otomobil olmasına rağmen bunun görünüşü pek hayra alamet değildi. Yaklaşırken siren çalmaya başladı, fakat o zamana kadar tramvay da tekrar hareket etmişti. Siren ısrarla çalıyordu. Biletçi ne olduğunu anlamak için baktı. Otomobildeki adamlardan biri eliyle tramvaya durmasını işaret ediyordu. Polisti bu adamlar.

Tom çiçekleri ve çikolata paketlerini atıp tramvay durmadan dışarı atladı. Sıkışık trafiğe aldırmadan caddeyi bir boydan bir boya koşarak geçmeye başladı. Üç otomobil onu çiğnememek için acı acı korna çalarak durdu.

Siyah otomobil bu sıkışık trafik arasında Tom'a erişmek için manevra yapıp duruyordu.

Tom karşıya geçince kendini geniş açık bir alanda buldu. Önünde birçok insanın girip çıktığı büyük bir kapı vardı. Hiç düşünmeden kapıdan içeri atıldı.

Burası Reijks Müzesi idi. Koridor hemen hemen boştu. Koşmaya devam etti. Geldiği kapıdan başka çıkışı olmayan çok geniş bir odaya gelmişti. Büyük bir Rembrandt tablosunun karşısında, Tom'un önünde, bir iskemle ve üzerinde tablonun yarım kalan kopyası olan bir de resim sehпасı vardı. Tabloyu kopya eden ressam anlaşılan kısa bir süre için oradan ayrılmıştı. Tom trençkotunu çıkarıp boş iskemleye oturdu, eline fırçayı alıp tablonun orasını burasını renklmeye başladı. Birkaç dakika sonra polisler koşarak yanından geçtiler. Onlar gittikten bir süre sonra ayağa kalktığı zaman keçi sakallı, genç bir adamla karşılaştı. Adam öfkeyle :

— Deli misin sen? diye flamanca bağırırken Tom geldiği yönde fırlayıp kaçmaya başladı.

Kapıya yaklaştığı zaman, açık kapıdan dışarıdaki polis arabasını görebiliyordu. Şoför direksiyundaydı. Diğerleri de neredeyse gelirlerdi.

Trençkotunu koluna alıp turist gibi şoförün yanından yürüyüp geçti. Adamın yanından geçtikten sonra rahatlamış, adamı atlattığını sanmıştı. Adam birden arkasından kendisine seslendi. Aslında şoför ondan şüphelenmiş filân değildi; sadece müzeden çıkacak her erkeği alıkoyması söylenmişti kendisine.

Tom birden fırlayıp köşeye doğru koşmaya başladı.

Motorun ani homurtusunu işitti. Otomobil lastikleri cızırdarak, gelen geçenin bakışları arasında, Tom'u köşeye kadar takip etti.

Caddenin karşısında dar bir ara sokak vardı; buradan sadece bir araba geçebilirdi. Tom oraya daldı. Kö-

şeyi dönerken karşıdan gri renkli bir opel'in gelmekte olduğunu gördü. Arabanın önüne doğru koşarak arabayı durmak zorunda bıraktı. Polis arabası arkadan siren çalarak geliyordu, ara sokağa dalınca az daha Opel'le çarpışacaktı.

Polis arabasının şoförü arabadan çıkıp Tom'un yaya olarak peşine düşünceye kadar, Tom sırra kadem basmıştı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Tom yakasını polisten kurtaralı bir saat olmuştu. Randevuya geç kalmış bir adam gibi hızlı hızlı, fakat dikkatle bir caddeden öbürüne yürüyüp duruyordu. Şimdiye kadar Amsterdam'daki bütün polis arabalarına alarm verildiğine ve hepsinin şimdi fellik fellik kendisini aradıklarına emindi. Tenha bir caddede polis arabalarından biriyle karşılaştığı takdirde dikkati çekip teşhis edilebilirdi; bu yüzden kalabalık yerlerden ayrılmamaya gayret ediyordu.

Akşama kadar böylece dolaşıp durdu. Güneş batmaya yakın kendini «Karanlık Amsterdam»da buldu. Burası şehrin kötü tanınan yeriydi. Kapalı bar kapılarından dışarıya müzik sesleri aksediyor, Perdelerin arkasından boyalı gözler dışarıyı dikizliyordu. Ara sıra edepsizce atılan bir kahkaha sesleri duyulmaktaydı. «Karanlık Amsterdam» Centraal'ın kenarındaydı. Cıvarda şehrin ana istasyonu ve heybetli Saint Nicholaas Kilisesi vardı. Kilisenin üzerinde kırmızı neon ışıklarıyla gayet büyük harflerle Flamanca yazılmış, «Tanrı sizi çağırıyor» ibaresi vardı.

Burada bir sürü de kafeterya ve bar göze çarpıyordu. Çoğunun isimleri ecnebiydi. Lucky Strike Café, Paradise Café, Montmartre, New York Bar. Bar kızlarının çoğu çirkin, kaba saba ve yaygaracı şeylerdi - pek az işe yarar kız vardı içlerinde.

Henüz akşam olmamış ve barlar tam faaliyete geçmemişti. Bazı bar kızları kapılarda durmuş gelip geçen erkekleri seyrediyordu; erkeklere söz atıyor, bayağı bir şekilde onlarla şakalaşıyorlardı.

Tom caddede oynayan hırpani kılıklı çocuklar arasından geçerken, azalan erkekliğiyle alay eden bar kadınlara el sallıyordu. Az sonra meşhur, Zeedyk denilen kısma gelmişti. Burası bir kanal caddesiydi; her iki tarafında normal görünüşlü, tipik Hollanda evleri vardı. Merdivenli çatıları, mobilyaları yukarı pencereden sokmaya yarayan kancalarıyla bir şey hariç, bunlar eski zaman yapısı evlerdi. Zemin katlarındaki vitrin gibi geniş bir pencereden içeri oda görünüyordu. Pencereilerin camları tertemizdi.

Her camın önünde bir ve bazan da iki kız oturuyordu. Hemen hepsi genç ve oldukça güzel kadınlardı. Zaten bu özelliklerinden birini veya her ikisini kaybettikleri zaman diğer sıradan genelevlere gönderilirlerdi.

Kendilerine vitrine konulmuş bir biblo gibi itina ederdi bunlar. Müşteriler caddede aşağı yukarı vitrin seyreder gibi bu pencerelerin önünde dolaşır, bu malların sanki kalite ve fiatlarını kıyaslarlardı. Kapalı bir perde o anda içerde bir şeyler yapıldığına işaret ederdi.

...Zeedyk'deki bu kadınlar dışarıda dolaşıp duran arzulu erkekleri büyük bir sabır ve sükûnetle seyrediyorlardı sanki : Yavaş yavaş yürüyen erkekler, sinirli erkekler, gemiciler, kararsız turistler, sarhoş erkekler, utangaç erkekler... Kadınlar kendilerine tebessüm eden erkeklere aynı şekilde karşılık veriyorlar, elleriyle fiatlarını işaret ediyorlardı. Sessiz bir pazarlık. Sessiz bir anlaşma. Sonra kadın gülümsiyerek manikürlü parmaklarıyla kapıyı işaret ediyor, erkek içeri giriyor ve perdeler iniyordu...

Çoğu bu bekleme zamanlarını değerlendirmekteydi. Kimi örgü örüyor, kimi kitap okuyordu.

Bir kısmı ise kendilerini öylesine mesleklerine vermişlerdi ki, ne örgü örüyor ve ne de kitap okuyorlar, sadece oturup dışarı bakıyorlar ve her geçen erkeğe sırtıp parmaklarıyla içeriye davet ediyorlardı. Bazıları ciddî ve hattâ utangaç görünüyordu; uzun kollu entariler, dik yakalı bluzlar giyinmişlerdi.

Gayet sık kokteyl ve gece elbiseleri giyinmiş olanlar da vardı içlerinde.

Görünüşleri insanı yanıltan kadınlar da vardı. Teripsiz ve dağınık görünüşlerine, taranmamış saçlarına rağmen dudaklarındaki rujlar daima temiz ve muntazamdı bunların. Bu gibilerin müşterileri hiç eksik olmazdı.

Fakat en revaçta olanları, en şehvetli olarak tanınanları, saçları vahşi bir şekilde omuzlarına dökülen, tahrik edici dekolte gecelikler giymiş, çıplak ayak dolaşan dişilerdi.

Ancak, bütün bu farklılıklarına rağmen, birkaç istisna hariç, hemen hepsi birbirine benziyordu genellikle. Bu istisnalar da pek genç ve toy olup buranın havasına henüz tam olarak girememiş olanlardı.

Tom Zeedyk'de dolaşmaya başladı. Kızlardan biri Tom'un dikkatini çekmek için cama vurdu. Tom başını salladı; yürümesine devam etti. Zeedyk bu saatlerde çok تنها olurdu, caddedeki erkeklerin adedi sayılabilecek kadar azdı. Tom keşke daha kalabalık olsa şurası diye düşünüyordu. Tenha yerler işine gelmiyordu Tom'un Birden Zeedyk sokağına sapan ve kendisine doğru gelen bir otomobil gördü. Bu siyah bir polis arabasıydı, yolu üzerindeki erkekleri dikkatle süzerek yavaş yavaş ilerliyorlardı. Şehrin bütün polis kuvvetleri, ellerinde Tom'un detaylı tarifleri, her yerde fellik fellik kendisini aramaktaydı.

Şimdiye kadar kendisini görmüş olmalıydılar; dönüp başka bir yöne doğru yürüyemezdi, o zaman şüpheyi üze-

rine çekmiş olurdu. Yürümeye devam etse, bu takdirde adamlar kendisini yakından tepeden tırnağa süzüp belki de teşhis edebilirlerdi.

Döndü ve en yakın pencereyi tıklattı. Esmer bir yosma derhal ayağa fırladı ve Tom'a kapısını işaret etti. Tom vakit kaybetmeden içeri daldı.

Kadın perdeyi indirmişti bile, Tom rahat bir nefes aldı.

Kadın yılışık yılışık sırtarak :

— Ello, friends, dedi. Saçları çok siyahtı. Tom, belki de boyamıştır, diye düşündü.

Kadın onu pencereden seyretmiş, Amerikalı olduğunu anlamıştı. Elbisesinden ve saç tıraşından bunu anlamak pek zor değildi. Henüz ancak yirmi yaşlarında olmasına rağmen pek çok kadının hayatı boyunca yatmadığı kadar çok yatmıştı erkeklerle. Çok cazip bir kızdı. Gençliği ve güzelliği ile erkekleri baştan çıkarıyor gece gündüz düşüp kalkıyor, pek az boş zamanı oluyordu. En fazla bir iki sene sonra bu işi bırakmak niyetindeydi; çok uzaklara seyahatlere çıkmak, Cannes'de en iyi bir otelde Amerikan film yıldızlarıyla bir hafta geçirmek istiyordu. Sonra Groningen'e yerleşip berber salonu açacak, evlenip çoluk çocuğa karışacaktı.

Simsiyah saçları neredeyse beline iniyordu. Dudaklarına kırmızı ruj sürmüştü, teni süt beyazdı; yalnız gözlerinin altı hiçbir pudranın gizleyemeyeceği kadar mordu.

Kadın Tom'un elini tuttu ve odasına, yatağına doğru götürdü. Kollarını boynuna doladı.

— Amerikalısın, değil mi?

— Evet.

Kollarını boynundan çözüp Tom'un yanağını okşadı.

— Amerikalıları severim.

Tom pencereye gidip, perdenin aralığından dışarıya bir göz attı. Polis arabası birkaç metre ötede park etmiş-

ti. Şu anda bir yere gidemezdi. Tekrar kadının yanına döndü.

— Yerin çok güzel.

Kadın Tom'a doğru gelerek :

— Polisleri düşünme, dedi. Tekrar Tom'un boynuna sarıldı. Kadının siyah ve parlak gözlerinin içine bakan Tom, onun her zamanki mesleğini icra etmekten fazla birşey düşünmediğini derhal anlamıştı. Kadının ona fazla önem verdiği yoktu aslında.

Kadın Tom'u elinden tutup yatağına götürdü ve oturttu. Kendisi de yanına oturdu ve yatağı düzelterek :

— Yeni, dedi. Amsterdam'ın en iyi yatağı...

— Sevdiğim birşey varsa o da yeni bir yataktır.

Kadın ellerini Tom'un gömleğinden içeri sokarak onu yavaşça yatağa doğru itti.

— Ooo, çok da kuvvetli bir erkeksin sen...

— Teşekkür ederim, güzelim. Bugün bana söylenen en tatlı söz bu.

Kadın Tom'un kulağını nefesiyle ısıtarak yavaşça :

— Parayı şimdi öde, diye fısıldadı. «Elli gulden.» sesinde hafif bir soru ifadesi vardı, sadece pazarlığın ilk zemin yoklamasını yapıyordu.

Tom kadının kollarından sıyrılıp yataktan kalkarken sırtarak :

— Şimdiye kadar genç ve masum hayatında yirmi beş guldenden fazla eline geçmedi, değil mi? dedi. Pencereye gidip tekrar dışarı bir gözett.

— Neye durmadan dışarıya dikizliyorsun? Sesindeki ifade insanı şaşırtacak derecede yumuşak ve yatıştırıcı idi.

— Sokakta bir polis otomobili var.

— Aldırma. Bana gelince kırk guldene fitim.

Tom cebinden on gulden çıkarırken kadın sert bir şekilde başını salladı.

— Bu paraya ancak ucuz barkızları yatar. Ben çok gencim, yirmi yaşımdayım.

— Ben fikrimi değiştirdim. Bunu kıymetli zamanını aldığım için veriyorum.

Kadın parayı Tom'un elinden kaparcasına aldı. Ne olur ne olmaz, belki de adam bunu bile vermekten cayar, diye düşünmüştü. Böyle anlarda kendine güvenini yitiren pek çok erkekle karşılaşmıştı; bu da onlardan biriydi.

Tom kapıyı açıp yavaşça dışarı çıktı. O çıkar çıkmaz kadın da pencereye gidip perdeyi kaldırmıştı. Tom pencerenin önünden geçerken kadına el salladı; fakat kadın onu görmezdi. İyi bir şekilde açılmayan perdeyle uğraşıyordu; zaten onu unutmuştu bile.

Ortalık kararıyordu ve Tom bundan memnundu; büyük Saint Nicholaas Kilisesine giderken şimdi çok daha rahat ve korkusuz yürüyordu. Bir an için kendini emniyette hissetmişti; ancak bu emniyet hissiyle birlikte yeni bir histe gelmişti üzerine. Amcasının ölümü kafasından çıkmıyor, sanki beynine balyozlar indiriliyordu.

Cana yakın, sevimli amcasının ölümüne sebep kendisiydi. Orduda da birçok arkadaşlarının, ve nihayet karısının ölümüne de Tom sebep olmuştu. Talihsizlik bir türlü yakasını bırakmıyordu.

Karanlıkta ümitsizlik içinde, öfke ve kin yardımına gelinceye kadar, avara yürüyüp durdu. Olan olmuştu artık, ister kader de, istersen pokerde kötü bir kâğıt de buna. Netice değişmezdi. Vicdan azabı çekip durmaya değmezdi. Önce kurtulması gerekti, ondan sonra gelirdi diğerleri!

Şu anda yalnız polisten değil. Sağır Adam'ın çetesinden de kaçıyor...

Yapacağı ilk iş kendine birkaç gün saklanabileceği bir yer bulmak olmalıydı. Polisin alarmı tavsar ve o zaman ya İngiltere'ye ya da Fransa'ya kaçmanın bir yolunu bulabilir-

di. Tarafsız bir ülkede Amerikan makamlarına teslim olurdu. Onlar da amcasını öldürmediği kesin olarak anlaşılıncaya kadar kendini göz hapsinde tutarlar, sonunda suçsuzluğu meydana çıkar ve bu işte kopup giderdi. Lin-aynı şekilde hareket ederdi.

Bereket versin bütün parası üzerindeydi. Pasaportu otelde kalmıştı, fakat zaten bu durumda pasaport hiçbir işine yaramazdı. Şimdi nerede kalabilirdi acaba? Ne otelde, ne de bir pansiyonda kalamazdı artık. Zeedyk'deki kızların yanı da emin değildi. Sabaha pasaportundaki resmi- ni bütün gazeteler basarlardı. Sabaha kadar kısmen em- niyetteydi, fakat sabah işler değişecek devamlı tehlikede olacaktı. Yoldan gelip geçenler bile Tom'u belki de tanı- yacaklardı. Pasaporttaki resminin neye benzediğini ha- tırlamaya çalıştı. Cephede çekilen bu resim kendisine ta- mamen benziyor muydu acaba? Kafasını bunlarla yorup dururken aklına parlak bir fikir geldi.

Hendryk kendisine bir adres vermişti. «Bruno's Ca- fé-Walderstraat!» Hendryk Tom'u burada bekliyeceğini söylemişti.

Bekleyecek miydi acaba? Nereden karışmıştı Hendryk bu işe? Onun bu işle çok yakından ilgili olduğuna şüphe- si yoktu. Kim bilir, belki de polis onu yakalamıştır, diye düşündü. Şayet öyleyse, acaba Bruno'da hep birlikte Tom'u burada bekliyeceğini söylemişti.

Her şeyi inceden inceye düşündü. En ufak bir hata felâket olurdu. Hendryk bu işin başındanberi polise git- mekten kaçınmıştı. Ancak Linder hiç de yabana atılır cins- ten bir herif değildi, çok zeki idi. Henryk'in karakteriydi şu anda önemli olan. Bir kaç gün için birinin yardımına ih- tiyacı vardı ve Hendryk bunu Tom'a sağlayabilecek tek insandı.

Polis Hendryk'e ulaşmış olsa bile gene de bir şans vardı. Bruno'da buluşacaklarını belki de polisten gizlerdi.

Böyle düşünmek Tom'un insanlara karşı duyduğu hislerini eleştirmesine sebep oldu. Hendryk'den hoşlanmıştı. Hendryk'in her nasılsa bu şebeke ile alış veriş olmuştı; fakat onlarla dost olmadığına şüphe yoktu. Üstelik Corrie gibi bir evlat yetiştiren, ona böyle üstün terbiye aşılayan bir insan kötü bir insan olamazdı. Hendryk oğlu Corrie'yi seviyor ve Corrie'de babasına büyük bir hayranlık ve saygı duyuyordu. Bu prensip sahibi olmayan insanlara has ilişkiler değildi. Fakat birçok gangsterler çocuklarıyla kuvvetli bağlar kurmayı ve onları iyi yetiştirmeyi başarmışlardı. Belki de Hendryk hakkında yanlış düşünüyordu. Kendisine bire karşı beş şans tanıdı bu tahmininde ve bu, Tom'un içinde bulunduğu berbat durum göz önüne alınırsa, fena bir şans değildi hani...

Bir taksi durdurup :

— Café Bruno, Walderstraat, dedi.

Şoför başını salladı. Tom taksiye bindi, uzaklaştılar.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Bruno perdeleri sımsıkı kapalı bir bardı. Tom perde kenarlarından dışarı sızan sarı ışığı görebiliyordu. Perde kenarlarından içeriye bakmak istedi, fakat perdeler arasından içeriyi görebilecek her hangi bir aralık bulamadı. Durup ne yapacağını düşündü. İçeriden orkestra'nın sesi hafifçe, kapalı kapıdan dışarıya duyuluyordu.

Ya içeri girmeli, yahut da çekip gitmeliydi buradan; daha fazla sürtüp duramazdı barın önünde. Etrafına bakındı, polis arabasına benzer bir şey göremedi.

Tom daha fazla düşünmedi, bara girdi.

Bar oldukça loştu. Tom süratle etrafına bir göz attı. Her türlü insan vardı burada. Sakallı ve kravatsız gençler, at kuyruğu saçlı, dar pantolonlu kızlar, iş kıyafeti

giymiş erkekler, spor elbiseli erkekler orta yaşlılar, asi gençler ve burjuva mensupları burada kaynaşmış, hep birlikte içiyor, eğleniyorlardı. Daracık pistte çiftler, acayip bir müzik ritmiyle sanki hareket etmeksizin dans etmekteydi.

Burası eski ve tanınmış bir yerdi. Salon hafif sarı renkle sigara dumanıyla kaplı idi ve keskin bir bira kokusu vardı. Orkestranın sesine karışan konuşma ve kahkaha sesleriyle neşeli bir havası vardı buranın.

Hendryk'i barın uzak bir köşesinde genç bir kadınla çene çalar buldu. Ortalıkta polis göremeyen Tom rahat bir nefes almıştı. Biraz beklerse belki kadın ayrılırdı. Hendryk'in yanından.

Etrafta insana sülük gibi yapışan adi bar karıları yoktu burada. Bruno bu gibi düşük kadınları barına sokmuyordu.

Tom boş bulduğu bir tabureye, uzun saçlı bir kızın yanına oturdu.

Müşterilere sadece Bruno ve karısı hizmet ediyordu. Bütün içkilerin parası içki servis yapılırken alındığından garson filan tutmayı gereksiz bulmuşlardı. Kimseye güvenleri yoktu.

Tom Bruno'ya :

— Beer dunkel, diyerek içkisini ısmarladı.

Bruno karısına döndü. Karısı kısa boylu, erkek tipli, kocasına karşı daima ters davranan bir kadındı. Çeyrek asrı bulan evlilik hayatlarında bir çift tatlı söz söylememişlerdi. birbirlerine.

— Bey siyah bira istiyor.

Kadın kocasına dönüp bakmadı bile :

— Elini tutan yok ya, ver! Kadın sildiği bardağı kuvvetle hohladı.

— Beş servis yaptım üst üste.

— Bu da altıncı olsun.

— Sen hiç servis yapmadın daha!

— Ooof, kapa çeneni!

Bardakiler gülüştüler. Tom ne konuştuklarını bilmiyordu, fakat sebebini anlamıştı.

Bruno aksi aksi söylenerek Tom'a bira getirdi.

Tom birasını içti ve Hendryk'in yanından kadının uzaklaşmasını beklemeye başladı. İkinci bardak birayı ısımarlıyordu ki, Hendryk'in arkadaşının ayağa kalktığını gördü. Hendyk de ayağa kalktı, el sıkıştılar ve kadın ayrıldı. Tom yerinden kalkıp yavaş yavaş Hendryk'in oturduğu yere doğru yürüdü.

— Hendryk!

Tom bir sandalya çekip Hendryk'in yanına oturdu.

Hendryk yavaşça :

— Neredeyse geleceğinden ümidimi kesecektim, dedi.

Tom sesini iyice alçaltarak :

— Sana polis geldi mi? diye sordu.

— O evet.

— O halde olanları biliyorsun.

— Çok üzüldüm olanlara. Bana kızdığını biliyorum. Ne amcanın öldürülmesini, ne de senin başını belâya sokmak geçmemişti aklımdan.

Görmeyen gözlerinden yaşlar akıyordu.

— Sadece onun nerede kaldığını öğrenmek istemiştim.

— Niçin?

— Onu öldürebilmek için. Sözleri öyle damdan düşercesine söylemişti ki...

— Towser'ı öldürmek mi istedin?

— Onu ve Sağır Adam'ı.

Tom durumu anlamaya başlamıştı.

— Bir zamanlar Sağır Adam'laydın, değil mi?

— Evet.

— K r olmadan önce, öyle mi?

Hendryk'in dudakları gerildi.

— Evet.

— Ne söyledin polise?

— Sadece Towser'in bana borcu olduğunu söyledim.

— Tabi  bunu yutmadılar.

Şüphesiz. Bir kelimesine bile inanmadılar. Sonra doğruyu söyledim.

Tom'un vücudundaki bütün kasları gerildi; etrafına bakındı.

Tom'un endişesini sezen Hendryk :

— Merak etme, dedi. «Buraya polis gelmez. Onlara bana inanıp takip etmeyecekleri kadar doğru söyledim.»

— Hangi doğruyu?

— Bir zamanlar Sağır Adam'ın şebekesinde bulunduğumu söyledim. Towser'in bana borcu olduğunu, bu sebepten adresini öğrenmek istediğimi ifade ettim. Benimle uzun  uzadiye konu up Sağır Adam hakkında bildiklerimi öğrenmek istediler. Fakat hiç bir ey bilmiyorum ki. Onu hiç görmedim. İki yıldır  ebekeyle ili kimi kesmi  durumdayım. Diğerleri onun hakkında benden çok şey bilirler. Neticede bıraktılar beni.

— Beni sordular mı hiç?

— O, evet. Buradaki randevumuz hariç her şeyi olduğu gibi anlattım.

—  ebekeye mensup olmadığıma inanmadılar, öyle değil mi?

— Su suzsa neye ka tı, diyorlar. Merak ettikleri niçin ka tığın.

— Daha fazla parmaklıklar ardında kalamam.

— Daha fazla mı?

— Bu uzun bir hikâye, Hendryk. Bu geceyi geçirecek bir yer arıyorum  u anda.

— Benimle kalırsın.

— Ya polis? Belki polisler seni takip ediyor.

— Hayır. Benim bildiğim her şeyi kendilerinin de bildiğini sanıyorlar. Artık onlara bir faydam yok.

— Nerede oturuyorsun?

— Prinsengracht Kanalı'nda bir motorda kalıyorum.

Tom etrafına bakınarak :

— Pekâlâ, o halde yatılı. Misafirininim, dedi. Tom gene de polis endişesini üzerinden atamamıştı. Belki de Hendryk'in peşindeydi polis. «Bana Sağır Adam'dan bahset.»

— Onu hiç görmedim. Sadece bir yıl kaldım çetesinde. Defalarca kendisiyle telefon görüşmesi yaptım, fakat bir kere bile suratını görmedim.

— Telefonda konuşabildiğine göre işitiyor olmalı.

— Evet, işitir biraz; küp gibi de sağır değil.

— Nasıl ayrıldın Sağır Adam'dan.

— Terkettim çeteyi

— Niçin?

— Bir gün Corrie'ye bakarken, benim gibi kanun dışı bir babaya sahip olduğunu düşünmek vicdanımı sızlattı. Kendi kendime Hendryk'dedim; bırak şu karanlık hayatı, vazgeç bu işlerden.

— Önce nasıl girdin, peki?

Hendryk, düşünceli ve üzgün, başını salladı.

— Belki savaştı buna sebep, belki de kendim. Belki de savaştan fazla bendim bu yolu seçmeme sebep. Savaştan önce zengindim; babam bir hayli miras bırakmıştı bana. Sonra savaş başladı. Karım Marta bombardımanlarda kayboldu; vücudunu bile bulamadık. Servetimi Nazi'ler elimden aldı. Fakir düşmüştüm, fakat paralı bir hayata da alışmış durumdaydım. Kumarı denedim, elimde avucumda kalan son paramda gitti elimden. Ne bir iş, ne bir meslek, sap gibi kalakaldım. Parasız yapamıyordum; böylece Sağır'ın şebekesine girdim. Yaptığım şeyle-

re karşılık çok para veriyorlardı. Görüyorsun ya Tom, ben zayıf karakterli, ahmak ve tabansız bir insanım. Kuvvetli bir adam olmama rağmen çalışmaktan korkuyordum. Kolay ve rahat bir hayatın peşindeydim. Şimdi rahat bir hayat yaşıyorum gördüğün gibi, bütün gün keman çalmaktan başka birşey yaptığım yok. Tanrı benim alçaklığımı iyi cezalandırdı doğrusu. Tanrı korkakları sevmez; onlardan nefret eder. Benden nefret ediyor. Erkek insan erkekçe yaşamalı hayatı boyunca. Ben zayıf bir insanım ve aciz, zavallı bir dilenci olarak yaşıyorum bu yüzden.

Uzun bir sessizlikten sonra Hendryk, az önce öteye çevirdiği başını yavaşça Tom'a çevirerek :

— Bu karanlık, korkunç yaşantıya devam etmeye mecburum şimdi. dedi. «Corrie yüzünden ölmek bile düşünemiyorum, ölmek bile istemiyorum artık.

Durdu. düşüncelere gömülmüş, sessiz sessiz oturmaya devam etti. İri yarı kör bir adam terkedilmiş bir insan harabesi...

Tom gayet nazik :

— Bana Sağır Adam'ı anlatıyordun, dedi.

Hendryk bir mendille gözlerini ve burnunu sildi.

— Ağladığım için özür dilerim.

— Zarar yok, açılırsın.

— Erkek adam ağlamaz.

Tom yumuşak bir sesle :

— Anlatmana devam et, Hendryk, dedi.

Hendryk burnunu çekerek sözlerine devam etti.

— Böylece bir gün Sağır Adam'a telefon edip ayrılacağımı söyledim. Çetesi ve kendisinden kimseye bahsetmiyeceğime söz verdim. Corrie yüzünden ayrılmaya mecburdum. Sağır Adam anlayış gösterdi. Kıymetli bir adamını kaybettiği için üzgün olduğunu söyleyerek, bana hayatta başarılar diledi.» Hendryk mendilini cebine soktu. «Sonra Towser'e beni öldürmesini emretti.»

— Towser'i tanıyor muydun?

— Evet. Kulübe katıldığım zaman-kulüb derdik çetimize-Towser kulüpteydi. Zalim herifin biridir. Sağır Adam bile onu Turna Balığı diye çağırırdı.

— O halde Towser Sağır'ı tanıyor.

— Hayır. O da benim gibi Sağır Adam'ı görmüş değil.

— Peki nasıl oluyor da adam Towser'i Turna Balığı diyecek kadar yakından tanıyor?»

Hendryk başını salladı.

— «Bilmiyorum. Sağır adam herşeyi bilir. Herşeyden haberi vardır onun.

— Belki adamı tanıyorsunuz, fakat başka bir isimle.

— Belki.

— Sonra Sağır Adam'ı terkettin, ha?

Hendryk başını salladı.

— Önce boş gezdim, sonra küçük bir barın müdürü oldum. Her gün geç saatlere kadar çalışıyordum. Bir gece işimden çıkarken elinde şemsiye Towser geldi. Her zaman şemsiyesi yanındadır. Sağır Adam'ın beni görmek istediğini söyledi. Ben davetini nezaketle reddedince tabancasını çıkarıp beni bir otomobile soktu. Şoför eski adamım, herkese evet efendim diyen cinsten, aciz ahmağın biriydi. İsmi Winkelman'dı. Winkelman'a sen benim eski dostumsun, ne yapacaksınız beni, diye sordum. Omuzlarını silkti, üzgün görünüyordu. Beni Amstel Kanalı'nın sonuna götürüp bir kömür mavnasına bindirdiler. Ağır bir kömür çuvalına bağladılar. Beni öldürmemeleri için yalvardım, fakat kulak asmadılar. Debelenmeye başladım. Towser şemsiyesinin sapıyla başıma vurunca kendimi kaybettim. Şemsiyenin sapı çeliktendir. Sonra beni kanala atıp kaçtılar. Fakat tanrı öc almam için kurtardı

ben. Kömür çuvalı eski bir çuvaldı. Mavnanın kenarına takılıp yırtıldı, kömürler döküldü; ben de böylece dibe batmadım. Soğuk su beni ayılttı. 'İmdat' diye bağırmaya başladım. Towser ve Winkelman otomobile binmiş gidiyorlardı, motor sesinden benim sesimi duymadılar. Sonra tekrar bayıldım. Kanaldan geçen bir motorun beni aldığıını hatırlamıyorum bile. Günlerce sonra hastahane de kendime geldim.

Hendryk tepesindeki saçlarını ayırıp başının arkasındaki bir yarık izini gösterdi. Çor korkunç bir görünüşü vardı.

— Evet görüyorum.

— Bu beni kör etti. Bir daha göremeyeceğim.

— Polise söyledin mi?

— Hayır. Sağır Adam hayatta olduğumu duysa beni öldürür. Corrie olmasa zaten yaşamak istemezdim. Oğlum için ve öc almak için yaşıyorum. Towser, Sağır Adam ve Winkelman'a kendi öz kardeşim gibi yardım etmişim.

Hendryk yüzünü Tom'a çevirdi. Nefret bir maske gibi yüzünü kaplamıştı.

— Towser'in seni tanıyacağından kormuyor musun? Hendryk cebinden eski bir resim çıkarıp Tom'a uzattı.

— Şu resme bir bak.

Bu otuz, otuzbeş yaşlarında, sıhhatli, hayat dolu bir insanın resmiydi.

Tom :

— Bu Sağır Adam'ın mı resmi? diye sordu.

Hendryk başını salladı, Tom'un güçlkle işitebileceği bir sesle :

— Benim resmim, diye mırıldandı. İki sene önceki resmim.

Tom hayretler içinde kalmıştı. Hendryk yirmi yaş daha yaşlı gösteriyordu bu resimden ?

Hendryk eliyle başının arkasını işaret ederek :

— Bu beni değıştirdi, dedi. Doktorlar ‘yaşamaz’ dediler. Belki de hakları var. Resimdeki adam değilim artık. Towser gelip benimle konuşsa bile beni tanıyamaz. Fakat ben onu tanırım ve ben de onu değıştireceğim. Yaşar hal-den ölü hale ! Winkelman ve Sağır’ı da !

— Fakat Sağır Adam’ı hiç görmedin ve tanıımıyorsun.

— Towser vasıtasıyla bulacağım onu da. Towser onu nereden telefonla arayacağını biliyor. Telefon numarasından adresi bulacağım. Sağır Adam benden şüphelenmiyecek. Ben zavallı bir körüm onun gözündə.

Hendryk sustu, düşüncelerine daldı. Tom tekrar et-rafı kolaçan etti. Dikkati çeken bir şey yoktu ortalıkta. Heykel gibi duran Hendryk’e döndü :

— Amcamın mağazasını kullanma plânlarından ha-berin var mıydı ?

— Bize bir şey söylemezdi. Benim gurubun görevi Hollanda’dan elmas kaçırmaktı. Fakat mağazadan işleri yürütmek plânını bilmiyorum. Hattâ De Heems and Zoon’u soymak şayialarını da duymuştum. Benim bundan Win-kelman’a bahsettiğim kulağına gitmiş. Beni de öldürmek istemesinin sebebi buydu zaten. Üstelik bu soygunu yap-mak için bu yüzden iki seneye yakın beklemek zorunda kaldı.

— Çok yaman bir herif bu Sağır !

— Fakat daha partiyi kazanmış değil. Elmasları Hol-landa’dan çıkarmanın bir yolunu bulmak zorunda. Şu an-da bu iş çok zor. Kuş uçurmazlar sınırda şimdi.

— Gerdanlık, soygunun sadece ufak bir kısmıydı, de-ğil mi ?

— Çok ufak, kırk milyon guldenlik elmas çaldı. Tari-hin en büyük hırsızlığı bu. Burada kalması gereksiz artık. Birleşik Amerika’ya veya Güney Amerika’ya gitmeli. Fa-

kat bunu başarmadan geberecek. Towser'i bulduktan sonra sıra Sağır'a gelir.

— Onlar bizi daha önce bulabilirler.

— Hayır. Tanrı onları cezalandırmak için beni hayatta bıraktı.

— Tanrının bu işlerle ilgisi yok, Hendryk. Bu insanların birbirlerine karşı işledikleri suçlar; bunlar gene aralarında halledilir !

— O halde bu işi Tanrının yardımı olmaksızın yapacağız.

— Bu işi kıvırabilecek durumun yok senin, Hendryk. Çağımızın en büyük mücrimini nasıl yakalıyacaksın bu halinde?.

— Bunu yapacağımı biliyorum, hissediyorum bunu. Kör olduğuma nasıl eminsem buna da öyle eminim !

Tom alaycı bir tavırla güldü.

— Bana mı gülüyorsun ?

— Hayır, Hendryk. Kaderin cilvesine gülüyorsun. Üç insanız, hayatlarımız birbirine örülmüş. Bir sağır, bir dilsiz ve bir de kör.

— Dilsiz kim ?

— Kim olacak ben. Buranın dilini bilmiyorum çünkü.

— Fakat akıllı ve becerikli bir insansın. Gerdanlığı buldun. Bana yardım edersen onları bulurum.

— Hayır, Hendryk. Sadece paçamı polisten ve Sağır'dan kurtarmak istiyorum.

— Hollanda'dan kaçamazsın, muhakkak yakalanırsın.

— Muhakkak değil, belki.

— Şayet kaçarsan ?

— Sana yardım etmem için beni zorlama, Hendryk. Artık utanç, şeref, dürüstlük gibi şeyler vız geliyor bana.

— Senin gibi bir insandan böyle sözler beklemezdim.

— Ben insanlıktan istifa ettim, Hendryk. Şu anda

postumu kurtarmaktan başka birşey düşündüğüm yok. Durdu ve gayet yavaş ve sakin bir sesle, şayet yaşama içgüdüm kuvvetli olmasa, yaşamayı bile istemezdim. diye ilâve etti.

— Çok üzgüne benziyorsun.

— Ne üzgün, ne de sevinçliyim. Elli yıl sonra bir hiç olacak herşey benim için.

Hendryk yavaşça başını salladı, Tom'u anlamaya başlamıştı.

— Senin için üzülüyorum.

— Ne bir merhamet, ne de başka bir his duymuyorum ben.

— Herhalde amcanı seviyordun.

Tom cevap vermedi.

Hendryk bu noktadan devam etti.

— Hiç amcanı düşündün mü?

Tom aksi ve boğuk bir sesle :

— Onu sevmiştim, dedi. Kimsenin, his dünyasına örttüğü sımsıkı kapağı kurcalamasından hoşlanmazdı.

— Kaçarken amcanın kaatilini ardında bırakıp gidecek misin?

— Tamamen !

— Gündüzün evet ; fakat geceleyin, yalnızken, yataкта yatıp düşünürken, vicdanıyla başbaşaiken?

— Bir süre sonra, gördüğüm bir çok kötü rüyalar gibi, bu da bir rüya olacak benim için.

— Amcan nerede olursan ol senin yaptığını göreceksin.

— Amcamın baktığı filân yok artık. Sağır Adam'ı bulmuşum, bulmamışım, bana bir şey olmuş veya olmamış fark etmez onun için. Kendini öldüren bile umurumda değildir artık. Benim de hiç birşeye metelik verdiğim yok.

— Sözde kalır bunlar, Tom. Ben de senin gibi konuşurum bazan. Oğlum olmasa kendimi öldüreceğimi söylerim.

Fakat bunu yapamıyacağımı iyi bilirim. Sadece hayata kızgınım, hepsi o kadar. İkimiz de kızgınız hayata karşı. Kızgınlığın insanlığı unutmamı mazur göstermez.

— Kızgın filân değilim, Hendryk. Sadece elimi eteğimi çektim hayattan.

— İnanmıyorum buna.

— İster inan, ister inanma ; fark etmez benim için.

— Amcana çok üzüldüğünü biliyorum. O tam bir insandı. Hayatı ve insanları severdi. Her sabah mağazaya giderken halimi hatırlamı sorardı. Yılbaşında Corrie'ye bir palto vermişti.

— İyi bir insandı.

— Unutulmaz bir adam. Ve sen, Towser ve Sağır'ın onu ölüsü üzerinde zengin olmalarına göz yumacaksın. Sen ordan oraya kaçarsın, amcan mezarında yatarken, onlar milyonlarla Güney Amerika'ya gidecekler. Senden adalet veya şeref için hareket etmeni istemiyorum. Sadece Towser ve Sağır'ın yüzündeki memnuniyet ifadesini silmek bütün arzum benim.

Tom cevap vermedi, Hendryk bant telleriyle oynuyordu insanın. Kör yüzüne bir küçümseme ifadesi gelmişti. Tom başını başka tarafa çevirdi.

— Eğer sen öldürülse idin ve amcan hayatta olsaydı ne yapardı dersin? Artık öldü, boş ver mi derdi, senin gibi?

Hendryk Tom'un cevabını uzun süre bekledi. Sonra bastonuna dayanıp ayağa kalktı. Sesi boş ve cansızdı.

— Gel, seni kayığımıza götüreyim.

Tom bezgin bir sesle :

— Otur biraz, dedi.

Hendryk otururken yüzüne canlı bir ifade gelmişti. Piknik sofrasına oturan bir çocuk gibi neşelenmişti birden.

Tom :

— İlk iş olarak garsondan Amsterdam telefon rehberini iste, dedi.

Hendryk döndü, garsonu çağırdı. Gelen garsondan rehberi istedi ; iki bardak da içki söyledi.

— Madam Rita denilen, şu yarı Java'lı kadını tanıyor musun? Paris Salonu'nda modellik yapıyor.

— Hayır.

— Şebekeden değil mi?

— Ben şebekedeyken değildi.

— Ya şu İspanyol gerdanlıkları yapan adam?

— Onu da hiç işitmedim.

— Her ikisini bulmalıyız. Mücevherat kısmından Bayan Van Cleef bize yardım edebilecek tek insan.

— Rehberde onu mu arıyorsun?

Tom başını salladı.

İçkiler ve rehber geldi.

Hendryk bardağını kaldırdı.

— Towser ve Sağır Adam'ın gebermeleri şerefine !

İçkilerini içtiler ve Tom Julia'nın adresini rehberde aramaya başladı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Linder gerçekte cinayeti Tom'un işlediğine inanmamıştı. Tecrübeli ve iyi bir polisti. Ancak kendince bir prensibi vardı. Herkes suçsuzluğunu ispat edinceye kadar onun nazarında suçluydu. Tom'un kaçması da kafasını bozmuştu. Suçsuzsa neye kaçmıştı? Paniğe tutulmamışsa sebebi neydi kaçmasının ; üstelik Tom'da hiç te paniğe kapılacak bir göz yoktu hani... Çok garipti doğrusu.

Tekrar yakalanması için alârm vermişti. Pasaportundaki resim çoğaltılıp polise dağıtılmıştı. Şayet Tom Sağır'ın çetesinden kaçıyorsa bu takdirde Sağır da onu öl-

dürmek için peşinde olabilirdi adamın. Linder bunu hesaba katarak Tom'un resmini gazetelere vermemiştir.

Linder Julia ile ikinci defa daha uzun bir konuşma yaptı. Tom'la Towser arasında geçen konuşmayı öğrendi. Julia İspanyol gerdanlığını yapanın ismini de vermişti. Boerum Kardeşler. Uzun zamandır bu küçük ortaklık gönderiyordu mağazaya mücevherleri. Küçüküğünün ismi Pieter'di ve mağazayla alış veriş olan buydu ; yaşlısı, Nicolas sade pahalı altın ve elmas işleriyle uğraşıyordu. Mağazanın bu pahalı mücevherlerle bir ilgisi yoktu.

Rita'yı pek iyi tanıımıyordu, sadece ibldiği tek şey Riata'nın Pieter'le ilişkisi olduğu idi. Sadece arkadaş mı? Belki de daha fazla. Ne gibi? Dedikodu, sadece duyduğunu söylüyordu, zaten bir caninin peşinde olmasa Linder'e bunu bile söylemezdi.

Linder onun hislerini anlıyor ve hürmet ediyordu. Defterine bazı notlar aldıktan sonra Julia'yı evine göndermişti.

Linder bir otomobil dolusu polis göndermişti Pieter Boerum'u yakalamak için. Umduğı gibi biraz geç kalmıştı bu işte. Pieter kaçmıştı. Aksi suratlı, vurdumduymaz tabiatlı ağabeyi Nicolas karşılamıştı polisleri. Soğukkanlı bir tavırla kardeşinin karanlık işler çeviren bir insan olmadığını söyleyip işin içinden çıkmıştı. Nereye gittiğinden haberi yoktu kardeşinin.

Linder, tam iki saat otuz üç dakika aralıksız sorguya çekmişti Riata'yı. Kız Endonezya'daki ailesinden, Hollandalı annesinden, Endonezyalı bir doktor olan babasından ve daha bir sürü şeyler anlatmıştı. Evet Pieter'in kız arkadaşıydı. Birbirlerini seviyorlardı. Pieter'in nereye gittiğini ve ne zaman döneceğini bilmiyordu. İspanyol gerdanlığı hakkında da birşey bildiği yoktu. Niçin Towser'in gerdanlığı almasında ısrar etmişti? Sadece Pieter'in mücev-

herlerinin satılması için böyle hareket ediyordu; bunları herkese tavsiye etmekteydi.

Linder sabırla dinlemiş sonra Riata'nın mantosunu tutmuş kapıya kadar uğurlamıştı ; fakat kız kapıdan birkaç adım atmaya fırsat bulamadan Linder onu tekrar geri çağırılmıştı. Mantosunu çıkarttırmış ve sanki ilk olarak başlıyormuş gibi tekrar başlamıştı sorguya. Daha ikinci soruda kız kendini koyvermiş, ağlamağa başlamıştı. Linder beklemiş ve hattâ kendi mendilini çıkarıp kıza vermişti.

Kızın ağlaması kesilince, eski söylediklerini tekrarlamıştı. Linder tekrar ona mantosunu tutarken tebessüm ederek :

— Bayan Riata, bana yalan söylediğinizi bildiğim halde gitmenize izin veriyorum, demişti. Sizin gibi güzel ve iyi yetişmiş bir kızın böyle karanlık işlere girmesi çok yazık doğrusu. Güle güle. Merak etmeyin, tekrar çağıracağam değilim.

Kızı takip ettirmişti. Kız doğruca evine gitmiş ve orada kalmıştı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Julia Van Cleef, Kuzey Amsterdam'da Rooseveltlaan'da oturuyordu. Burası hemen savaştan sonra yapılmış modern bir mahalle idi. Tom ve Hendryk geldiği zaman saat on'a yaklaşıyordu.

Üç kadın merdivenini çıktılar. Hendryk zili çalarken Tom biraz ötede sahanlığın karanlık bir yerinde duruyordu Julia kapıdan kafasını uzattı, vücudunu üzerinde gecelik olduğu için kapının arkasında gizliyordu. Hendryk'in kör olduğunu görünce, dilendiğini zannederek para getirmek için içeri gitti.

Hendryk, arkasında Tom içeri girip kapıyı kapadılar. Julia geri döndüğü zaman Hendryk ve Tom'u içeride görünce korkuyla bağırmaya başlayacaktı ki, Tom hemen ağzını kapayarak buna engel oldu.

Tom elini Julia'nın ağzından çekerken :

— Dur ! Bağırmadan bir dakika dinle beni, dedi.

— Defol !

Hendryk ulia'ya yalvardı, fakat kadın çok korkmuştu, öfke içindeydi, dinlemeye niyeti yoktu onları.

Tom :

— Beş dakika. Fazla değil. Sonra istersen polis çağır !

— Çıkın dışarı !

Tom :

Tom :

— Gidelim, dedi. Faydasız.

Hendryk Julia'ya yalvarıyordu :

— Beni hatırlamışsındır. Mağazanın önünde duran kör Hendryk Veerton'um ben. Oğlum Corrie ile beraber. Muhakkak onu görmüşsündür. Herkes bizi iyi tanır. Bana daima iyilik eden dostum Dirk Van Doren'in kaatilinin bulunmasına yardım etmek istiyorum. Eğer adalete inanıyorsan onu dinlemelisin ! Beş dakika sadece.. lütfen !

— Birşey dinlemek istemiyorum.

Hendryk yalvarmayı bıraktı, tahkir edici bir sesle flamanca :

— Merhametli hanım, bu kadar kalpsiz ve dikbaşı olamazsınız. dedi.

Julia mücadeleyle bıraktı, kararsızdı.

Hendryk fırsatı kaçırmadı.

— Şayet onu öldürseydi, buraya gelir miydi? Hudutta olmaz mıydı, bir an önce kaçmak için ?

Julia yavaşça :

— Nedir istediğiniz? diye sordu.

Tom olanları baştan sona kadar anlattı. Kadın dinledi. Şüphesi azalmıştı. Fakat mademki suçsuzdu, niçin kaçmıştı? Tom hapishanede geçen uzun yıllarından bahsetti. Bir gün daha duvarlar arkasında kalmaya tahammülü kalmamıştı. Nasıl yardım edebilirdi Julia onlara? Riata'nın adresiyle, İspanyol gerdanlığını yapanların adreslerini istiyorlardı. Fakat istedikleri adresler mağazada idi. Hendryk ve Tom'un sabaha kadar bekleyecek durumları yoktu.

Uzun bir sessizlik oldu. Julia Tom'a baktı, onun yalan söylemediğini hissediyordu. Yüzünde pişmanlık ve üzüntü vardı adamın. Esmer ve sert görünüşlü yüzü enteresandı. Evet, elbiselerini değiştirip bu gece gidecekti mağazaya. Bunları söylerken yarı şeffaf gecelik giydiğinin yeni farkına varmıştı. Yatak odasına doğru koşarken yüzü kıpkırmızı olmuştu utancından.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Yolda taksiyle mağazaya doğru giderken, Julia bu iki adamla böyle bir işe girdiği için ne büyük budalalık etmiş olduğunu düşünüyordu. Şoföre dönüp kendisini evine bırakmasını söylemeliydi.

Fakat Julia bunu yapmadı. Hattâ garip bir de heyecan hissediyordu bu olanlardan. Tekrar yanında sessiz sessiz oturan bu uzun boylu, çevik yapılı adama baktı. Üzgün görünüyordu çok. Evet, garip ve değişik biriydi bu adam. Ona karşı hâlâ bir soğukluk duyuyordu. Kalabalıktan nefret ederdi. Ona yardım edecek ve bu iş burada bitecekti. Çünkü onun suçsuzluğuna artık emindi. Ne olursa olsun bu cinayette suç yoktu bu adamın.

Mağazanın üç giriş kapısı ve bir de servis kapısı vardı; fakat her kapı polis tarafından korunmaktaydı. Servis kapısının anahtarı kendisinde olmasına rağmen Hendryk

ve Tom'la içeri girmeye kalkışmak çılgınlık olurdu. Dük-kânlardan birinden mağazaya girmekti. Bitişik depo bu iş için biçilmiş kaftandı ve Julia'daki anahtar deponun kapa-sına da uyuyordu.

İçeriye girmek bir problem değildi, fakat kapı kapa-nınca öyle karanlık oluyordu ki, göz gözü görmüyordu. Julia elektrik düğmelerinin yerini bilmiyordu ; üstelik gece bekçisiyle karşılaşmak da hiç işine gelmiyordu. Hendryk'in körlüğü çok işlerine yaramıştı.

Önde Hendryk, arkasında Julia ve Tom birbirlerinin ellerini tutarak tek sıra ilerlemeye başladılar. Hendryk için karanlık olmuş, aydınlık olmuş farketmiyordu. Elini şöyle bir dokundurmak dokunduğu şeyin ne olduğunu der-hal anlamasına yetiyordu. Hendryk oldukça hızlı yürüyör-du. Julia için böyle zifiri bir karanlıkta hızlı hızlı yürümek korkunç bir şeydi.

Birkaç koridor geçip merdivenlere geldiler. Merdiven-leri de sessiz bir şekilde çıktılar.

Sahanlık uzaktaki bir sokak lâmbasının ışığıyla hafif-çe aydınlıktı. Tom burada kovboy elbiseleri filân olan bir tezgâh gördü. Yürümesine ara vermeden bir oyuncak ta-bancayı cebine soktu.

Pencereye yaklaştıkları zaman aşağıdaki sokak lâm-basının ışığı daha da aydınlatmıştı etrafı. Pencerenin ya-nından çabucak geçip doğruca mücevherat kısmına git-tiler.

Burada durmadan yollarına devam ettiler. İdare bü-rolarının bulunduğu koridora gelmişlerdi. Julia'nın odası aşağıdan ikinciydi.

Koridor küçük bir gece lâmbasıyla hafifçe aydınlan-mıştı. Gece bekçisi görür korkusuyla çarçabuk Julia'nın odasına girdiler. Bekçi dolaşırken ışıkları açık bırakırdı. Julia kapıyı arkadan kilitleyip vakit geçirmeden Boeurum dosyasını bulup çıkardı.

Fısıltıyla konuşuyorlardı. Adres 26 Willestraat'dı. Ev adresi de aynıydı. Pieter ağabeyi Nicolas'la birlikte atölyelerinin üzerinde kalıyordu.

Riata'nın adresi?

Julia onun adresini bilmiyordu; çünkü Riata başka bir kısımda çalışıyordu. Fakat adres Van Doren-De Beers odasındaki dosyadan bulunabilirdi. Koridorda birkaç oda ötedeydi burası. Koridorun sonundaki Roken'in bürosundaki dosyada da vardı bu adres.

Başka birinin odasına girmekten çekiniyordu Julia; üstelik gece bekçisi de yakınlarda bir yerde olsa gerekti, çünkü koridorun ışığı yanıyordu.

Tom bu adresin çok önemli olduğunu söyledi. Julia başını salladı, kalbi küt küt atıyordu. O kadar heyecanlı bir şeydi ki bunlar... Garip, inanılmaz şeyler yapıyordu. Halbuki, şu anda mağazada hırsız gibi öteyi beriyi karıştıracığına, sıcacık yatağında mışıl mışıl uyuyor olabilirdi.

Koridorda daha bir iki adım yürümemişlerdi ki, bir ses duydular. Hareketsiz durup dinlediler. Uzaktan, bir daktilo tıkırtısına benzeyen bir sestti bu. Bu saatte daktilonun işi neydi mağazada? Muhakkak başlarının üzerindeki burolardan geliyordu bu ses. Evet, boruların sesiydi bu !

Büyük, meşe ağacından sürme kapıya gelinceye kadar yürüdüler. Tom kapıyı hafifçe itince kapı kolayca açıldı, kilitli değildi. Bu şaşırtıcı bir şeydi.

Julia'yı kapının açık olması endişelendirmişti; çünkü idare odaları geceleyin dikkatle kilitlenirdi. Belki günün korkunç ve trajik olayları yüzünden kapatılması unutulmuştu.

İçeri girip kapıyı kapadılar. Tom, karanlıkta el yordamıyla elektrik düğmesini bulup ışığı açtı. Sekreter odasındaydılar. Julia hemen ana dosyayı aramaya başladı. Tom da bu arada amcasının öldürüldüğü odaya geçmiş, De Beers'in masasının çekmecelerini açmaya uğraşıyordu.

De Beers heyecan dolu bir güne rağmen masasını kilitlemeyi ihmal etmemişti.

Masada, bir tepsinin üzerinde Endonezya işi gümüş bir sürahi vardı. Bundan başka masanın üzerinde Çin işi, sandal ağacından yapılmış büyükçe bir de kutu göze çarpıyordu.

Tom kutuyu alıp dikkatle inceledi; fakat bir türlü kapğını bulamıyordu. Kutuyu ters çevirdi, altında ufak bir çentik vardı. Kutunun gayet iyi bir şekilde boyanıp cilâlanmasına rağmen tahta olmadığını anlamıştı. Parmağını çentiğe bastırınca üst taraftan kapak yay gibi açıldı.

Kutunun içi mavi kadife kaplıydı. İçinde bazı anahtarlar, katlanmış bir kâğıt parçası ile bir de küçük mücevher kutusunu açınca içinde elmas taşlı altın bir yüzük buldu. Elmasın ortası mavimtrak bir parıltı saçıyordu. Baş parmak tırnağı büyüklüğündeki bu elmas, Tom'un şimdiye kadar gördüğü en büyük elmastı. Yüzüğü yerine koyup kâğıdı açtı. Kâğıdın üzerinde bir adresle bir telefon numarası vardı, fakat isim yoktu. Ayrıca bir de R harfi göze çarpıyordu. Tom kâğıttakileri acele not defterine kopya etti. Tam işini bitiriyorken içeri Julia girdi.

Elinde bir fihrist vardı ve şaşırmış görünüyordu. Riata Sambasani, Boerum'larla aynı yerde kalıyordu ! 26 Willemstraat'tı. Sonra yüzüğü gösterdi.

Julia şaşırmıştı.

Tom anahtarları masayı açmak için denemeye başladı, sonunda biri uymuştu. Tom çekmeceleri karıştırmaya koyuldu. En alt çekmeceye gelinceye kadar önemli birşey bulamamıştı. Alt çekmecede kâğıtlara sarılı birkaç parfüm kutusu ile bir de işitme cihazı vardı.

Tom ve Julia cihazı dikkatle gözden geçirdiler. Amerikan yapısı, et rengi boyanmış, hassas bir âletti bu. Tom cihazı tekrar dikkatle yerine koyup çekmeceyi kapattı ve

masayı kilitledi. Yüzük ve anahtarları da kutusuna koyup kutuyu kapattı. Yavaşça :

— Gidelim artık, dedi.

Koridora çıktılar ve buradan da tekrar Julia'nın odasına girdiler.

Şimdi ibre De Beers'i gösteriyordu ; fakat daha fazla delile ihtiyaçları vardı. Hendryk onu tanımıyordu, aslında hiç kimsenin fazla birşey bildiği yoktu De Beers hakkında. Sadece Endonezya'dan geldiğini ve bir sene kadar önce şirkete katıldığını biliyorlardı, hepsi o kadar.

Birden Hendryk durdu, dikkat kesildi, sonra susmalarını işaret etti. Koridordan, bulundukları tarafa doğru yaklaşan ayak sesleri geliyordu. Gece bekçisi ! Tom kapıyla döşeme arasındaki aralığı gösterdi. Bekçi bu aralıktan dışarı vuran ışığı görmemezlik edemezdi. Işığı söndürmek için artık çok geçti. Julia çabucak kapıya koştu. Elini kapının tokmağına uzatırken dönüp Tom'a baktı; Tom başıyla Julia'nın hareketini tasdik etti, yapacak başka şey yoktu o anda. Julia bekçinin içeri girmesine engel olmak için dışarı çıktı.

Kapıyı ardından kapayıp koridorda kendisine doğru yürüyen adamı karşıladı.

Adam bekçi değildi.

— Ne yapıyorsunuz burada, Bayan Van Cleef? Roken'in suratı şüpheyle asılmıştı.

Julia çabucak kendini toparlayıp :

— Patron Boerum Şirketi hakkında rapor istiyor da... diye cevap verdi. Kalbi küt küt çarpıyordu heyecanından.

— Boerum Şirketi mi?

— İspanyol gerdanlığını yapanlar.

— Oh, evet ! Bu açıklama Roken'i yatıştırmış, yüzünde ve sesindeki şüphe ifadesi kaybolmuştu. Başını salladı. Ne iğrenç şey bunlar !

— Geç saatlere kadar çalışıyorsunuz, Bay Roken.

Roken :

— Kendi kendimi öldürüyorum, diye sızlandı. Polis ensemde. Önce mağazanın idare kadrolarındaki personelin detaylı raporunu bir hafta içinde istediler. Hepsinin hayat hikâyeleri, sağlık raporları, kısaca onlar hakkında bildiğim her şey... Şimdi de tutmuşlar raporu yarın saat do-kuza kadar istiyorlar. Belki hakları var, fakat benim canım çıkıyor burada. Beş kız çalışıyor bu rapor için.

— Ben de nedir bu daktilo sesleri diye merak edip duruyordum.

— Sabaha biterse ne mutlu bize. Çok berbat bir gündü bu gün ! Bütün bu hengâmenin arasında bir de annem ziyaretime gelmez mi ! Tam da ziyarete gelecek zamanı bulmuş hani. Buna rağmen iyi bir insandı ! Hayatım boyunca ondan iyi bir patrona rastlamadım. Sekiz senedir yanındayım, bir kerecik de kalkıp, gözünün üzerinde kaşın var demedi. Belki bazı anlaşmazlıklarımız oldu, fakat asla kızmadı. Fakat De Beers öyle mi ya ! Geleli daha bir yıl olmadı. Dört kere birbirimize girdik. Bir keresinde de, çekip giderim diye tehdit ettim. Dirk olmasaydı çoktan basıp giderdim. Zavallı Dirk ! Bir türlü inanamıyorum öldüğüne. Öyle korkunç bir şey ki bu ! Bugün kaç kere göz yaşlarımı tutamayıp ağladım. Bir dost kaybettim ben.

— Fevkalâde bir insandı, Bay Roken. Herkese karşı iyiydi.

— Şu yeğeni olacak herif mi öldürdü dersin ?

— Sanmam.

— Ben de ihtimal vermiyorum. Polis çok ahmak. Herkes o adamın kaatil olmadığını anlayabilir. O herifi gözüm tutmadı, bunu itiraf ederim. Kaba saba bir herif; fakat kaatil o değildi. Büromda sıcak kahve var, bir fincan almaz mısınız ?

— Hayır, teşekkür ederim. İşimi bitirip eve dönmeli-

yim. Başım çatlıyacak gibi ağrıyor, bütün gün ağrıyıp durdu.

Julia baş ağrısından bahsettiğine pişman olmuştu, zira Roken :

— Raporuna yardım edeyim öyleyse, diye yapıştırmıştı

— Oh, hayır, gerçekte fazla bir işim kalmadı.

— Benim için merak etmeyin. Kızlar işini bitirinceye kadar zaten kalmam lâzım.

Roken elini kapının tokmağına götürdü.

Julia hiç renk vermeden :

— Lütfen zahmet etmeyin, dedi. Bu işi kendim yapacağım. Nezaketinize teşekkür ederim.

— Pekâlâ, Bayan Van Cleef. İyi geceler. .

— İyi geceler, Bay Roken.

Roken Julia'nın odaya girmesini bekledi. Çok tehlikeli bir durumda kalmıştı Julia. Belki içerdekiler kapının arkasındaydılar ve kapı açılınca Roken onları görebilirdi. Fakat Roken yerinden kıpırdamıyordu, yapacak bir şey yoktu. Kapıyı önce tıkırdattı sonra yavaşça açtı, içeri girip tekrar kapıyı arkasından kapadı. Duvara heykel gibi dayanıp ses çıkarmadan durdu, bekledi. Hepsi nefeslerini tutmuşlar bekliyorlardı.

Saniyeler geçti; uzaklaşan ayak sesleri yoktu. Sonra kapı çalındı.

— Evet, Bay Roken.

— Sizin için merdivenlerin ışığını yaktırayım mı?

— Hayır, lüzumu yok. El fenerim var.

— İyi geceler.

Bu sefer koridorda uzaklaşan ayak seslerini duydular. Ayak sesleri tamamen kayboluncaya kadar beklediler. Sonra Julia yavaşça ve dikkatle kapıyı açtı; çıt çıkarmadan etrafı gözden geçirdi. Korindorda kimseciler görünmüyordu.

Derhal dışarı çıktılar.

ONALTINCI BÖLÜM

Mağazadan çıkıp yoldan geçmekte olan bir taksiye bindikleri zaman saat on biri geçmekteydi. Ziyaret listelerinin başında Riata ve Boerum kardeşler geliyordu. Julia'ya da birşeyler olmaya başlamıştı; hiçbir zaman böylesine uyanık, böylesine canlı ve neşeli olmamıştı. Kendisini hapsettiği yarı gerçek, yarı hayal dünyada değildi artık. Dünyaya kalın perdeler arasından bakmıyordu şu anda. Tehlikeyi düşündükçe, daha hevesle bu işin sonuna kadar gitmek arzusu duyuyordu.

Tom içtenlikle :

— Bu yaptıklarınızı unutmıyacağım, dedi. Çok teşekkür ederim, bayan Van Cleef. Şoföre doğru eğildi. İlk önce onaltı Roos...

Julia eliyle Tom'un ağzını kapattı.

— Eve gitmiyorum ben.

— Fakat her halde bizimle gelemezsiniz.

— Bencil olmayın.

Tom afallamıştı.

— Bencil mi?

— Şu anda bir canlılık geldi üzerime. Öyle sıkıcı bir hayatım var ki, eve gitmek istemiyorum.

— Bu gittiğimiz Nicolas Boerum'un kilise yardım kurulu üyesi olduğunu mu sanıyorsunuz?

— Ne söylerseniz söyleyin benim de sizinle gelmeme engel olamazsınız.

Birdenbire Hendryk şoföre öfkeyle bağırdı.

— Haydut! Amsterdam turu yapmıyoruz biz! Rembrandtsplein'den gideceğine neye Leidsestraat'tan gidiyorsun? Enayi yerine mi koyuyorsun bizi?

Şoför kabadayı bir tavırla :

— Bu yol daha kısadır sanırım, dedi.

— Amerikan Hotel'in yanından geç!

Şoför :

— Ben de oraya gidiyorum zaten, diye bağırdı.

Tom durumu Julia'ya açıkladı.

— Hendryk seslerden ve kokulardan şehrin hangi kısmında olduğunu anlıyor.

— Hayret doğrusu!

Tom bu sefer gayet ciddi :

— Bayan Van Cleef, diye tekrar söze başlıyordu ki, Julia sözünü kesti.

— Lütfen ısrar etme Bay Von Doren. Bir kelime bile işitmek istemiyorum.

Tom fazla ısrar etmedi. Kadınlarla başa çıkılmazdı.

Taksi Willemstraat'ta bir çıkmaz sokağa gelip durmuştu.

Hendryk şoföre :

— Bizi burada bekle, dedi.

— Nasıl beklerim? Sabaha kadar daha başkalarını da soymam gerek!

— Git öyleyse, canın cehenneme!

Sessizce ve ihtiyatla 26 numaraya doğru yürüdüler. Burası üç katlı, eski 17 nci asır tipi, güzel bir Hollanda eviydi. Hafifçe çarpıktı. Dik çatılıydı. İkinci kattaki bir pencerede, perdeler arasından zayıf bir ışık görünüyordu.

Tom caddeyi bir boydan bir boya kolağan etti. Sakin ve uykudaydı er taraf. Fakat Tom böyle çok sessiz yerlerin birden makineli tüfek, havan ve bomba ateşleriyle cehenneme döndüğünü çok görmüştü. Burası belki de şebekenin merkeziydi ve Tom silahsız bir vaziyette, kör bir adam ve inatçı bir kadınla, sipsivri ortada duruyordu. Bu şekilde harekete devam etmek çılgınlıktan başka birşey değildi. Böyle güçlü, pervasız, cani sebekesini tek başına kendi mi alt edebilecekti yani? Zaten kendisi polisten bu-cak bu-cak kaçıyordu. Tom gerçekten çıldırmıştı.

Kapıdaki tabelâda : «Boerum Kardeşler Koll. Şrt. i. Pieter Boerum, Nicolas Boerum, L. Winkelman, R. Sambasani» yazısı okunuyordu. Tom Riata'nın zilini çaldı. Çıt çıkarmadan beklediler. Zili tekrar çalmak üzereydiler ki, Riata kapıyı açtı.

Tom oyuncak tabancayı Riata'ya doğrulttu.

— Seninle konuşmak istiyoruz, Riata.

Kız belki korkmuştu, fakat hiç renk vermedi. Onları üst kattaki odasına götürdü.

Dik merdivenlerden hep birlikte çıktılar. Hendryk, Tom'a kapalı kapılar ardında birçok insan olduğunu ve kendilerini dinlediklerini fısıldadı. Sigara, içki kokusu duymuştu. Kulağına nefes alırken çıkardıkları sesler gelmişti. Evet, kapalı kapılar ardında dinleyen, bekleyen bir sürü insan vardı.

Riata Linder'e söylediklerini onlara da tekrarladı. Pieter'in kız arkadaşıydı; nereye gittiğini ve ne zaman geleceğini bilmiyordu.

Julia yavaşça :

— Yatmaya gidiyorum şimdi, hepinizden özür dileirim, dedi. Müsaadenizle.

— Bize doğruyu söylemiyorsun, Riata, dedi.

Riata sakın bir tavırla :

— Ben de yatmaya gitmek isterdim, Riata. Sesi sertti Tom'un. Fakat polis peşimde. İşlemediğimi bildiğin bir cinayet için arıyorlar beni.

— Ben birşey bilmiyorum. Pieter'in arkadaşayım, hepsi o kadar.

— Fakat o senin dostun değil.

Julia'da :

— Hiçbir zaman da olmadı, diye Tom'un sözlerini tamamladı.

İlk defa olarak Riata'nın sesinde bir duygulanma belirtmişti.

— Niçin böyle söylüyorsunuz? Bildiğiniz birşey mi var yoksa?

— Pieter seni kullanıyor.

— Kullanıyor demekle neyi kastediyorsun?

— Ancak zalim, iğrenç bir insan böyle iyi yetişmiş bir kızı suça sürükler. Onun kalpsiz bir insan olduğunu kendin de pekâlâ bilirsin.

Tom yavaşça :

— Ben bir kızı seversem, onu yüzüstü bırakıp asla kaçmam, dedi. Mücrimlerde bile sadakat denen birşey vardır. Seni de beraberinde götürmeliydi.

Julia :

— Başka kızları götüreceğine, diye ekledi.

Riata dehşete düşmüştü.

— Hangi kızları?

— Polis bütün hudut karakollarında soruşturma yaptı. Bugün öğleden sonra biriyle hududu geçmiş.

— Peki niçin tevkif etmemişler?

— O zaman kötü bir iş yapmış olduğundan haberleri yoktu.

— Kızın ismi?

— Bilmiyorum.

Riata ayağa kalktı, yüzündeki her zamanki sakin ifade kaybolmuştu.

— Onu değiştiririm sanmıştım, diye kekeledi. Fakat boşmuş. Etrafını boş gözlerle süzdü. Sonra kendini boylu oyunca yatağa atıp hıçkırarak ağlamaya başladı. Ailesi tahsilini bitirsin diye Hollanda'ya göndermişti onu. İçinde bulunduğu utanç verici durumu bilseler, bir daha ocağına ayağını atamazdı artık.

Kız sakinleşinceye kadar beklediler. Az sonra kız oturdu, yavaş fakat kararlı bir sesle :

— Ne isterseniz söyleyeceğim, dedi.

— Sağır Adam'ı tanıyor musun?

— Hayır.

— Pieter tanıyor mu onu?

— Hayır, hiç görmedi.

— Towser'i daha önce görmüş müydün?

— Asla.

— Pieter?

— O da hiç görmedi.

— Elmasların kalan kısmının nerede olduğunu biliyor musun?

— Hayır. Hattâ gerdanlıkta elmaslar olduğundan haberim bile yoktu. Pieter bana birşey söylemedi.

— Peki Towser'le temas kurmak için onu nasıl tanıyacaktın?

— Pieter onun şemsiye taşıyan bir ingiliz olduğunu söylemişti.

— Pieter'e kim söyledi bunu, ağabeyi Nicolas mı?

— Şey... sanırım öyle.

— Niçin öyle sanıyorsun?

— O şebeke Pieter'den daha forslu ve çok daha kötü.

— Sonra ne olacaktı?

— Yarın. Yarın Güney Amerika'dan mağazaya bir kadın gelecek. Ben onu kulağında salandıkça şingirdayan gümüş küpelerden tanıyacağım. Onun da «Benekli Lale» isimli entariyi almasında ısrar edeceğim.

Julia :

— Ne kurnazlık, diye söylendi. Kadın ne zaman gelecek?

— Sabahleyin dokuz buğukta.

— Bu entari hakkında ne biliyorsun?

— Hiç birşey. Daha bizim kısma gelmedi.

Tom :

— Entarinin yapıldığı yeri biliyor musun? diye sordu.

— Hayır, bunu da bilmiyorum.

— Tom bir süre sustuktan sonra yavaşça :

— De Beers hakkında ne biliyorsun? dedi.

Kızın yüzü bulandı.

— De Beers...

Fakat tam o anda Nicolas Boerum, kapıyı çalmadan, odaya dalmıştı.

— Gücenme, Nicolas, dedi. Sizin Bayan Rita fazla bir şey söylemedi bize.

Uzunca bir sessizlik oldu. Sanki içeriye büyük bir tehlike girmiş gibi herkes dikkat kesilmişti. Eğer elinde bir tabancayla girmiş olsa bile ancak bu kadar etkilirdi. Riata onu çok iyi tarif etmişti. Uzun boylu, ölü suratlı herifin biriydi. Donuk gözleri insanı yiyecek gibi bakıyordu. Fakat konuşurken sesi dolgun ve canlıydı. Hükmeden bir ton vardı bu seste. Kendini tanıttı. Çok iyi ingilizce konuşuyordu.

Riata da diğerlerini Nicolas'a tanıtıyordu ki, Nicolas onu susturdu.

— Lüzum yok. Bay Van Doren polisten kaçıyor, Bayan Van Cleef güzel fakat kafasız bir kadın ve bu da sık sık gördüğüm kör dilenci.

Riata onun gelmesinden ferahlamış görünerek :

— Detektifhlik oynayacağınıza Hollanda'dan kaçmaya çalışsan daha iyi olmaz mı?

— Belki senin için daha iyi olur.

Julia :

— Kardeşi gibi, diye kekeledi.

— Kardeşim seyahate çıktı.

Julia :

— Mahkûmiyetten kaçtı akıllı sıra, dedi. O da senir gibi bir gangster.

— Bayan, size şunu hatırlatayım. Polis bugün iki defa geldi buraya ve belki de tekrar gelir. Seni ve âşığını burada bulmak çok hoşlarına gider doğrusu.

Tom aniden Boerum'a kuvvetli bir yumruk sallayıp duvara yapıştırdı. Boerum kendini toparlamaya fırsat bulamadan Tom oyuncak tabancayı karnına dayadı.

— Şenliği severim ben. Kıpırdama !

Boerum duvara yaslandı.

Tom Julia ve Hendryk'e döndü.

— Bir dakika sonra köşede buluşuruz. Onunla yalnız bir iki çift lâf edeceğim.

Hendryk endişeli :

— Bina adamlarıyla dolu, dedi.

— Size dokunamazlar. Burada onun benimle kahkahalar atarak konuştuğunu duyunca birşey yapmazlar size. Haydi, durmayın !

Hendryk ve Julia çabucak dışarı çıktılar.

Tom, Boerum'un çenesine okkalı bir sille patlatırken :

— Bütün bu olanlardan sonra dost kalacağımızı sanmam. diye homurdandı. Boerum bayılıp külçe gibi yere yığıldı.

Riata yerinden kımıldamamıştı ; solgun ve kederli görünüyordu.

— Yarın kararlaştırıldığı gibi elbiseyi giyeceksin, tamam mı?

Kız başını salladı. Tom kızın elini okşayıp gülümse-dikten sonra derhal orayı terkettti.

Holde kimsecikler yoktu. Tom'un hakkı vardı ; burada herhangi birşey yapmaya cesaretleri yoktu. Buranın polise karşı masum görünüşünü muhafaza etmek zorundaydılar.

Kanalın öbür tarafını dikkatle gözetlemeye başladı. Gelirlerse ancak bu yoldan gelirlerdi. Diğer taraf bir in-
şaatla tıkamıştı ve buradan araba filan geçemezdi.

Julia :

— Sınirlisin, dedi.

— Bu seneki gelir vergimi düşünüyorum.

— Burada emniyettediriz. Kimse bizi takip etmedi.

— Belki de takip etmek lüzumunu duymadılar.

— Ne demek istiyorsun?

Hendryk endişeli bir sesle :

— Yani bizim nerede olduğumuzu zaten biliyorlar.

Julia sabırsızlandığını belli eden bir sesle :

— Şimdi ne yapacağız? diye sordu. Hayatının en heyecanlı olayını yaşıyordu.

Tom onun bu talihsiz maceradan büyüklendiğini fark etmişti : Kaba bir şekilde :

— Bayan Van Cleef, sizi bu batağa soktuğum için üzgünüm, dedi. Ben...

— Oh, rica ederim özür dileme. Üzülecek birşey yok ortada. Herşey yolunda gidiyor.

— Kazın ayağı hiç de öyle değil ! Biz onlar için bir tehlikeyiz. Şimdi bizi öldürmeye kalkışacaklar. Seni de !

— Fakat buna meydan vermiyeceğiz, öyle değil mi?

— İşi bu kadar hafife aldığınıza, neredeyse sevineceğim geliyor.

— Hafife filân aldığım yok. Bu işi kendi arzumla, bile bile atıldım.

— Bana yardım ettiğiniz için minnettarım. Fakat evinize dönmenizi söylediğim zaman sözümü dinlemeliydiniz. Kendinizi tehlikeye attınız, beni de çok zor duruma soktunuz.

Julia cevap vermedi, fakat sert sert Tom'a baktı. Tom başını çevirip tekrar dışarıyı gözetlemeye başladı. Etraf sakın görünüyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Hep birlikte Willemstraat'dan ayrılan uzun ve sessiz caddede hızlı hızlı yürüyorlardı. Bu derin sessizlik durgun suya atılan taşların çıkardığı seslere benziyordu sanki. Doklara geldiler fakat daha gidecek çeyrek mil yolları vardı. Doklara giden cadde geniş ve açıklıktı, yüzlerce kuytu ve karanlık yer vardı burada. Centraal İstasyonuna vardıkları zaman yorgunluktan ve heyecandan bitmişlerdi.

İstasyonu aydınlıktı; ortalıkta birkaç kişiden başka kimseler yoktu. Bir taksi bulmakta zorluk çekmediler. Doğruca Hendryk'in kayığına gideceklerdi. Orada son iki saatin olaylarını tartışıp ne yapacaklarına karar verebilirlerdi. Julia'yı evine bırakmaya kalkışmak boştu; Julia bundan bahsedilmesine bile öfkeleniyordu.

Bir sürü kayak, sandalyasında uyuklayan sallanan yaşlı bir adam gibi Prinsengracht Kanalı'nda sanki uyku-daydılar. Taksi Hendryk'in kayığına yanaştı. Bu eski, motorlu bir mavnaydı. Açık mavi ve beyaz parlak renkleriyle gençliğe özenen yaşlılara benziyordu.

Motorun baş tarafında Corrie ayağa kalkıp neşeyle el salladı. Babasını merak ettiği için bir türlü gözüne uyku girmemişti. Hendryk oğlunun sırtını okşadıktan sonra onu Julia ile tanıştırdı. Julia bu sevimli çocuğa gülümsemi.

Kamaraya geçip oturdular. Burası hem oturma odası, hem yemek odası ve hem de yatak odası olarak kullanılan genişçe bir kamaraydı. Tom huzursuzdu, bir türlü yerinde oturamıyor, dakikada bir lumbuz deliklerinden dışarıya dört bir tarafına bakınıyordu. Adamların niçin kendilerini takip etmediklerine aklı ermemişti. Kurnaz ve amansız bir çetenin böyle hareket etmesi tuhaftı.

Julia ayağa kalktı.

— Özür dilerim. Şimdi gidiyorum evime, o halde.

— Lûtfen oturun. Julia hayretle Tom'a baktı. Vakit çok geç.

Julia saatine baktı.

— Gece yarısını henüz geçiyor, fazla geç...

— Buradan çıkıp gidersin, yolda ya bir otomobil çığner, veya başına birşey vurulur, yahut da bir kurşun yersin...

— Fakat şimdiye kadar bizi bulamadıklarına göre...

— Nerede olduğumuzu biliyorlardır. Belki de şu anda bizi gözetliyorlar. Sabaha kadar burada kalmalısın.

Tom tekrar lumbardan dışarı çıktı. Başını tam çeviriyordu ki, onları gördü. Koyu mavi renkli bir Buick bulundukları tarafa doğru geliyordu.

— Işığı söndürün, çabuk !

Hendryk :

— Ne oluyor? diye sordu.

— Söndürün ışığı !

Lamba söndürüldü. Julia diğer lumbar deliğinden dışarı baktı.

Otomobil çaddenin karşı tarafında, tam karşılarında, sokak fenerinin birkaç metre ötesinde durmuştu. Tom ve Julia onları rahatça görebiliyordu. Arabadan biri çıkıp kanaldaki bütün kayıklara bakışlarını gezdirdi. Nihayet bakışları bulundukları motorda karar kılmıştı. Sonra tekrar otomobile girdi ve otomobil, bulundukları tarafa gelmek için köprüye doğru harekete geçti.

Julia :

— Altı kişiler, dedi.

Hendryk heyecanla :

— Acaba gelenler onlar mı diye sordu.

— Evet, Hendryk ! Derhal motoru çalıştırın ! Ve ne olursa olsun güverteye çıkmayın !

— Fakat şayet...

— Olduğunuz yerde kalın, bana yardım edemezsiniz !
Tom, Julia'ya döndü :

— Motorun iplerini kes !

— Şey... nasıl keseyim?

— Bir bıçak bul, durma !

Julia deli gibi dört bir tarafında bıçak aramaya koyuldu, bıçağı buldu ve dışarı fırladı. Tom telâşla etrafına bakınıp herhangi bir silâh aradı. Oyuncak tabancası işe yaramazdı bu durumda. Bir metre kadar uzunlukta ucunda bir asma kilit olan zincir bulup derhal onu kaptı ve motora iskeleden geçmek için kullanılan tahtaya doğru gitti. Bu tahtayı motordan çözmeye başladı.

Çok geç kalmıştı, çünkü otomobil yanlarına gelmişti bile. Beş kişi otomobilden dışarı fırladı, şoför direksiyonda kalmıştı. Bıçaklar ve demir çubuklarla adamlar Tom'un üzerine yürüdüler. Bu sessiz bir cinayet olmalıydı. Patırdıya, gürültüye meydan verilmemeli ; polisi işe karıştırmamalıydı o anda. Tahtadan ancak teker teker motora geçilebilirdi. Tom sanki motora çıkmasına yardım ediyormuş gibi birini elinden yakaladı, kuvvetle çekti; adam Tom'a doğru dengesini kaybedip sendelerken Tom dizini olanca gücüyle adamın midesine gömdü. İlk hücum eden nefesi tıkanmış bir vaziyette küpeştenin kenarına, sanki trabzanlarda kayan bir çocuk gibi yığıldı. Tom hiç vakit kaybetmeden bir tekme sallayıp adamı caddeye boylu boyunca uzattı.

İkinci adam Tom'un diğeriyle uğraştığı bu bir anlık zamandan faydalandı ve Tom daha kendini toplamaya fırsat bulmadan Tom'un üzerine balıklama atlayıp onu kamarinın alçak tavanı üzerine sırtüstü uzattı. Tom kama-

ranın tavanına yuvarlanırken sımsıkı adama yapışmıştı.

Bu rada Julia ipi kesmeyi başarmıştı. Şamatayı işiten Corrie, elinde kaynar bir çaydanlık kahve ile güverteye çıkmıştı. Başka bir adamda küpeşteye tırmanarak kayığa çıkmaya uğraşıyordu. Corrie büyük bir soğukkanlılıkla sıcak kahveyi adamın ellerine boca etti. Adam acı bir feryat kopararak ellerini bıraktı. Diğer bir adam da aynı işi yapmaktaydı. Bu sefer Julia, eline geçirdiği bir tuğlayı adamın ellerine vurunca o da acı bir feryatla kanalı boyladı.

Corrie uzun bir sırıkla kayığı iskeleden ayırmaya uğraşıyordu ki, o anda adamlardan biri kayığın boş kalan kış tarafına atlayıverdi. O zamana kadar motor çalışmış, kayık da harekete geçmişti. Corrie ve Julia adamı aşağı itmek için öbür tarafa koştular. Corrie sırığı bir mızrak gibi adama doğrultmuş koşuyordu, fakat güçlü kuvvetli, insan azmanı gibiydi bu herif. Sırığı çekip Corrie'nin elinden aldı ve elinin tersiyle bir sillede çocuğu küpeşteden aşağı yuvarladı.

Julia feryat ederek adamın üzerine hücum etti, fakat adam Julia'yı kolundan kavradı bir dal gibi silkeledi. Adam tam Julia'ya vuracaktı ki, bir an boğuştuğu adamdan sıyrılan Tom elindeki zinciri bir kamçı gibi adamın boynuna savurdu. Zinciri boynuna yiyen insan azmanı sendeledi, bir eline boynuna götürdü öbür eliyle de küpeşteye tutundu.

Julia Corrie'nin düştüğü yana koştı. Dehşetle :

— Corrie ! diye bağırmaya başladı. Nihayet çocuğu görmüştü; şimdi motor kuvvetiyle ilerlemeye başlayan teknenin ardından olanca gücüyle yüzmeye çalışıyordu. Julia motorun ipini Corrie'ye savurdu. Çocuk tam zamanında ipi yakalamayı başarmıştı.

Tom o anda geri geri çekilmeye başlamıştı ; önündeki düşman ikiye çıkmıştı. Güverte çok dardı, ancak bir metre genişliğindeydi, bu da Tom'un işine yarıyordu. İri yarı adam boynuna yediği zincir darbesinden sonra kendini tekrar toparlamıştı. Kavgaya bu sefer daha hırslı ve kindar bir şekilde başlamak üzereydi; yalnız bu defa, karşısındaki adamın kolay yutulur bir lokma olmadığını anladığı için, daha saygılı ve tetik davranıyordu. Diğer adamın elinde ise on beş santim uzunluğunda ağzı olan büyük bir sustalı vardı.

Bıçağına sımsıkı yapışan herif tekrar Tom'un üzerine hamle yaptı. Tom, yana çekilerek bu darbeyi savuştururken aynı anda da ileri bir adım atarak adamın bileğini kavradı ve bükte. Adamın o anda şansı yaver gitmiş, ileri doğru savrulurken kenardaki halkalardan birine tutunmayı başarmıştı. Beş altı santim daha öteye düşseydi kolu halkaya girdiği için kırılırdı. Tom hiç vakit geçirmeden zinciri adamın ense köküne yapıştırdı. Zincir madenî bir sesle yerini bulmuş, adam yüzükoyun kapaklanmış ve hareketsiz kalmıştı.

Aynı anda da iri yarı diğer adam Tom'un tepesinde bitti. Göğüs göğüse bu adamla düğüşülemezdi. Adamın boyu belki iki metre vardı, Tom'dan ferah ferah otuz, kırk kilo daha fazlaydı. Tom'u döverek öldürebilirdi bu insan azmanı. Tom'u kavradı ve ağırlığıyla çökertmek istedi. Tom arkadan adamın saçlarına yapışıp kuvvetle çekti, fakat adam orali bile değildi. Tom nihayet bir eline kurtarıp adamın gırtlığına kuvvetli bir dirsek attı. Herifin gırtlığından boğuk bir ses çıktı ; kolları gevşedi.

Tom hemen doğrulup geriye çekildi. Tek şansı bu devin saldırmasını beklemektir. Hünerli ellerinden ve ayaklarından başka silâhı yoktu.

Elindeki demir çubuğu havaya kaldırıp adam tekrar Tom'un üzerine atladı. Tom göz açıp kapayıncaya kadar

ileriye bir yay gibi boşanıp alttan adama korkunç bir tekme savurdu. Adam küpeşteye düştü. Tom bu sefer adamın midesine olanca kuvvetiyle bir tekme indirince, adam küpeştenin bir kısmını da koparıp beraberinde götürerek kanalın sularına yuvarlanıp gitti.

Tom bu sefer güvertede yatan diğer adama döndü. Adam artık yüzükoyun değildi. Tom üzerine eğilince birden canlanıp Tom'un ayağına yapışıp yere yıkmaya kalkıştı. Tom sendeledi, fakat yıkılmadı. Adam ayağa kalkarken koluna yapışıp bir kenara savurdu, sonra adamı kaldırdığı gibi küpeşteden aşırıp kanala fırlattı.

Tom daha adamı küpeşteden atarken, bu işi yaptığına yapacağına pişman olmuştu, çok önemli şeyler öğrenebilirdi bu heriften. Gözleriyle kanala düşen adamı aradı. Belli belirsiz, uzakta iskeleye doğru yüzdüğünü görebildi.

Julia ve Corrie'yi hatırladı. Julia arkada ipe yapışmış Corrie'ye cesaret vermek için bağırıp duruyordu. Corrie'yi motora çekememişti; Corrie de, tekne motor gücüyle yol aldığı için bir türlü kendini yukarı çekmeyi başaramıyordu. Yapabildiği tek şey ipe tutunabilmek oluyordu. Motor başı boş köprüye doğru gitmekteydi; dümende kimse yoktu. Tom ipi Julia'nın elinden alıp Corrie'yi yukarı çekti. Corrie sıırılsıklam, titreyerek kayığa tırmandı; gülümsüyordu.

Hâlâ nefes nefese olan Tom Corrie'yi dostça kucakladı : Corrie sıkılğan bir tavırla sırttı, fakat bundan gurur duymuştu. Sonra birden yüzü korkuyla doldu.

— Vader !

Tom kamaranın kapısından içeriye bağırdı.

— Hendryk, yukarı gelsene !

Az sonra Hendryk yukarı gelince, Corrie rahat bir nefes aldı. Şimdi kayık yandan köprüye doğru yol alıyordu. Corrie derhal koşup dümen kırmasaydı doğruca

kanalın kenarındaki betonlara toslayıp parça parça olacaklardı. Bu çarpışmadan kayığı kıl payı kurtarmışlardı.

Fakat kavga henüz bitmiş değildi. Buick, motoru takip ediyordu. Şu anda köprünün üzerinde motorun köprünün altından geçmesini beklemekteydi. Motor köprünün öbür tarafından çıkarken, adamlardan biri motora atlamış, fakat umduğu gibi hesaplı düşmemiştii güverteye. Tom daha adam kendini toparlıyamadan çenesine okkalı bir yumruk patlattı. Yumruk herifin çenesinde bir oyuncak tabanca gibi patlamış, alt dişleri üst damağına çarpıp parçalanmıştı. Adamın gözleri karardı, bir an nerede olduğunu ve ne yapacağını şaşırmış, tersi dönmüştü. Çenesine bu sefer yandan yediğı ikinci yumruk şaşkınlığına da son verdi, adam tamamen kendini kaybetti.

Hendryk :

— Adamın hesabı tamam mı? diye sordu.

— Hayır, sadece istirahat ediyor.

Tom hâlâ soluyordu.

— Kim bu adam, Tom?

— Sonra tanıştıırırım, Hendryk. Şimdi doğru, doğru Zuider Zee...

Hendryk, Tom yanından geçerken sırtını okşayarak :

— Dostların en iyisi, düşmanların en kötüsüsün, dedikten sonra dümendeki Corrie'ye bazı talimatlar vermek için yanına gitti.

Julia da nefes nefeseydi, kendine gelmek için küpeşteye dayandı. İçine fenalık geliyordu.

— Bütün... bütün bunlar, çok... çok vahşi davranışlar !

— Demek bunun da farkına vardın.

— Benimle eğleniyor musun?

— Ne umuyordun? Parfüm kokan ve bizim için deli

divane olduklarını söyleyen bir not mu bekliyordun? Eve dönmeni söylemiştim.

— Aslında bizi öldürmek isteyecekleri aklımın köşesine bile gelmemişti. Üstelik Corrie'yi bir çocuğu !

— Onlarda merhamet denen şey yoktur.

— Ben... ben onlardan birinin kanalda... boğulduğuna eminim.

— Belâsını buldu o halde.

— Çok katı yürekliisin.

— Öyle mi?

— Ve... zalim.

— Bunun ne demek olduğunu bilmiyorum ben. Benim kendime göre basit bir kuralım var : biri beni öldürmeye kalkışırsa, tetik davranıp ben onu öldürmeliyim.

— Sen olmasaydın hepimiz ölürdük, bunu biliyorum. Yapman gereken şeyi yaptın. Fakat cinayet, bu kötü bir adamı öldürmek bile olsa... Sözüünü tamamlamadı, Tom'a gözlerini dikti. Bir insan hiç olmazsa cinayetten biraz olsun nefret duymalı. Durdu ve yavaşça, Sende böyle bir hal görmüyorum, diye ekledi.

— Bu dünya, kavga, didişme dünyası, herkes birbirinin gözünü oyuyor.

— Bu şekilde yaşayanlar için söz konusu bu dünya.

Tom yarıya kadar dolu bir kova bulup suyu hararet basan yüzüne çarparken :

— Sen nazik ve cana yakın yaratıldığın için şanslısın, dedi.

Julia hemen Tom'un yanına koştu.

— Yaralı mısın? Yardım edebilir miyim?

— Hayır, teşekkürler. Bir şeyim yok. Sonra kovayı alıp yerde yatmakta olan adama doğru yürüdü. Adamı Julia'ya gösterdi.

— İşte gerçek dünya bu.

— Ona ne yapacaksın?

— Küçük boncuk gibi gözlerini açsın, biraz sohbet edeceğiz.

Tom kovadaki suyu adamın başına boca etti.

Julia, Tom'u garip hislerle seyrediyordu. Mağazada ondan nefret etmiş, evinde ona acımış ve hattâ hoşlanmaya bile başlamıştı bu adamdan. Fakat şimdi ona karşı karma karışık, kendinin bile anlayamadığı hisler duyuyordu. Tuhaf bir vahşet vardı bu adamda; bir kaatildi, fakat kötü bir insan değildi; ama gene de bir kaatildi. Julia medeni olmayan insanlarla edemezdi.

Adam kımıldanmaya, kendine gelmeye ve içinde bulunduğu zor durumu anlamaya başlamıştı.

Zuider Zee koyunun ortasında kıyıda yarım mil uzakta demirlediler. Şimdi yalnız ve takipten kurtulmuş durumdaydılar. Corrie yatağına gönderilmişti; uyanık yatıyor ve konuşulanları dinliyordu.

Adam, kamarada bir tabureye oturtulmuş, etrafını Tom, Hendryk ve Julia çevirmişti. Tıknaaz, orta boylu, otuz yaşını geçkin bir adamdı ; sık saçları alnını bile kaplamıştı. Yüzü oldukça yuvarlak, gözleri çipil çipildi. Kendini yakalayanlara meydan okur bir tavırla ve öfkeyle bakıyordu.

Masanın üzerinde adamın ceplerinden çıkan şeyler yığılmıştı. Neler vardı bu kümede... Bir tabanca, küçük bir derringer tipi silâh, bir sustalı, sapında kıymetli taşlar olan bir hançer, her birinin üzerinde bir kızın ismi ve telefon numarası yazılan kartlar, bir sürü Alman, Hollanda ve Belçika paraları ve bir de mektup.

— İsmi ne?

Adam başını salladı ve Flamanca, İngilizce bilmediğini söyledi. Julia adamın sözlerini Tom'a tercüme etti.

Hendryk :

— Flamancaşı berbat, dedi.

Julia :

— Sanırım Amerikan aksanıyla konuşuyor.

Tom başını salladı. Adamın Amerikalı olduğunu biliyordu. Tabanca Amerikan ordu tipi P.38'di. Mektup Vilim T. Mecker'e hitaben Bayan Josephine Mecker tarafından yazılmıştı. Herhalde annesinden, oğlunun Amerika'ya dönmesini rica etmek için yazılmış bir mektuptu bu.

Tom onun ne mal olduğunu anlamıştı. Harp sırasında levazım malzemesi satarken yakalanıp mahkûm edilen ve ordudan atılan bir adam. Bu tip heriflerin çoğu Avrupa'da kalmış, kiralık gangsterlik yapmaya, karanlık işler çevirmeye başlamışlardı. Bu da onlardan biriydi.

Tom adamın yakasından tuttu ayağa akldırdı.

— İsmi?

Adam tekrar anlamamış gibi başını salladı.

Herif Tom'a düşman düşman baktı. Tom tekrar vurmak üzere elini kaldırıncaya, bu sefer konuştu.

— Mecker - Bill Mecker.

— Patronun kim?

— Bir Hollandalı.

— İsmi?

— Brinker.

— Hans Brinker?

— Evet. Olabilir.

Adam burnunu bükerek sırttır gibi Tom'a baktı.

Tom Mecker'i itekleyerek kapıya doğru götürürken yüzünde zalim bir ifade vardı. Bu Julia'yı korkutmuştu.

— Allah aşkına, yapma ! Öldürme adamı ! diye bağırdı.

— Tom'u rahat bırak, dedi. O da bizi öldürmeye kalkıştı.

— O zaman ondan farkınız ne sizin?

Julia Tom'un koluna yapıştı, fakat Tom Julia'yı bir kenara iterek Mecker'i kapıya doğru götürdü.

— Şayet konuşursam, gebertirler beni, dedi. Tom'un sadece korkutmak için mi böyle davrandığından kesin olarak emin değildi.

— Şayet konuşmazsan, birkaç saniye sonra ben göreceğim senin hesabını.

Tom bu sözleri öyle öfkeyle söylemişti ki, sesindeki ifade Mecker'i hizaya getirdi.

— Peki, konuşacağım.

Tom adamı oturttu. Kendi de karşısına geçip oturdu : adamın çenesini tutup :

— Bana bak, Mecker, dedi. Yüzüme iyi bak ! Çete hakkında sen yalan söylediğin zaman anlayacak kadar çok şey biliyorum. Bir ufak yalanını yakalayım, mertsun !

Tom adamın çenesini bıraktı.

— Söyle bakalım şimdi patronunun ismini.

— Harry Towser.

— Bu gece sizinle miydi?

— Evet, otomobili o sürüyordu.

— Bizi öldürmeniz emredilmişti, değil mi?

Mecker tereddüt etti, Tom'un yüzüne baktı, sonra başını salladı.

— Towser bu emri kimden aldı?

— Sağır'ı hiç gördün mü?

— Hayır, hiç kimse görmedi onu.

— Herşey telefonla yapılıyor, ha?

— Evet. Telefon numarasını sadece Towser bilir.

— Nicolas Boerum'u tanıyor musun?

— Hiç duymadım.

Tom adama Hendryk'i gösterdi.

— Onu tanıyor musun?

— Daha önce hiç görmemiştim.

— İsmi biliyor musun?

Mecker tereddüt etti; Tom'a kaçamak bir göz attıktan sonra :

— Evet, Hendryk Veerton, diye cevap verdi.

— Herkes onu öldü biliyordu, değil mi? Towser bile?

— Evet.

— Şimdi gelelim yarınki plânınıza.

— Towser yarın mağazaya gidecekti.

— Ne?

— Artık gitmeyecek.

— Bugün öğleden sonra Van Doren'i öldürdüğü için gitmekten korkuyor, öyle değil mi?

— Evet, doğru.

— Fakat onun yerine başkası gidecek?

— Evet, bir başkası.

— Kim?

— Bilmiyorum.

— Niçin gidecek bu adam mağazaya?

— Aklım almıyor benim bunları. Büyük Büyücü ile ilgili bir iş. Towser bile sebebini anlayamıyor.

— Nedir anlayamadığı?

— Bir numaralı soruya Büyük Büyücü'nün cevabını alacaktı.

— Nedir bir numaralı soru?

— Büyük Büyücü'nün ne olduğunu bile bilmiyorum, inanın bana bilmiyorum !

Julia :

— Bu yeni bir oyuncak, dedi. Yarın satışa çıkacak. İki yuvarlak metal tabaka var : bunlardan birinde sorular, diğerinde de cevaplar yazılı. Büyük Büyücü elinde bir çubuk olan bir küçük metal heykel. Onu getirip soru plâkasının ortasına koyup, cevaplandırılmasını istediğin soruyu gösterip düğmeye basıyorsun. Sonra oyuncakçı cevap plâkasının üzerine koyuyorsun ve o da sana otomatik olarak doğru cevabı çeviriyor.

— Peki cevabı aldıktan sonra ne yapacak bu adam?

— Bilmiyorum.

— Güney Amerikalı kadını işittin mi?

— Kim?

Tom adamın yüzüne okkalı bir yumruk patlattı.

— Tanıyor musun?

Adam acele acele :

— Evet, evet, diye baklayı ağzından çıkardı. Ondan bahsedildiğini işittim.

Adamın parmakları elinde olmaksızını yüzüne, yanındaki kızarık şişkinliğe gitti.

— Devam et !

— Towser'le buluşacaktı, fakat Towser artık mağazaya gitmeyeceği için başka bir adam karşılayacak kadını.

— Nerede?

— Mağazanın cafeteryasında, zemin kattaki.

— Ne zaman?

— Ona çeyrek kala, filan.

— Ne için tam ona çeyrek kala değil?

— Sanırım belki kadın geç kalır diye?

— Ya bir aksilik çıkarsa?

— Orada vaktinde bulunamazsa otele dönüp telefonu bekliyecek.

— Nasıl bir kadın bu?

— Bilmiyorum. Hiç görmedim. Zaten kimse görmedi, Towser bile.

— İsmi biliyor musun?

— Hayır. Bu kadın hakkında hiçbir şey bilmiyoruz.

Tom bir süre düşündükten sonra bir soru daha sordu:

— Walter De Beers isminde birini tanıyor musun?

Mecker başını salladı, bu isimde birini hiç işitmemişti.

Mecker'in söyleyecek fazla bir şeyi kalmamıştı. Adamı küçük erzak odasına götürüp kapıyı üstünden kilitlediler. Sabaha kadar orada kalacak, sabah Hendryk, Tom ve Julia kayığı terkettikten sonra onu polise teslim edecekti.

Tom, Hendryk'e :

— Sen ve Julia, gidip yatın, dedi. İlk birkaç saatlik nöbeti ben tutacağım.

Hendryk itiraz etti.

— Hiç uykum yok benim.

Julia :

— Benim de yok, dedi.

— Sabaha kadar sırayla nöbet tutmalıyız; dinlenmeli ve kendimize gelmeliyiz. Yapacak çok iş var önümüzde. İlk nöbeti ben alıyorum. İyi geceler.

Tom döndü ve güverteye çıktı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tom güverteye çıkar çıkmaz ilk iş olarak ceketıyla gömleğini çıkardı; çünkü göğsündeki şişlik sızlayıp duruyordu. Ceket ve gömleğini güvertedeki bir branda bezi üzerine koydu, kendi de geçip üzerine oturdu. Buradan hem koyu rahatça görebilir, hem de dinlenebilirdi.

Ay ışığında bulutsuz gözyüzü tatlı bir aydınlıkla parlıyor, motor hafif hafif sallanıyordu. Kafası yerine gelmiş, ferahlamıştı; fakat şimdi de heyecan arasında farkına varmadığı acılar, sızılar bütün vücudunu pençesine almıştı.

Elini sigara paketini almak için cebine soktuğu zaman kamaranın kapısının açıldığını işitti. Ayağa kalkıp baktı; gelen Julia idi.

Julia :

— Corrie mışıl mışıl uyuyor, dedi. Beni bir türlü uykuya tutmadı. Güvertede durabilir miyim?

Tom eliyle branda bezinin boş tarafını işaret etti.

— Gel otur.

Julia Tom'un yanına oturup arkasına yaslandı; Tom'

un uzattığı sigarayı aldı. Tom, Julia'nın sigarasını yakarken elinin titremesini önlemek için bileğini tutmak zorunda kaldı.

— Herşeye rağmen demirden değilsin.

— Gözünden birşey kaçmıyor.

Julia, Tom'un göğsündeki kızarıklığı gördü ve derhal ilgilendi.

— Bu yara için birşeyler yapmak gerek. Ben gidip... Tom onu durdurdu.

— Yara değil bu; sadece ufak bir sıyrık. Ne kadar az üzerime düşersen o kadar çabuk iyi olur.

Julia, Tom'a baktı. İlk defa olarak bir erkek böylesine onun varlığından habersiz ve kayıtsız davranıyordu ona karşı. Bundan sevinmesi gerekmez miydi? Her zaman erkeklerin kendisini rahat bırakmasını isteyen Julia değil miydi? Tom da öyle hareket ediyordu; fakat Julia bu sefer hiç hoşlanmamıştı bu durumdan. Doğrusu gücenmişti. Daha da fazlası onun kendisini arzu etmesini istiyordu; diğer erkekler gibi !

Bir süre konuşmadılar. Sonra Julia, Tom'a yaslanarak :

— Şimdi ne olacak? diye sordu.

— Senden bir ricam daha var, Julia.

Julia, Tom'un kolunu tuttu.

— Yardım etmeye bayılırım. Dünyanın en güzel şeyidir, başkalarına faydalı olmak. Şimdi de gidip Sağır Adam'ı saklandığı delikte basacağız öyle mi?

Tom gülümsedi.

— Yarın Benekli Lâle isimli entariyi istiyorum, tabii Riata, Nicolas'a bunları anlatmamışsa.

— Anlatmadığına eminim. Gerçekte iyi bir kızdır.

— O halde entariyi ele geçiririz, sonra sıra gelir Büyük Büyücü'nün bir numaralı soruya verdiği cevaba. İki-

sini birleştirdik mi bakalım ortaya ne çıkacak. Yarın ya Sağır'a amcamın hesabını pahalıya ödeteceğim, yahut da benim defterim dürülecek, hesap kitap aramıyacağım artık.

Düşünceli düşünceli bir süre durdular, sonra Julia :

— Polise teslim olsan daha iyi edersin, dedi.

— İmkânsız.

— Fakat suçsuzsun, er geç anlıyacaklar bunu.

— Savaşta beş sene esir kampında kaldım, beş sene de Amerika'da hapiste. Canıma tak dedi.

Julia afallamıştı.

— Hapiste mi?

— Beş yıl.

— Evli misin? Julia, damdan düşer gibi bu korkunç soruyu sorduğuna kendi de şaşmıştı.

— Evliydim, öldü.

— Üzüldüm buna. Uzunca bir sessizlik oldu.

Julia gayet yavaş bir sesle :

— Nasıl bir kadındı? diye sordu.

— İsmi Jenny idi, savaş sırasında evlenmiştik. Bir sene müddetle iki günde bir bana mektup yazdı, sonra birden mektupların arkası kesildi. O zaman bir Japon kampında esirdim. Kaçmaya kalkıştım, fakat yakalandım. Beni öyle cezalandırdılar ki, öleceğimi sandılar ve neticede daha ölmeden öldü gibi rapor ettiler. Karım haberi alınca çok fena olmuş. Ayrılmadan önce bana bir şey olursa yas tutmamasını, başka birini bulup evlenmesini söylemişim. Zavallı Jenny, bu günler onun için çok kötü günlerdi.

Sigarasından derin bir nefes çektikten sonra devam etti. On senedir Jenny'nin peşinde olan Spears isimli bir herif vardı. Evlenmeden önce de onun peşindeydi. Ben denizaşırı bir yere gider gitmez tekrar karımı rahatsız etmeye başladı. Fakat karımın ona metelik verdiği yoktu, beni

deli gibi seviyordu. Benim ölü haberim gelince, karıma uzun bir mektup yazıp beni ölmüş ve iki hafta mdsi EL etmiyecek kadar akıllı davranmış. Karımı yemeğe götürmüş, ağlaması için teşvik etmiş. Tabî bu arada ağlayan karımın omuzuna yaslanmayı da ihmal etmemiş. Bundan sonra sık sık buluşmuşlar. Adam anlayışlılığı, ilgisi ve bağlılığı ile karımı tesir altına almış.

Sigarasından derin bir nefes daha çekerek devam etti. Nihayet onunla yatmış. Spears, kadınları baştan çıkarmayı meslek edinmiş bir herifti. Karımın metresi olması yetmiyormuş gibi onu alçaltmak, kötü durumlara düşürmek için elinden geleni ardına koymamış.

— Fakat karınız niçin adamın ne mal olduğunu anlayınca onu terketmemiş?

— Terketmiş, fakat geri çevirmiş. Jenny yumuşak başlı bir kızdı. Yüksek ruhluydu, fakat iradesizdi. Döndüğüm zaman karımın New York'tan Fladelfiya'ya taşındığını öğrendim. Telefon ettim kendisine. Sesimi işittiği zaman öyle bir kederle ağladı ki, tarif edemem. Ben konuşurken o şursuz bir şekilde ismimi tekrarlayıp duruyordu. Telefonu kapayıp bir taksiye atladığım gibi soluğu Fladelfiya'da aldım... Kapıyı kırmak icap etti. Fakat birşey fark etmezdi... Bir kutu uyku hapi içmişti... Bir daha kendine getiremediler.

Ayağa kalkıp sigarasını suya fırlattı. Hikâyesini arkadaşlarından öğrenince Spears'i aramaya koyuldum. Bu iş bir iki haftamı aldı, fakat sonunda herifi buldum. Yeni bir metres tutmuş, onun apartmanında kalıyordu. Silâhlı idi, fakat iyi nişancı değildi... Yaptıklarını fitil fitil burbundan getirdim.

— Sen... Öldürdün mü onu?

— Bazıları öyle söyler. Hâkim de olayda ağır tahrik buldu, ama hiç kimsenin kendi başına kanunu yerine ge-

tırmeye hakkı olmadığını söyledi. Ben de Spears'ı cezalandıracak maddenin kanunlarda olmadığını söyledim. Onu öldürmek istemediğim halde öldürdüğüm için zerre kadar pişmanlık duymadım. Benim kendi kafama göre karımın kaatili oydu.

Tom'un hikâyesi Julia'yı sarsmıştı. Korkunç şeyleri öylesine rahatlıkla yapan bir adamdı ki bu... Aslında o daha başka bir çağın insanıydı. Daha mert ve işlerin daha az girift olduğu çağların... İyi insan her zaman iyi, kötü insan ise her zaman için kötüydü. Fakat Tom'a gelince işler değişiyordu. Bazı kötü insanlar çok iyi olabiliyorlar, veya bazı iyi insanlar çok kötü hareketler yapabiliyorlardı. Ona karşı öfkeyle karışık bir saygı uyanmıştı içinde.

— Bunu yaptığine demek üzülmedin?

— Hesabını gördüm sadece. Sonra dönüp Julia'ya baktı ve hafifçe gülümseyerek : Ya senin kocandan ne haber? dedi.

— İki yıl önce öldü.

— Niçin başka birini bulmuyorsun? Julia cevap vermeyince devam etti : Senin gibi güzel kadınlar istediklerini elde etmekte zorluk çekmezler.

Julia başını salladı.

— Güzel değilim. Belki dıştan; fakat içten hiç de öyle değil. Erkeklerde sadece hayvanî yanlarını görüyorum. Kendimi zorluyor, sevmeye, birine inanmaya çalışıyorum. Belki de sevmeye ruh yapım yeterli değil.

Tom konuşması için ona cesaret verince Julia bütün hayatını baştan sona anlattı.

— Görüyorsun ya Tom, bir kadın olarak ve hattâ bir insan olarak hayatta başarısızlığa uğradım.

Julia ağlıyordu. Tom, Julia'yı kendine çekti ve branda bezi üzerinde rahat etmesini sağlamaya çalıştı. Fakat Julia rahat oturmayı düşünmüyordu o anda; Tom'a sımsı-

kı sarıldı, ellerini vahşi bir şekilde Tom'un yüzünde, boynunda, göğsünde gezdirmeye başladı. Ona ihtiyacı vardı; dayanılmaz yalnızlıktan kurtulmak, içindeki boşluğu doldurmak, kendini erkekçe bir güce teslim etmek arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Onu herşeyiyle arzu ediyordu...

Tom da aynı şeyleri hissettiğini, aynı arzularla dolup taşıdığını şimdi anlamış ve buna hayret etmişti. Hemen hemen unuttuğu bir hırsla Julia'yı öptü. Birbirlerine arzuyla sarıldılar. Julia sırtüstü branda yığınının üzerine düştü; Tom onu kaldırmak için eğildi, fakat Julia vahşi bir kuvvetle onu kendi üzerine çekti...

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Corrie Tom'u derin uykusundan uyandırdığı zaman saat sabahın yedisiydi. Tom inleyerek uyandı. Vücudunda ağrımayan iğne ucu kadar yer yoktu; Corrie'yi görünce gülümsedi. Corrie'nin verdiği sıcak kahveyi tepesine dikti.

Hendryk omlet yapıyordu : gözleri görmeyen bir insan için meseleydi bu gibi şeyler yapmak. Julia'ya baktı. Julia'da aynanın karşısına geçmiş süslenmekle meşguldü. Bir süre onun uzun kestane renkli saçlarını kadınca bir zarafetle taramasını seyretti. Tom'un kendini seyrettiğini farkedenden Julia döndü; hafifçe kızararak yavaşça :

— Merhaba, Tom, dedi.

Tom kalkıp Julia'nın yanına gitti, omuzlarına dökülen uzun saçlarını koklayarak kulağına :

— Günaydın, diye fısıldadı; sonra kollarını beline sımsıkı sardı. Julia, Tom'a öylesine bağlanmıştı ki, gözleri yaşla doldu ve onun ağladığını görmemesi için başını başka tarafa çevirdi. Dündenberi ağlayıp durmuştu. Aca- ba Tom, kendisi hakkında neler düşünüyordu?

Tom, Julia'yı bırakıp lumbuz deliğinden dışarı baktı; oldukça rüzgârlıydı hava. Julia'ya :

— Senden birşey daha isteyeceğim, Julia dedi. Şu be-
nekli lâle entarisine bir göz atmak istiyorum.

— Bir yolunu buluruz, Tom.

Hendryk :

— Mecker'i ne yapacağız? diye sordu.

— Polise teslim et.

— Peki polise ne söyleyeyim?

— Herşeyi olduğu gibi anlat.

— Ya senin nerede olduğunu sorarlarsa?

— Bilmediğini söylersin.

— Bundan sonra beni devamlı göz hapsinde tutarlar.

Tom gülümsedi.

— Bana ihtiyacın olursa Corrie'yi Julia'nın bürosuna
gönder. Corrie aramızda irtibatı sağlasın. Sanırım tekrar
Amsterdam'a dönmeliyiz.

Dümende Corrie olduğu halde yola çıktılar. Tom ve
Julia güvertedeki branda bezinin üzerinde başbaşa otur-
dular. Hendryk Corrie'nin yanındaydı.

Julia, Tom'un yüzüne bakamıyordu.

— Benim hakkımda kimbilir neler düşünüyorsun?
Benim garip bir...

— Öylesin. Zaten karma karışık olan hayatımı büs-
bütün alt üst ettin.

— Bana rastladığına pişmansın belki de !

— Pişman mı? Julia'nın elini tuttu. Çeyrek asırda ba-
şıma gelen en tatlı belâ sensin.

Julia, başını Tom'un göğsüne yasladı, yavaşça :

— Tom, dedi. Niçin işi buradan itibaren Linder'e bı-
rakmıyoruz? Birbirimizi kaybetmek...

Tom hemen atıldı.

— Hayır ! Ben cinayeti işleyeni ortaya çıkarmakla
kalmak istemiyorum. Amcamı öldürene bunu ödetmeliyim!

Julia, Tom'un yüzüne baktı. Kararlı bir insan ifadesi.

vardı bu yüzde. Henüz bulduğu bir varlığı kaybedecek miydi Julia yoksa? Sımsıkı sarıldı.

O cumartesi sabahı De Beers ve Roken Linder'in odasında idiler. Linder'in mağazanın ileri gelen personeline ait raporu gözden geçirmesini seyrediyorlardı.

Linder gözünü rapordan ayırmaksızın :

— Cenaze töreni ne zaman yapılacak? diye sordu.

De Beers üzgün ve yorgun görünüyordu.

— Yarın saat dörtte.. dedi.

Linder nihayet kâğıtları bıraktı.

— Galiba yerini oğlu alacak.

De Beers geniş omuzlarını silkti.

— Sanırım böyle bir zamanda ailesiyle bu gibi şeyleri tartışmak hiç de hoş olmasa gerek.

— Hakkınız var. Roken'e döndü. Rapor için teşekkürler. Bunu hazırlamak için herhalde bütün gece çalışmak zorunda kaldınız.

Roken kravatını düzelterek :

— Bu haydutları ne kadar çabuk bulursak mağazamız için de, Hollanda için de o kadar iyi olur, dedi.

Linder raporu tekrar gözden geçirmeye başlamıştı. Bir sayfada durdu.

— Bu Van Hemert hakkında galiba fazla birşey bilmiyorsunuz?

— Mağazada yenidir, bir senedir bizimle çalışıyor. Bay De Beers'le aynı zamanda gelip mağazamıza girdi. Evet, aynı aydı. İyi hatırlıyorum. Şubat ayıydı, annem o ay ağır hastaydı. Annem...

Linder Roken'in sözünü kesti.

— Bu adam hakkında bildiklerinizi söyler misiniz?

Roken ensesindeki saçlarını okşayarak :

— Genç bir adam, dedi. Haris, fakat bu durumu bizim işimize gelir, bu gibiler daima diğerlerinden fazla çalışırlar.

— Bu adam hakkında siz ne düşünüyorsunuz, Bay De Beers?

— Onu pek iyi tanımıyorum.

— Hım ! Anlıyorum. Siz sadece on beş aydır bu şirkettesiniz.

De Beers :

— Bütün bunlar dosyalarda var, Bay Linder, diye cevap verdi.

Linder elinin tersiyle önündeki raporu kapattı.

— Van Doren Şirketine girmeden önce on yıl Endonezya'da kalmışsınız. Hangi şehirde ticarete başladığınızı sorabilir miyim?

— Jakarta'da.

— Tabîî orada bulunduğunuzu ve ticaretle uğraştığınızı ispat edecek belgelere sahipsiniz?

De Beers ayağa kalktı, yüzü öfkeden pancar gibi kızarmıştı.

— Beni itham mı ediyorsunuz?

— Soru sormak itham etmek değildir. Hattâ şüphelenmek anlamına bile gelmez. Fakat cevaplar hoşuma gitmezse... Şimdi lütfen bana o zaman ne gibi işlerle uğraştığınızı söyler misiniz?

De Beers çok soğuk bir tavırla :

— İthalât, ihracat işleriyle, diye cevap verdi.

Linder raporu tekrar açıp dikkatle gözden geçirdikten sonra Roken'e döndü.

— Görüyorum ki buradâ Bay De Beers'in sağlık durumuna âit herhangi birşey yok.

Roken hemen atıldı, kelimelerini tane tane seçerek :

— Özür dilerim, dedi. Patronuma bu konuda birşey sormayı gereksiz gördüm.

De Beers :

— Hayatımda hasta olmadım, diye bağırdı. Bunun için sağlık raporum yok.

— Hiçbir rahatsızlığınız yok mu?

— Hayır, bir şeyim yok !

Linder yumuşak bir sesle :

— Biraz ağır işitmeniz hariç, dedi.

— Ağır işittiğim filân yok benim!

De Beers bunları gürlükler gibi bir sesle söylemişti.

— Bir kulağınızda yüzde yirmi işitme noksanı var.

Onu sadece ara sıra tiyatrodaki kullanırım.

— Neyi kullanırsınız?

— İşitme cihazını.

— Bu âleti 16 Aralıkta bir Amerikan şirketinden satın almışsınız. The Sydney Schapiro Appliance Company.

De Beers ayağa kalktı.

— Şayet soracak başka bir şeyiniz yoksa ben...

Linder De Beers'in sözünü keserek ve aynı zamanda kendi de ayağa kalkarak :

— Bir ufak şey daha, dedi. Birkaç hafta önce Haagische Bankası'ndan 75.000 gulden çektiniz.

De Beers nefretle Linder'in yüzüne baktı.

— Bu benim özel işlerim.

— Korkarım artık özel taraf kalmadı.

— Karıma... karıma bir hediye aldım.

— Nasıl bir hediye?

— Altın bir bilezik !

— Ne? 75.000 guldene bir altın bilezik ha?

— Üzerinde elmas ve inciler vardı.

— Karınız böyle pahalı bir hediyeyi kolay kolay unutamaz doğrusu, öyle değil mi?

— Ne demeye getiriyorsun?

— Bu sabah karınızla görüştüm. Sizinle konuşmaya gitmiştim, fakat sizi bulamayınca karınızla konuştum. Çektiğiniz 75.000 guldenden karınızın hiç haberi yok. Aca- ba kendisine bir kürk yahut herhangi bir gayrimenkul alıp almadığınızı sordum. Hiçbir şey almamışsınız.

De Beers artık kendini tutamadı. Linder'e :

— Paramı istediğim gibi harcarım, diye haykırdı. Onu kazanan benim ve istediği şekilde harcayacak olan da gene ben !

— Bu bir cevap değil, Bay Beers.

— Cevaplarım hoşuna gitmediyse mahkemeye ver ! Vergi ödeyen bir vatandaş olarak hakkımı hukukumu biliyorum ben. Yalnız geçen sene senin ömür boyunca ödeyeceğinden fazla vergi ödedim. Ver mahkemeye, o kadar !

Linder sakın :

— Bağırmanıza lüzum yok, Bay De Beers, dedi. Görüyorsunuz sağır değilim.

De Beers söyleyecek söz bulamadı. Şapkasını kaptığı gibi odadan dışarı fırladı. Çıkarken kapıyı öyle çarpmıştı ki, oda zelzele oluyormuş gibi sarsıldı.

Linder tatlı tatlı gülümseyerek Roken'e baktı.

— Çok sinirli bir adam. Ya tamamen masum, ya da tamamen suçlu.

— Daima böyle sinirlidir.

— Ondan hoşlanmıyorsunuz galiba, değil mi Bay Roken ?

Roken olanlardan sıkılmıştı. De Beers bağırıp çağırırken kravatıyla oynayıp durmuştu.

— Pek sevmem; bunu üzülererek söylüyorum. Sekiz yıldır mağazadayım. Dirk hayatta olsaydı ömrümün sonuna kadar orada seve seve kalırdım, fakat şimdi De Beers'le... Suratını asıp başını salladı. Öyle sert, soğuk ve öylesine insana uzak ki... Ne yapacağımı bilmiyorum.

Linder :

— Gerçekten bu sizin için bir problem.. diyerek Roken'e anlayış gösterdiğini belirtti. Sağır Adam o mu dersiniz ?

Roken yüzünü buruşturdu.

— Niçin böyle işlere girsin? De Beers başarılı bir iş adamıdır. Çok zengin ; karısı ve üç de çocuğu var. Güzel bir evi var, kuşun südüne kadar istediği her şeye sahip. Akla yatar birşey değil bu.

— Sağır Adam'ın yaptıkları da akıl sır eren cinsten değil zaten.

— Niçin? Servet peşinde bu adam, öyle değil mi?

— Tamamen değil. Neyse, kendi problemlerimle sizi sıklımayayım, zaten sizinkiler başınızdán aşkın.

Roken ayağa kalktı.

— Ben de ne yapacağımı şaşırdım. En iyisi işleri olurluna bırakmak.

— En iyisi bu; bekle, gör. Raporu aldı. Çok iyi bir rapor hazırlamışsınız.

— Elimden geldiği kadar size faydalı olmaya çalıştım.

— Hattâ kendiniz hakkında da detaylı bir rapor yazmışsınız. Yıllarca mağazanın direktörlüğünü yaptınız, değil mi?

— Evet. Bu işte çekirdekten yetiştim. İlk önce Rotterdam'daki Markle Mağazası'na girdim, sonra Groningen'deki Bardoe'ya geçtim, beş sene de orada çalıştım. Oradan da Van Doren Şirketine atladım.

— Raporunuza göre hiç hasta olmamışsınız.

Roken :

— Sekiz senedir, diye böbürlendi. Van Doren'de sadece bir gün devamsızlığım oldu. Kapıya doğru yürüdü. Linder masasından kalkmamıştı. Eh, artık bana müsaade, Bay Linder ! Allahaismarladık !

Linder, geniş odanın bir tarafından öbür tarafına, ancak kendi duyabileceği şekilde fısıldayarak :

— İşitme durumunuz nasıl? diye sorarken alaycı bir tavırla sırıtıyordu.

— Bazan çok berbattır. Annem daima sağır olduğumu söylerdi. Çağırdığı zaman gitmezmişim.

Linder, Roken'e doğru yürüyerek :

— Anneniz nasıl? diye sordu.

— Şimdi iyi. Ha, aklıma gelmişken sorayım şu yeğen olacak herifi buldunuz mu?

— Henüz bulmadık.

— Size tesir etmek istemem, fakat gerçekte cinayeti onun işlediğini sanmıyorum.

— Ben de öyle. Neyse, iyi günler Bay Roken.

— Size de iyi şanslar !

Linder Roken'e kapıyı açtı ; gülümseyerek el sıkıştılar.

Linder kapıyı kapadıktan sonra masasına döndü, düşünceliydi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Cumartesi günleri Van Doren Mağazası çok kalabalık olurdu, fakat bu Cumartesi her zamankinden daha kalabalıktı. Sanki mağazada işlenen cinayeti gazetelerde okuyan herkes akın etmişti.

Tom ve Julia mağazanın dolmaya başlama saati 9,15 e kadar beklediler ; böylece daha az dikkati çekerlerdi. Zaten buna da lüzum yoktu ya, çünkü mağaza saat dokuzda açılır açılmaz halk içeriye bir çığ gibi dolmuştu. Senelerdir böylesine bir kalabalık görmemişti mağaza.

Doğruca oyuncak kısmına gittiler. Büyük, menekşe renkli tabelâlar her tarafta göze çarpıyordu.

BÜYÜK BÜYÜCÜ BURADA !

BÜYÜK BÜYÜCÜ ALTI NUMARALI TEZGÂHTA!

BÜYÜK BÜYÜCÜ sizi bekliyor !

Oyuncak salonunun kapısından girer girmez tavan-
dan hemen hemen yere kadar uzanan bir tabelâyla kar-
şılaştılar. Bu tabelânın üzerinde bir sürü sorular yazılıydı.

1. Kedi familyasından, daima karlar arasında yaşa-

yan hayvanın angisi olduğunu biliyor musunuz?

2. Teleskopu kimin bulduğunu biliyor musunuz?

Bunlar ve bunlar gibi daha yüzlerce soru BÜYÜK BÜYÜCÜ tarafından cevaplandırılıyor !

Julia :

— Büroma gidelim, dedi. Oyuncaktan bir tane oraya getiririm.

Oyuncak kısmını ve Bayan Eşyaları kısmını geçtiler.

Julia'nın odasına kadar kimsenin dikkatini çekmeden geldiler; odaya girer girmez Julia, telefonu açıp bir tane Büyük Büyücü'den odasına gönderilmesini istedikten sonra Tom'a döndü :

— Saat dokuz otuza geliyor. Güney Amerika'lı kadın birkaç dakika sonra Paris Salonu'na gelir.

— Doğru.

— Oraya giremezsin, tanıklar seni. Kadın gelmeden elbiseyi ele geçirmeliyiz.

Tom başını salladı.

— Hangisini?

— Hangisini olacak, Benekli Lâle'yi.

— Kâfi değil. Bu işin üç kısmı var.

— Üç mü?

— Birinci sır Riata'da. Elbisenin tipini o biliyor.

— Beyaz Lâle.

— Tamam. İkinciye gelince bunu da Güney Amerikalı kadın biliyor. Elbisenin ölçüsü !

Julia anlamaya başlamıştı.

— Ya üçüncüsü?

— Towser. Onun görevi de bir numaralı soruya Büyük Büyücü'nün cevabını alıp Güney Amerika'dan gelecek kadınla buluşmak. Anlaşılan Sağır bu kadar büyük bir işi tek kişiye yaptıracak kadar güvenmiyor adamlarına.

— Çok karışık bir iş.

— Hepsini bir araya getirirsen o kadar karışık değil.

— Ya şebeke dönen dolaplardan haberimiz olduğunu biliyorsa?

— Bildiklerini sanmıyorum. Mecker'in öldürüldüğünü veya boğulduğunu zannetmişlerdir. Mecker gibi adamlara metelik vermezler; ona ne olduğu umurlarında bile değildir.

— Ne olursa olsun Paris Salonu'na gitmemelisin, Tom.

— O halde bu işi sen yap.

Julia gülümsedi

— Böylesi daha kolay.

— Şayet Riata bizimle konuştuklarından bahsetmemişse Güney Amerikalı kadın gelecektir.

— Geldiği takdirde nasıl hareket edeyim?

— Kadını gözetle.

— Sonra?

— Kadın elbisenin paketlenmesini beklerken bana haber gönder. Ben gelip oradan elbiseyi alırım. Saatiye baktı. «Hemen gitmelisin.»

Julia kapıya doğru yürürken :

— Pekâlâ, dedi. «Sekreterime senin muhasebeci olduğunu ve hiçbir şekilde odaya girerek rahatsız etmemesini söyleyeceğim.

Tom gülümsedi.

— Bir gün sen de dehşetli bir kadın polis olacaksın bu gidişle.

— Yahut iyi bir suç ortağı.

— Şayet Boerum kardeşler veya Towser gibi tanıdık birini görürsen derhal bana bildir ve derhal orayı terket.

— Peki, Tom. Julia başka birşey söylemeden odayı terketti.

Julia Paris Salonu'na girince çabucak etrafına bir göz attı. Salonda o anda sadece orta yaşlı bir kadınla onüç, ondört yaşlarında kızı vardı; ne Güney Amerikalı kadın, ne Riata, ne de çeteden herhangi biri ortalıkta görünmüyordu. Yalnız salonun terzilerinden bir bayanı az çok tanıyordu.

Acaba Riata neredeydi? Acaba arka odada mıydı yoksa-ya ona birşey olmuş!

Üzerinde Fransızca «Tulipe Mouchetée» yazılı bir levha olan benekli lâle entarisi giydirilmiş manken buradaydı. Julia entariyi yakından görmek için mankenin yanına gitti. Gerçekten çok güzel bir entariydi bu! Beden kısmı lâle yaprakları şeklindeydi ve her bir yaprağın üzerinde leopar derisi üzerindeki benekleri andıran yuvarlak benekler vardı. Beyaz üzerine pembe puanlı enfes bir entari! Etek kısmı da çiçeğin dal ve yaprakları şeklinde desenliydi. Böyle bir entari giymeyi ne kadar isterdi! Gece elbiselerini incelerken arka odadan Riata'nın çıktığını gördü.

Julia daha başkalarının da gelip gelmediğini anlamak için etrafına bakındı; yeni müşteri yoktu. Julia aynalarından birine bakarken siyah saçlı bir kadının salona girdiğini gördü. Kadının yüzü uzun, yüz hatları keskindi. İri gözlü kalın dudaklı otuz yaşlarında görünen bir kadındı bu.

Julia kadına doğru yavaş yavaş yürümeye başladı. Evet, uzun küpeler takmıştı, fakat şingirtı çıkaran ufak zilleri görememişti. Julia dönüp tekrar aynaların bulunduğu yere doğru giderken kadınla çarpıştı; Flamanca özür diledi.

Kadın cevap vermedi, fakat zarar yok, gibilerden başını salladı. Julia şimdi, yanında Riata, elbiselere bakıyordu. Benekli Lâleye doğru giderlerken Riata Julia ile

gözgöze geldi, Julia'yı sanki tanıımıyormuş gibi hiç renk vermedi.

Julia bir tezgâha yanaşıp elbiseleri gözden geçirmeye, göz ucuyla da kadını kollamaya başladı. Böyle kararsız bir durumda bile Tom aklından çıkmıyordu. Tom'a güzel görünmek için bir sürü elbise almak geliyordu içinden. Güney Amerikalı kadına kaçamak bir bakış baktı. Kadın şimdi yalnızdı. Riata onun görmesi için elbiseyi giymeye gitmişti.

Julia'da kendisine siyah, dekolte yakalı bir entari seçmiş bir vaziyette gördü. kadın elbiseyi satın almayı kabullenmiş görünüyordu. Riata elbiseyi paket yapmak için tekrar arka odaya gidiyordu.

Julia hemen tekrar giyinme odasına dönüp telefona sarıldı. Tom'a yavaş bir sesle :

— Kadın elbiseyi az önce satın aldı, diye durumu bildirdi.

— Ne zaman orayı terkeder dersin?

— Elbise sarılıncaya kadar kalır burada, beş dakika kadar.

— Nasıl bir kadın?

Julia kadını inceden inceye tarif etti.

— Pekâlâ, Julia. Sen odana dön, seninle sonra odanda görüşürüz.

Tom, Güney Amerikalı kadın tam Paris Salonu'nu terkederken salona girmişti. Kadın elinde paket asansörlere doğru yürümekteydi.

Tom da kadınla beraber asansör beklemeye başladı. Kadının Tom'a dikkat ettiği yoktu; bu iyiymi.

Asansör geldiği zaman Tom kenara çekilerek kadına yol verdi. Güney Amerikalı kadınla birlikte birkaç kadın daha binmişti asansöre. Tom çaktırmadan kadını süzmeye başladı. Çok makyaj yapmış, gayet güzel giyinmiş bir

kadıncı. Arzu dolu bir yüz ifadesi, dolgun göğüsleri vardı. Tom, aslı belki Portekiz'dir diye düşündü. Her halde Brezilya'dan geliyordu.

Asansör zemin kata gelmişti. Tom kadını takip etti. Kadın tam mağazanın kafeteryasına girerken omuzuna dokundu. Kadın birden döndü.

— Un moment, madame, s'il vous plait.

Kadın dik dik Tom'a bakarak :

— Qu e voulez-vous? diye sordu.

Tom Fransızca olarak konuşmaya devam etti.

— Sanırım müşterek dostlarımız var, madam.

Kadın bir süre Tom'u tepeden tırnağa süzdükten sonra :

— Bekleme odasında bir beyle buluşacağım, dedi.

— Evet, biliyorum.

— Yoksa siz Bay Towser misiniz?

Tom sırttı. Kadın eğer Towser hakkında bazı şeyler biliyorsa, 'Towser'im' demek tehlikeli bir pot kırmak olurdu.

— Dünkü aksilik yüzünden Towser gelemedi. Bu hepimiz için çok tehlikeli bir şey olurdu.

Kadının şüpheleri azalmışa benziyordu.

— Amerikalı mısınız?

— Neye sordunuz, madam?

Kadın ters ters Tom'a baktı.

— Oyun oynamıyorum, mösyö.

— Ben de öyle, madam.

— Apartmanınıza gidelim mi? Bu bir soru gibi sorulmuştu, fakat her şeyin önceden hazırlandığı besbelliydi.

— Planlarımızda ufak bir değişiklik yapmak zorunda kaldık.

Kadın endişelenmeye başlamıştı.

— Bir aksilik mi çıktı yoksa?

Tom aklından çabucak Mecker'le yaptıkları konuşmanın dosyasını karıştırdı. Eğer bir aksilik çıkarsa kadının oteline geri dönecekti. Eğer Tom ona bunu yaptırabilirse şebekenin durumdan haberi oluncaya kadar bir saatte yakın bir zaman geçer ve Tom'da bu bir saatten faydalanabilirdi.

Tom yavaşça :

— Adamlarımızdan biri kayboldu, dedi. «Belki polisin eline geçmiştir, diye düşündük. Fakat emin değiliz. Belki de polise bir şey söylememiştir.

— O halde şimdi ne yapacağız?

— Siz otelinize dönmelisiniz. Bir saat sonra sizi telefonla arayacağım, o zaman buluşuruz.

— Ya bu entari?

— Onu ben alacağım.

Kadın paketi Tom'a uzatarak :

— Daha fazla gecikemeyiz, dedi. «Sizi bekliyeceğim.» Sonra döndü hızlı hızlı yürüyerek oradan uzaklaştı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Julia bürosuna dönmüş endişeyle Tom'u bekliyordu. Vakit bir türlü geçmek bilmiyordu. Saatine baktı henüz yirmi dakika bile olmamıştı. Nihayet Tom elinde paket odaya girip kapıyı kapattı. Julia paketi görünce hem şaşırmış hem de sevinmişti.

— Nasıl becerdin bu işi, Tom?

Tom neşeye gülümsedi.

— Boğazına sarıldım, fakat cansız ellerinden düşünceye kadar gırtlaklarını sıktım.

— Mağazada, herkesin gözü önünde ha?

— Eskalatörde.

— Böyle bir durumda nasıl bu kadar neşeli olabili-

yorsun? Doğruyu söyle, allah aşkına! Julia Tom'un boyuna sarıldı. Tom olanları anlatırken Julia da onu durmadan öpüyordu.

Paketi açıp merakla elbiseyi gözden geçirdiler. Dik-
kati çeken hiç birşey görünmüyordu. Güzel bir entariydi,
hepsi o kadar. Defalarca incelemelerine rağmen yeni bir
şey öğrenemediler.

— Ben bu işten bir şey anlamadım, Tom. Tom elbi-
seyi bırakıp bir aşağı bir yukarı odada gezinmeye başladı.
Kafasını zorluyor bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

— Onun gibi düşünmeye çalışmalıyız.

— Kim gibi?

— Sağır Adam gibi. Oldukça açık şeyler var ortada.

— Nasıl böyle söyleyebilirsin? Onu hiç kimse gör-
müş bile değil.

— Bir şey için kuvvete ihtiyacı var bu adamın.

— Kuvvet?

— Evet.

— Demek Sağır Adam'ın kuvveti yok!

— Her insan kuvvetten başka başka şeyler anlar.

Ona göre insanları dehşete düşürmek, bir çok ülkelerin po-
lisini güç duruma sokmak anlamına gelebilir. Yaptığı cü-
rümlemler yüzünden bütün dünyanın dikkatini çekmiş durum-
da.

— Bundan ne gibi bir haz duyabilir? Şayet daima
gizlenecek ve kimse onun kim olduğunu bilmeyecek ol-
duktan sonra?

— Gazetelerin ve radyoların isminden bahsetmesi,
insanların onu konuşmasından haz duyabilir.

Julia'nın akli buna yatmamıştı.

— Bütün istediği bu, ha?

— Bunlar paranın dışındaki arzuları olabilir. Daha
başka şeyler de var tabii.

— Ne gibi?

— Ben de bunu anlamaya çalışıyorum.

— Sağır Adam hakkında açık bazı şeyler olduğunu söyledin.

Tom bir taraftan odada dolaşırken, bir taraftan da anlatmaya başladı.

— Birincisi. Amsterdam'ın göbeğindeki en kalabalık caddelerden birinde, tam öğle zamanı herkesin gözü önünde, hattâ polisin de yardımıyla çaldığı büyük kasa... Bundan daha açık ne olabilir? Herkesin gözlerinin içine baka baka, ben bu kasayı çalışıyorum demekten başka nedir bu?

— Bu büyük bir kurnazlıktı.

— Şayet yaptığı açıkça şeyler bundan ibaret kalsaydı evet. Fakat ikinci iş! Oyuncak kısmında elmas dolu olduğu halde raylar üzerinde gidip gelen oyuncak tren! Binlerce insandan her hangi biri bir oyuncak tren parasına bir servet alabilirdi. Şakacı bir tarafı var adamın-dürüst bir dolandırıcı! Sana 'işte elmaslar gözünün önünde' diyor; fakat sen 'onlar kömür' diyorsun.

Julia Tom'un sözlerinin tesiri altında kalmış, fakat tamamen ikna olmamıştı. Tom devam etti.

— İç numaralı açık şeye gelince: İspanyol gerdanlığı. Mağazadaki her hangi biri bu gerdanlığa sahip olabiliirdi. Elli beş guldene bir servet! Görüyorsun ya Julia, herif dünyayla, otoritelerle dalga geçiyor, onlarla zekâ yarıştıırıyor. Bile bile tehlikeye giriyor; istese bunları çok daha el altından yapabilir. Bu beceriklilik ve dehayla belki de hiç ele geçmez; fakat adam ya kaçık, ya da sabit fikirli.

— Son derece egoist biri olmalı.

— Çok! Entariyi gösterdi. Belki de bu açık bir numarasıdır. Kim bilir, dört numaralı oyunu da budur.

— Polise meydan okuduğunu ve bunları kasden yaptığını mı sanıyorsun?

— Ya polise, veya bir başkasına.

— Bu herifin De Beers olduğuna eminim. Kurnazlığını aksiliği ile maskeliyor.

Tam o sırada Büyük Büyücü odaya getirilmişti. Bu üzerinde şeytana benzeyen bir adam resmi olan uzunca, kırmızı renkli bir kutuydu.

Merakla acele acele kutuyu açtılar ve oyuncak masaya koydular. Tam Julia'nın tarif ettiği gibiydi. Kutunun dibinde iki plaka vardı. Her plakanın ortası bir, bir buçuk santim kadar, silindir şeklindeki fincanımsı bir yere giriyordu. Bu fincanda da elinde bir çubuk Büyük Büyücü vardı. Önce Büyücü denen oyuncakı soru plakasının üzerine koydular. Ortalarında delikler olan yarım düzine soru diski vardı. Bu kâğıt diskler soru plakasının üzerine yerleştirilmişti ve Büyük Büyücü elindeki çubukla diskler üzerindeki sorulardan birini işaretleyecek şekilde koyuyor, fincana bastırılıyordu. Sonra Büyük Büyücü buradan alınıp cevap plakasına yerleştiriliyor ve az sonra doğru cevabı diskleri çevirip gösteriyordu. Yüzden fazla soru, cevap vardı bu disklerde.

Sorulardan hiç biri numaralanmamıştı, birbirlerini rastgele takip ediyorlardı.

— Bir numaralı soru nerede?

Tom gülümsedi.

— Sağır Adam'ın gizli kapaklı iş yapmadığını söylemiştim, hatırlarsan.

— Yani oyuncak kısmındaki levhada kocaman harflerle yazılı olan mı? Şu soğukta yaşayan kedi mi, neydi o?

— Doğru. Kedi familyasından hangi hayvan karda yaşar?

Julia diskleri çevirip soruyu aramaya başladı. Nihayet :

— İşte, buldum, diye bağırdı. Yüksek sesle okudu.
«..... F harfli yaprakta.»

Tom aynı harfla karşılaşmış, cevap diskini bulup onu dikkatle cevap plakasının üzerine koydu. Büyük Büyücü az sonra cevabı çevirmişti. Julia cevabı Tom'a tercüme etti.

— Kar Leoparı!

— Her gün yeni bir şey öğreniyoruz. Kar Leoparı, ha?

— Bu hayvanın entariyle, elmaslarla veya herhangi bir şeyle ne ilgisi olabilir? Tom cevap vermedi, odayı bir aşağı, bir yukarı dolaşmaya devam ediyordu. Julia: «Ne dersin bu işe, Tom?» diye sordu.

— Leopar ve benekli lâlenin bir ortak tarafları var.

— Benekli olmaları.

— Evet.

— Belki de elmasları hayvanat bahçesindeki kar leoparının kafesine gizlemiştir, ne dersin?

Tom sırtarak :

— O kadar da açığı koymamıştır, dedi. Sonra birden yerinden fırlayıp masaya gitti ve entariyi incelemeye başladı. Entarinin etiketine baktı. «P. Gravermann and Co., Heemstede.»

Julia :

— «Elbiseyi yapan yer» dedi.

— Biliyorum. Paris Salonu'na telefon edip adreslerini ve telefon numaralarını öğren.

Julia derhal telefona sarıldı. Telefonda uzunca bir süre sinirli sinirli bir şeyler konuştu. Nihayet hırsla telefonu kapadı.

— Ne oldu?

— Salondaki kadın aptalın biri.

— Niçin?

— Gavernmann diye bir şey bilmiyor. Entarinin etike-
tinde böyle yazdığını söyledim; yanıldığımı ileri sürdü.
Ne böyle bir desinatör, ne de bu isimde bir imalâtçı tanı-
mıyormuş.

Tom heyecanını yenmeye çalışarak :

— Tekrar telefon et, dedi. «Diğer benekli lâle elbi-
selerindeki etiketlere de bakıversin.

— Söyledim. Birkaç dakika sonra telefon edecek.

O arada telefon çaldı. Julia telefona cankurtaran si-
midine sarılır gibi sarıldı. Bu sefer konuşma kısa sürmüş-
tü. Julia teşekkür ederek telefonu kapattı.

— Evet?

— Bütün diğer benekli lâle elbiselerinde aynı etiket
var.

— Gavernmann değil mi?

— Hayır. Honoria Dresses.

— Mükemmel. Heemstede nerede?

— Buradan yirmi mil kadar uzakta.

— Heemstede rehberi var mı?

Julia sekreterin odasına koşup rehberi getirdi.

Rehberde iki Gavernmann vardı. Bunlardan biri ara-
dıkları idi. P. Gavernmann and Co. Adam Heemstede'de
Vogellaan'da oturuyordu. İsminin karşısında mesleği ya-
zılı idi. «Bloemen».

Julia :

— Çiçekçi, dedi. «Lâle yetiştiriyor.»

— Mağazanın çiçek kısmının direktörünü tanıyor mu-
sun?

— Niçin?

— Gavernmann hakkında bilgi al. Ne kadar zamandır
bu işi yapıyor, hangi çiçekleri satıyor, kimlere satıyor,
güvenilir bir insan mı? Kısaca hakkında ne öğrenebilir-
sen.

Julia telefonda çiçek satış kısmıyla on dakika kadar konuştu. Bu konuşmayı sadece direktörle değil, başkalarıyla da yaptı. Çiçekleri dışarıdan satın alanla ve satanlarla konuştu. Telefonu kapadığı zaman çok heyecanlı görünüyordu.

— Kimmiş Gavermann?

— En eski çiçek yetiştiricilerinden biri. İki asırdır ailece bu işi yapıyorlar. Yaşlı bir adammış şimdi Gavermann.

— Ya?

— Dahası var. İki cins lâle üzerinde ihtisas yapmışlar. Biri siyah bir lâle, diğeri de çok nadir beyaz bir cins. Onu yetiştiren sadece Gavermann'mış. Beyaz üzerinde çeşitli renkte benekler olan bir tür. İsmi... Kar Leoparı.

Tom büyük bir memnunlukla :

— Tamam! dedi.

— Fakat böyle işleri arap saçına çevirmeye ne lüzum vardı? Bu bilgiyi Güney Amerikalı kadına doğrudan doğruya veremez miydi? Her halde kimseye güveni yok bu adamın.

— Buna eminim.

— Peki elmaslarla lâlelerin ne ilgisi var?

— İşte önemli olan da bu ya. Fakat önce Paris Salonu'ndaki bu elbiseyi alanla konuşalım. Ondan belki bir şeyler öğrenebiliriz.

— Madam Goudens alıyor bunları. Onun hakkında hiç birşey bilmiyorum.

— Kim tanıyor bu kadını o halde?

— Roken tanır. Gidip Roken'le konuşalım.

— Çıldırdın mı sen? Adam derhal polise haber verir.

— Merak etme. Cinayeti senin işlediğine inanmıyor.

— Nereden biliyorsun?

— Kendisi söyledi. Öğrenmek istediğin her şeyi o bi-

liyor. O kadar korkak olma!

Tom cebinden Mecker'in tabancasını çıkarıp gözden geçirirken :

— Adamın beyninde bir delik açılırsa buna sebep sen olacaksın, dedi.

Julia dehşete düşmüştü.

— Bırak şu silâhı!

— Eğer Linder'e haber vermeye kalkışırsa korkutmak için ihtiyacım olabilir.

— Silâh kullanmıyacaksın, değil mi?

— Şüphesiz.

Julia sekreteriyle Roken'in bürosunu telefonla arattı. Roken bürosunda değildi, fakat nerdeyse gelirdi.

Julia :

— Bürosunda bekleyelim, dedi.

Julia'nın bürosundan çıkıp, uzun koridorda Roken'in bürosuna doğru yürüdüler.

Hollanda Polis Bürosu'ndan detektif Paul Sturtevant Linder'in odasında oturmuş araştırmalarının neticelerinden bahsediyordu.

Linder yirmi dakikadır dikkatle onu dinlemekteydi.

— Babası o sekiz yaşındayken, annesi de on beşindeyken ölmüş.

— Devam et.

— Winkelman karakteri yüzünden daima güçlüklerle karşılaşmış.

— Tabî.

— Nerede çalışırsa çalışsın daima başı belâyaya girmiş. Her yerde kendisiyle dalga geçip, alay ediyorlarmış; fakat o, onlara meydan okuyormuş. Bir gün pek az olan arkadaşlarından birine aynen şunları söylemiş. «Elindeki bir kâğıttan okumaya başladı.» 'Hepsi ahmak insanlar, yarım akıllı sersemeler. Bir gün benim ismimi duyacaklar.

Bütün dünya ismimi işitince tir tir titreyecek. Göreceksin!’

— Sağır olduğu zaman kaç yaşındaydı?

— On yaşlarında. Geçirdiği zatürree kulaklarında iz bıraktı. Öyle ağır işitiyordu ki, annesi onu sağırılar okuluna göndermeyi bile düşünmüştü.

— Oraya gitmeyi kabul etmedi, tabîî.

— Düşünmek bile istemedi. Winkelman daima sınıfının en başarılı öğrencisi idi.

— Liseden niçin kovuldu?

— Öğrenciler onunla alay edip kızdırıyorlardı. O da hepsinden korkunç zekâ oyunları ile öc almaktaydı. Tırnaklarını uzatmış uçlarına at gübresi sürmüştü, çünkü açık bir yaranın at gübresiyle temasından tatanoz olduğunu bir yerde okumuştur. Sonra kendisini rahatsız eden herkesle kavgaya girişti. Yediği dayığa aldıracağı bile yoktu, yeter ki onlara bir tırmık atabilsin. Bir çocuk fena halde mikrop kaptı. Bu yüzden okuldan atıldılar Winkelman’ı.

— Çok renkli bir karakter.

— Çok fena! Faydalı bir vanadaş olabilirdi.

— Babasını çok küçükken kaybetmişti. Annesi yumuşak huylu bir kadındı. Winkelman yüzünden kederinden öldüğünü söylüyorlar kadıncağızın.

Linder ayağa kalkıp masanın etrafında gezinerek :

— Ne zaman isim değiştirdi? diye sordu.

— Kanunen bunu yapmaya yetkili olduğu zaman yirmi bir yaşında.

Linder takdir eden sıcak bir tavırla gülümsedi.

— Pekâlâ, Paul. Her zamanki gibi gene mükemmel bir iş yaptın. Bu işi sona erdirince herkes benim başardığımı sanacak, fakat sen ve ben bu düğümü senin çözdüğünü bileceğiz.

Sturtevant ayağa kalkıp şapkasını aldı. Gözlüklü, kültürlü bir insan çehresine sahip, ufak tefek bir adamdı. Altmış yaşlarında olmasına rağmen övülmekten her zaman sıkılırdı. Linder'e bakıp gülümsedi.

— Senin kadar ince ruhlu bir insanın nasıl olup da polis şefi olduğuna her zaman hayret etmişimdir.

— Sizler gibi sert fakat kabiliyetli elemanlarla çevrildiğim için buna şaşmamak lâzım.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Roken'in geniş bürosunda oturmuş bekliyorlardı. Yerde şarap kırmızısı halılar, duvarlarda eski Hollanda sanatkârlarının eserlerinin yaldızlı çerçeveler içindeki kopyaları vardı - Vermeer, Rembrandt ve iki Hal'ler. Tam masanın karşısında bir kadın fotoğrafı asılıydı. Masada da daha küçük boyda bir fotoğraf göze çarpıyordu. Masa böbrek biçiminde ağartılmış meşe ağacından yapılmış, altın işlemeli yeşil bir deriyle kaplanmıştı. Anlaşılan Roken masayı ismarlama yaptırmıştı.

Şarap kırmızısı bir kanape ve onunla takım teşkil edecek şekilde sandalyalar vardı. Bütün bunlar yarı modern yarı çin işi şeylerdi. Roken'in bu bürosundan başka özel konuşmalar yapmak için kullandığı bitişik bir küçük odası daha vardı.

Fazla beklemediler. Roken Tom'u görünce bir an kapıda apışıp kaldı. Sonra yavaşça kapıyı ardından kapadı.

Julia onu selâmlamak için ayağa kalktı. İngilizce :

— Merhaba, Bay Roken, dedi. «Bay Van Doren'i de beraberimde getirdim.»

Roken masasına, telefonun yanına gitti.

— Bu tam bir sürpriz.

— Oh, lütfen polis çağırmayın, Bay Roken!

— Polis mi? Neye polis çağırayım?

İçi rahat etmiş olan Tom :

— Bu şekilde düşündüğünüze çok sevindim, dedi.

— İyilik yapmak istiyorlar, fakat o kadar ahmak oluyorlar ki şu polis milleti, öyle değil mi?

Tom da, Julia'da bu konuda Roken'le aynı fikirdeydiler.

— Lütfen oturun Bayan Van Cleef, Bay Van Doren, lütfen.»

Tom ve Julia oturdular. Roken onlara, cilâlı, abanoz bir kutudan sigara ikram etti, masasının yanındaki gümüş bir sehpanın üzerinden aldığı çakmakla sigaralarını yaktı. Çakmağı tekrar yerine koyarken özür diler bir tavırla :

— Ben sigara kullanmam, dedi. «Hiç içmedim. Eğer sigaraya alışsaydım annem asla beni affetmezdi. O kadar üzerime düşerdi ki, hoş hâlâ öyledir ya.

Tom'un sabrı taşmaya başlamıştı; kaybettikleri bu vakit onlar için çok önemliydi. Sigarasından derin bir nefes çektikten sonra;

— Biz içersek rahatsız olmazsınız ya? diye sordu.

Roken iskemlesine otururken :

— Yo, katiyen, diye cevap verdi.

Julia söze karıştı, sakın bir sesle :

— Sizin yardımınıza ihtiyacımız var, Bay Roken, dedi.

— Siz de mi, Bayan Van Cleef?

— Evet, Bay Roken.

Roken kaşlarını çattı.

— Anlıyamıyorum, nereden girdiniz bu işe siz?

Julia, Tom ve Hendryk'in dün gece evine geldiği andan itibaren olanları bir bir anlattı. Roken Julia'yı dikkatle dinledikten sonra :

— Demek ben raporu yazan kızlara nezaret ederken Bay Van Doren büronuzdaydı? dedi.

— Evet, Bay Roken.

O halde ben sizinle koridorda konuşurken o da büronuzda saklanıyordu. Size yardım etmeme niçin izin vermediğinizi şimdi anladım.

— Affınızı rica ederim, Bay Roken. Onun hakkında ne düşündüğünüzü bilmediğim için cesaret edemedim.

— Tabîî, tabîî haklısınız. Devam edin.

Julia Riata ve Nicolas Boerum'la konuşmalarını, karnaldaki kavgalarını anlattı.

— Demek Bay Van Doren bütün bu adamların hakkından geldi. Tom'a hayran hayran baktı.

Julia Güney Amerikalı kadını, benekli Lâle entarisi-ni, büyük büyücüyü ve Gavermann çiçek bahçesindeki yarı çözülmüş kar leoparı muammasını anlattı.

Roken masasından kalktı.

— Hayret doğrusu! Dünyada neler oluyor!

— Evet inanılacak gibi değil, kendim bile güç inanıyorum. Sizin gibi Bay Van Doren'in suçsuzluğuna inanmasam bu işlere hiç burnumu sokmazdım.

Tom sözü konuya getirmek ve fazla uzatmamak için:

— Bay Roken, dedi. «Sizin yardımınıza ihtiyacımız var.»

— Şüphesiz size yardım etmek isterim. Fakat benim gibi birinin size ne gibi bir yardımı dokunabilir?

Roken'e, Paris Salonu'ndaki satın alma memurunun da şebekeyle ilgili olabileceğini ve Madam Goudens'den şüphelendiklerini söylediler.

Roken iyice şaşırmış görünüyordu.

— Bu imkânsız, Sofia böyle bir şey yapamaz!

Tom :

— Birisi bu elbiseyi ekti, dedi.

— Ekti mi?

— Güney Amerikalı kadının koparması için mağazaya ekti. Yani mağazaya getirdi.

Roken şaşkın olduğu kadar da üzgün görünüyordu.

— Sophia'dan böyle bir şey beklemezdim. Yirmi senedir Hollanda'nın en iyi elbise satın alma memuru olarak görev yapıyor.

— Onun hakkındaki raporu görebilir miyiz?

— Memnuniyetle. Roken masasından kalınca bir dosya çıkarıp uzattı. «Sanırım onu altmış ve yetmişinci sayfalar arasında bir yerde bulabilirsiniz. Fakat boşuna vakit kaybediyorsunuz. İsterseniz onu çağırtayım. Belki aradığımız adamı bulmakta bize yardım edebilir.

Roken telefonu açtı ve sekreteri kendisini Paris Salonu'na bağladı. Bayan Goudens orada değildi, fakat onbeş dakikaya kadar gelmesi bekleniyordu. Roken, Bayan Goudens'in gelir gelmez odasına gönderilmesini söyleyerek telefonu kapattı.

Tom'a kadının gecikeceğini söyledi. Ve beklemesinde ısrar etti.

— Çok zekidir. İş yaptığı insanları çok iyi tanır. Eğer Paris Salonu'nda bunu yapabilecek biri varsa onu ancak Bayan Goudens bilir.

Tom saatine baktı. Güney Amerikalı kadınla karşılaşalı otuz dakika olmuştu.

— Şebekenin entariye olanları öğrenmesinden önce harekete geçmeliyiz.

Julia :

— Bekleyelim, Tom, diye söze atıldı. «Ondan mutlaka çok kıymetli bilgiler alırız. Üstelik Gavermann hakkında kar leoparı denilen lâleleri yetiştirmesinden başka bir şey bilmiyorsun.

— Bu bekleme on beş dakikayı geçmez, değil mi?

Roken :

— Buna eminim, dedi. «Tezgâhtarı onbeş dakika içinde döneceğini söyledi. Biraz sabredin.

— Pekâlâ.

— Hepimiz için üzücü bir hafta oldu bu hafta. Roken içini çekti. «Şimdi de annem beni ziyaret edecek.»

Julia nezaketle :

— Anneniz Amsterdam'da mı oturuyor? diye sordu.

— Oh, hayır, Groningen'de. Aile evimiz oradadır.

Beni ziyaretini her zaman büyük bir sabırsızlıkla beklerim. Fakat şimdi öyle üzgünüm ki, ona iyi yüz göstermekten fazla bir şey yapamıyacağım. Burada olup bitenlerden anneme hiç bahsetmedim, duyunca çok üzülecek. Gazeteleri okumasına engel olmaktan başka çare yok. Gözlüksüz okuyamaz. Evden ayrılırken gözlüklerini saklarsam bu iş olur.

— Çok mu ihtiyar.

— Kimseye, hattâ bana bile yaşını söylemez. Fakat zavallı gittikçe çöküyor. Bir zamanlar öyle canlı, hayat dolu bir kadındı ki.

Julia duvardaki resmi göstererek :

— Annenizin resmi mi? diye sordu.

— Evet.

— Fakat o kadar genç ki?

— Tabii. Fotoğraf çok eski. Roken konuşmaya başladı. «O dünyadaki annelerin en iyi kalblisidir. Beni ne yaparsam yapayım, daima affederdi. Küçükken gerçekten kötü bir cocuktum.»

Roken'in konuyu değiştirmesi Tom'un kafasını bozmuştu. Damdan düşercesine söze karıştı.

— Sanır mısınız De Beers...

Fakat Roken onu işitmemişti, devam etti :

— Benim yüzümden zavallı kadıncağız utancından yerin dibine girerdi. Benim iyi bir insan olmam için elinden geleni yapardı! Fakat ben öyle dikbaşı bir cocuktum

ki, zavallı anneciğim! Görüyorsunuz ya, tek evlâdı ben olduğum için bütün ümidini bana bağlamıştı. Bir erkek çocuk için kusur sayılacak kadar narin bir çocuktum. Hattâ okul öğretmenlerimden biri, anneme benim erkeklikle ilgim olmadığını söylemek kabalığında bile bulunmuştu. Mert bir karaktere sahip olmadığımı söylemişti anneme. Bu sözler annemi öylesine üzmüş, perişan etmişti ki. Gerçekte de kötü ruhlu bir şeydim ban.

mişti ki. Gerçekte de kötü ruhlu bir şeydim ben. söyleyerek Roken'i gücendirmesinden korkuyordu. Roken çok alıngan bir insandı. Elinden geldiği kadar Roken'i kırmamaya çalışarak konuyu değiştirmeye çalıştı.

— Ya babanız, Bay Roken?

— Ben daha küçücükken annemi terketmiş.

Tom :

— Lütfen devam edin, dedi. «Öğretmeninizden bahsediyordunuz.» Julia Tom'a baktı. Tom artık sabırsızlanmıyordu. Birden bire Roken'in anlattıklarına büyük bir ilgi duymaya başlamıştı.

Roken :

— Oh, evet, diye sözlerine yeniden devam etti. «Babam hayvanın biriydi. Anneme hayatı zehir etmişti. Kaç kere annemi ağlarken gördüm. Anneme bir gün gelecek büyük bir insan olacağıma, dünyaya tepeden bakacağıma söz verdim.» Yarı sıklılgan bir tavırla güldü. «Belki dünyadaki herkese değil, fakat birçok insana.»

Bir anlık sessizlikten sonra Roken Tom'un bir şey söylemeye başlamışken onun sözünü kestiğini hatırladı.

— Bana De Beers hakkında bir şey soruyordun galiba?

— Sizce Sağır Adam De Beers midir?

— De Beers? De Beers ayı gibi bir herif! Sağır Adam ne olursa olsun öyle bir ayı değildir!

— Masasında bir işitme aleti bulduk.

— Birçok insan ağır işitir, bu bir mâna ifade etmez. Sağır Adam bir canavar fakat çok akıllı. De Beers için bunu söylemek gülünç olur.

Julia :

— De Beers belki de gerçek karakterini saklıyor, dedi.

— De Beers koca bir gövdede küçücük bir insandan başka bir şey değildir, Bayan Van Cleef. Sağır Adam kötü ve merhametsiz bir dâhidir. Polise, dünyaya herkese meydan okuyan bir deha. De Beers'e gelince. Karısından bile ödü patlayan bir hödük! Riata için deli divâne olduğu halde ona kıymetli hediyeler almaktan fazla en ufak bir şey yapamayan bir andavallı! Böyle zayıf karakterli, sinir küpü ahlak hiç Sağır Adam olabilir mi?

Tom :

— Sağır Adam'a hayransınız galiba? diye sordu.

Roken özür diler bir tavırla :

— Demek sizde böyle bir kanaat uyandırdım, dedi. «Kim böylesine zalim ve kalpsiz bir alçağa hayranlık duyabilir?

— Belki de içten içe bir hayranlık bu.

Roken kısa bir süre Tom'u süzdükten sonra :

— Belki, dedi.

Julia bu kadın tipli adamın bu açıklaması karşısında şaşkın :

— Neyine hayransınız bu adamın? diye sordu.

— Cüretine!

Tom bu konuda Roken'le aynı fikirdeydi.

— Evet. Sinsi bir hırsız değil.

— Ve herkesin gözleri önünde yapıyor. En zeki polisler bile şayet bir kaza olmazsa ne onu ve ne de elmasları ele geçiremezler.

Julia :

— Çalan ve öldüren insanlar ne kadar parlak zekâlı olurlarsa olsunlar hoşuma gitmez, dedi.

Roken :

— Size kuzenimden bahsedeyim, diye sözüne devam etti. «Onun hakkında mutlaka bazı şeyler duymuşsunuzdur. Çok enteresan bir hikâyesi var, belki onu dinledikten sonra fikriniz değişir. Anlatmamı ister misiniz?

— Lütfen.

Roken'in üzerine büyük bir canlılık gelmişti, gözleri parlıyordu.

— Benim kuzenim de hayata benim gibi başladı. Zavallı adam! Herkes bizi kardeş sanırdı. Hassas, yumuşak huylu, sakın bir çocuktuk. Fakat çocuklar, bilhassa aralarında böyle zayıf birini görünce canavar kesilirler. O, diğer çocuklarla iyi geçinmek istiyor, fakat diğerleri onu aralarına almıyordu. Bütün benliğiyle şiddete karşı olmasına rağmen aralarına girebilmek için döğüşüyordu. Her kavgadan sonra günlerce kendine gelemezdi. Buna sebep de yediği dayaklardan çok kaba kuvvete karşı duyduğu derin nefretti. Çocukluk hayatı bir cehennem hayatından farksız geçti. Büyükler belki böyle şeyleri anlamakta güçlük çeker, bu trajediyi çocuklar gibi hissedemezler.

Julia içtenlikle :

— Anlıyorum, çok iyi anlıyorum, dedi.

Tom da :

— Bunun ne demek olduğunu iyi bilirim, diye ilâve etti.

— Böyle halden anlayan insanlarla konuşmak gerçekten büyük bir zevk! Roken onların cevabından fazlasıyla memnun olmuştu. Gözlerinde dostça parıltılar vardı, şefkatle Tom ve Julia'ya bakıyordu. Bir an için bu kadın tipli adamın iyi kalbli ve yalnız bir insan olduğunu düşünerek ona acıdılar.

Roken hararetle sözlerine devam etti.

— Diğer çocuklar onunla alay ediyorlar, her fırsatta onu küçültüyor, en kaba şakalarla canından bezdiriyorlardı. Ona isimler takmışlardı- ‘mahallebi çocuğu’, ‘anasının kızı’ gibi... Okulun maskarası olmuştu.

Roken elinde bir kâğıt tabakasını buruşturup hamur gibi yoğururken, Julia ve Tom sanki büyülenmiş gibi kendilerinden geçmiş onu seyrediyorlardı. Julia’nın kafasında tuhaf bir fikir dolaşıp duruyordu, gerçekte üzerinde durmaya değmez bir düşünceydi bu, fakat ısrarla hücum edip duran bir arsız sinek gibi kafasına gelip gelip gidiyordu. Julia bu fikri kafasından kovmaya uğraşıyor, fakat o durmadan beyninin içinde vızıldayıp duruyordu. Dönüp Tom’a baktı; Tom Roken’i seyrediyordu. Yo, hayır! Buna seyretmek denmezdi, Tom sanki avına yaklaşan bir vahşi hayvan gibi dikkatle Roken’i kolluyordu! Ve Roken-o da kollandığını gayet iyi biliyora benziyordu! Ne oluyordu? Ortada garip şeyler dönüyordu. Neydi bunlar acaba?

Tom dilinin altından kendi kendine :

— Evet, çocuklar bazan çok zalim olurlar, diye mırıldandı.

Roken masasına ellerini kavuşturup yaslanarak :

— Fakat bir gün kuzenim onlara bir oyun oynadı ki, bir daha hiç kimse üzerine varamadı artık, dedi. Durdu ve yavaşça başını salladı. «Bir daha rahatsız etmediler onu. Neyse, kuzenim büyüdü; fakat bu dünyada yaşamının tek şartının merhametsiz olmaktan ibaret olduğunu öğrenmişti. Kendi karakterini değiştirdi. Kendi benliğini mahvetmek ve karakterini yeniden yaratmak zorunda kaldı. Başkalarından daha çetin ve zalim oldu. Artık o dünyanın en merhametsiz insanıydı!

Tom fısıldar gibi :

— Ve bunda da çok başarı kazandığına eminim, dedi.

— Evet, çok büyük başarı kazandı. Şimdi muazzam bir işin başında, zengin ve güçlü. Şimdi bütün dünyayla o dalga geçiyor. Şimdi onlar ondan korkuyorlar.

Tom :

— Ortakları var mı? diye sordu. Fakat öyle yavaş bir sesle fısıldamıştı ki, Tom'a Roken'den daha yakın olan Julia bile güç işitmişti.

— Evet, fakat o onları tek tek mahvetti. Rakiplerini de ezdi. Aynı benim şu kâğıdı elimde buruşturmam gibi. Bayan Van Cleef'in dediği gibi vahşi, zalim bir şey oldu. Belki daha da korkunç, çünkü çok da kültürlü idi. Kültürlü fakat vahşi bir insandan daha korkunç ne olabilir?

Tom :

— Çok tehlikeli bir kombinezon, diye fısıldadı. Sesi ni daha da alçaltarak: «Çok öfkeli bir insan olmalı,» diye devam etti. Julia Tom'a bakmasına rağmen ancak bir kelimesini duyabildi bu sözlerin. Yoksa Tom Roken'in işitme durumunu mu kontrol ediyordu? Acaba Roken'in - düşüncesini bir sonuca vardırmaya fırsat bulamadan Roken cevap vermişti.

— Oh, evet çok öfkeli. Tatmin olmayan bir öfke bu.

Julia Roken benden çok daha iyi işitiyor, diye düşündü. Kendisinin duyamadığı bir soruya cevap veriyordu!

Roken melankolik bir ruh hali içinde, yumuşak bir sesle devam etti.

— O, aynı zamanda dünyanın kendisini bir canavar haline getirdiği için üzgün. Halbuki bütün arzusu dünyanın onu kabul etmesinden ibaretti. «Hikâye bitmiş, odayı derin bir sessizlik almıştı. Roken birden bire yorulmuş gibiydi.

Tom bu andan faydalanıp ayağa kalktı ve odada do-laşmaya başladı. Roken onun her hareketini gözleriyle ta-kip ediyordu.

Tom güç işitilen bir sesle :

— Çok üzücü bir hikâye, dedi. Sonra odanın bir kö-şesine gitti; artık Roken'le yüz yüze değildi. Konuşmaya devam etti, fakat bu sefer öyle bağıırıyordu ki Julia hay-retle ayağa fırladı. «Fakat sen yalan söylüyorsun, o se-nin kuzenin filan değ,il. Sonra tekrar Roken'e döndü. Gü-lümsiyerek nazik bir tavırla güçlükle işitilebilen bir sesle: «Öyle değil mi?» diye sordu.

Roken Tom'a değil, birden yerinden fırlayan Julia'ya bakarak :

— Çok üzücü bir hikâye, dedi. Julia'ya bakarken kararını da vermişti- bu öyle bir karardı ki odadaki her-kesin hayatını etkileyecekti. Döndü ve tekrar masasına oturdu. «Yapmak istemediğimiz şeyleri yapmaya sürük-lenmemiz çok acı.»

Tom normal bir sesle :

— Hepimiz hayatta böyle sürüklenip dururuz, dedi. «Fakat bazılarımız uçurumun kenarından kendini geri çek-mesini bilir.»

— Bazı insanlar güçlüdür, fakat belki de kuzenimin ıstırabı gücünden daha da büyüktü.

Telefon çaldı. Roken telefonda Flamanca acele acele bir şeyler konuştuktan sonra Tom'a döndü.

— De Beers çağırıyor, siz biraz bekleyin, hemen ge-lirim, dedi ve başka tek kelime konuşmadan odayı ter-ketti.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Roken odadan çıkar çıkmaz Tom derhal Roken'in ma-sasına gidip telâşla bir şey aramaya başladı.

Julia da Tom'un yanına geldi, heyecanlıydı.

— Sen ona yalancı diye bağırdığın zaman işitmedi mi yoksa?

Tom masanın kenarlarını elleriyle yoklarken :

— Şüphesiz, diye cevap verdi. «Herif küp gibi sağır.

— Sağır mı? Fakat sen, benim bile işitemiyeceğim kadar yavaş konuşurken o rahatlıkla duyuyordu.

— Çünkü dudak hareketlerinden ne söylendiğini anlıyor.

— Aman yarabbi! Demek dudaklardan okuyor konuşulanları - inanılır şey değil!

— Konuştuğumuz zaman nasıl gözlerini yüzümüze diktiğine dikkat etmedin mi?

Tom şimdi masasının ayaklarını yoklamaya başlamıştı.

— O kuzeninden bahsederken kendini anlatıyordu. Sağır Adam Roken'den başkası değildi.

— Fakat sağırlığını nasıl olup da yıllarca gizleyebilmiş.

— Dudaktan okuyarak, telefonda ise ne söylendiğini kulak zarındaki titreşiminden de anlıyor olmalı. Mürthiş zeki bir herif!

Tom masanın alt tarafında bir düğme bulmuş ve buna basınca telefon çalmıştı.

— Cevap vereyim mi?

— Lüzum yok. Telefonu ben çaldırdım. Buradaki düğmeye basınca çalıyor.

— Fakat niçin-niçin böyle bir şeye ihtiyaç duyuyor?

— Bazı fazla meşgul iş adamları bir ziyaretçiye baştan savmak için böyle bir yola başvururlar. Telefon çalar, ziyaretçiye konuşmanın uzun süreceğini söylerler; bunun üzerine de adam çekip gider. Tom çekmeceyi kapayıp ayağa kalktı. «Paris Salonu'na telefon ettiğini sanmıyorum, De Beers'in telefon etmesi de numara.»

— Şimdi ne yapacağız?

— De Beers'e telefon aç, Roken'in orada olup olmadığını anla.

— Ya ordaysa?

— O zaman ne istersen söyle, gitmek zorunda olduğumuzu, daha fazla bekleyemeyeceğimizi... Fakat orada olmadığına eminim. Herifi bırakmakla ahmaklık ettim. Buz gibi enselemiştim! Tom cebinden Mecker'in tabancasını çıkarıp kontrol etti.

— Tom!

— Telefon et, kaybedecek vaktimiz yok.

Roken doğruca küçük özel odasına geçmişti. Duvardaki bir gözetleme deliğinden bürosuna göz atınca Tom'un masasını kurcalamakta olduğunu ve Julia'yla heyecanlı heyecanlı konuştuklarını gördü. Masasına oturup telefonda bir numara çevirdi.

— Telefona Towser çıkmıştı.

— İyi dinle Towser. Van Doren Mağazasının genel müdürü Laurens Roken isimindeki adamı derhal gidip bürosunda görmeni istiyorum.

Towser afallamıştı.

— Fakat... fakat beni tanırlar, diye itiraz edecek oldu.

— Ben seni bekliyeceğim. Mavi Buick'e atlayıp gel; paraların hepsini de yanına al.

— Ne oluyor, patron?

— En iyi adamlarımızdan ikisini de yanına al ve on dakika içinde mağazada ol!

Towser hayretler içinde :

— On dakika mı? diye tekrarladı. Fakat Roken çoktan telefonu kapamıştı.

Roken şimdi Nicolas Boerum'la telefonda konuşuyordu.

— Hans'a haber ver. İşaret kırmızı. Derhal motoru

hazırlasınlar, erzak ve silâhlar hazırlansın. Bir saat içinde harekete hazır olsun.

— Ne oldu, Laurens?

— Kesme, dinle. Bütün üzerinde A harfi olan bavullar mavi Buick'e konacak, derhal Folgeren Petrol istasyonu'na git, arabayı orda bekle.

— Ya Güney Amerikalı ka...

— Ona boş ver! Ne dersem onu yap! Telefonu kapattı.

Bu sefer Gavermann'ın bulunduğu yere telefon edip Rudi'yi sordu. İhtiyar Gavermann Rudi'nin lâle bahçesinde çalışmakta olduğunu söyledi.

Roken :

— Derhal haber verin, cenazemiz var, dedi.

— Hay hay çağırtayım, fakat biraz beklemeniz gerek.

— Ne kadar?

— En az on beş dakika.

— O halde sonra tekrar ararım.

— Bu arada ben gidip onu çağırırım.

— Teşekkür ederim.

Telefonu kapayıp durumu şöyle bir kafasında toparladı. Tom'la oynamış fakat kaybetmişti. Bunun için pişman değildi. Tom onun ödlele biri olmadığını anlamıştı, şayet bu genç kendisini takip ederse tabii onu öldürmek zorunda kalacaktı. Buna üzüldü. Onun yaşamasını ve ilerde kendisinin ne menem bir insan olduğunu başkalarına anlatmasını arzu ediyordu. Evet, Tom ahmakça önüne çıkarsa yazık olurdu.

Rudi'ye gelince. Her şey, en kısa zamanda ona ulaşılabilir olmalarına bağlıydı. Towser gelir gelmez derhal Gavermann'ın bahçesine hareket edecekler ve yolda Rudi'ye telefon edip kendisiyle Amsterdam ve Heemstede arasında bir yerde buluşmayı kararlaştıracaklardı. Çok

geçmeden polisler arı gibi Gaverman'ın yerine üşüşürdü. Bir saatleri vardı; hayatı, geleceği şu sersem Rudi'ye bağlıydı. Eğer o söylenenleri yaparsa işler yolunda gidebilirdi.

Tom şu anda onun Gavermann'a gitmek üzere yola çıktığını sanıyordu. Tom inatçı herifin biriydi. Derhal peşine düşecekti. Önemli olan bu işi yalnız mı, yoksa polislerle beraber mi yapacaktı. Eğer Tom polisi beklerse Roken biraz daha zaman kazanabilirdi. Fakat ne olursa olsun buradan ayrıldıktan kırk beş dakika sonra Gavermann'a gitmeliydi. Şimdi en önemli konu olarak Tom'un Rudi hakkında bir şeyler bilip bilmediği kalıyordu. Yirmi dakika içinde Rudi'yle telefon konuşması yapmalı ve Rudi de diğer yirmi dakikada her eşyayı toplayıp oradan sıvışmalıydı. Geriye beş dakika kalıyordu. Bu da gecikme payı idi. Her şey dakikası dakikasına yapılırsa paçayı kurtarabilirlerdi.

Gözetleme deliğine gitti. Oh, bu çok iyi! Tom hâlâ oradaydı. Onları gözetleyip gözleriyle dinledi.

Julia :

— Polise telefon edeceğim! Daha fazla bekleyemeyiz! diyordu.

Tom başını salladı.

— Linder'i bul. Başkasına bir şey söyleme.

Ne yazık ki Linder Bürosunda değildi. Neredeyse gelirdi.

Julia :

— Ne kadar sürer gelmesi? diye sordu.

Adam bilmiyordu - belki on dakika, belki de yarım saat sonra gelirdi.

Julia :

— Bir dakika, diyerek ahizeyi eliyle kapatıp Tom'a durumu anlattı ve, «Linder'in bizi Gavermann'da bulması için haber bırakalım mı? diye ilâve etti.

Tom'un karar vermesi uzun sürmedi. Tom'u seyretmekte olan Roken o daha bir karara varmadan nasıl bir karar vereceğini biliyordu.

— Evet, çok önemli olduğunu ve derhal oraya gelmesini söyle.

Julia telefona :

— Linder'e Bay Tom Van Doren'le Bayan Julia Van Cleef'in Gavermann'a gitmekte olduklarını söyleyin, dedi. «Gavermann Lâle bahçelerine, Vogellaan, Heemstede. Hayatımız onun acele etmesine bağlı. Lütfen aldığınız notu tekrarlar mısınız?» Göz ucuyla bakıp Tom'un yavaş yavaş kapıya doğru yürüdüğünü görünce telefonu kapatıp peşinden koştu.

Tom kapıda Julia'nın önüne çıkıp onu durdurdu.

— Bu iş kadın işi değil, Julia. Sen gelmiyeceksin.

— Geleceğim, Tom! Bu işi sonuna kadar takip edeceğimi söylemiştim.

— Evet, fakat şimdi benimle gelemezsin.

Julia kapının tokmağına yapıştı.

— O halde yalnız gideceğim.

Tom Julia'nın elini tutup kapının tokmağından çekti.

— Beni dinle Julia, fakat sakın olarak. Şu anda Roken ve avanesi Gavermann yolundadırlar. Güç durumda - foyaları ortaya çıktı artık. Şu anda analarını bile vuracak kadar heriflerin gözü dönmüştür. Adamları motorda gördün. Bu işten uzak dur, Julia. Bir dahaki sefere o kadar şanslı olmayabilirsiniz!

— Ya sen?

— Bu benim boynumun borcu! Fakat senin ilgin yok bu işle!

— Evet, var-şimdiye kadar böylesine beni yakından ilgilendiren bir belâya çatmamıştım. Julia bu sözleri büyük bir hırsla söylemişti.

Tom şaşkın şaşkın Julia'ya baktı.

— Ben ne cesurum, ne de kahramanlık budalası, dedi. «Ben sadece kendim için mücadele ediyorum. Sen... sen benim... benim can yeleğim oldun. Sana ihtiyacım var. Seni kaybetmeye tahammül edemem. Gelmeliyim. Ne olur, yalvarırım! Sensiz yapamam.

Tom Julia'ya kapıyı açtı.

Julia ayaklarının ucunda doğrulup Tom'u yanağından öptü. «Teşekkür ederim, Tom.»

Tom Julia'nın gözlerinin yaşardığını farketmişti, Julia kendisini öperken saçlarından hafif fakat hoş bir koku gelmişti Tom'un burnuna. Dudaklarının değdiği yer uzunca bir süre bir hoş oldu.

Bir kadının sihrine kapılmanın tam da zamanıydı hani!

Tom nisbeten yeni bir taksi buluncaya kadar yanlarından geçen iki eski taksiye kulak asmadı. Bu Osmobil marka bir Amerikan arabasıydı; şoförü kır saçlı, kahverengi iri gözleri ıslıl ıslıl parlayan bir adamdı. Kendisine 25 gulden verileceğini duyunca Heemstede'e arabayı yıldırım hızıyla sürmeyi seve seve kabul etmişti. Direksiyona kamburunu çıkararak yumulmuş, dudaklarının kenarından bir sigara sıkıştırmış olduğu halde arabayı Amsterdam'ın dar ve kalabalık yollarından şeytan gibi sürüyordu. Schiphol hava alanına ve Haarlem'e giden geniş yola çıktıklarında arabanın hızı saatte yüz on kilometreyi aşmıştı.

Julia arkasına yaslanıp Tom'un koluna sımsıkı sarıldı. Bu adamı, vahşettine, her şeyine rağmen bırakmak istemiyordu ve asla bırakmıyacaktı.

Tom'un kolunu öyle sıkmıştı ki, Tom döndü, gülümsedi.

Şimdi şehirden çıkmışlar tarlalar arasından gidiyor-

lardı. Hava alanı çeyrek mil kadar sollarındaydı; başlarının üzerinde bir uçağın homurtulu motor sesi duyuluyordu. Gök simsiyah bultlarla kapanıyor, bulutlar kuzeye doğru sanki birbirleriyle yarış yapıyorlardı.

Towser yirmi dakika sonra Amsterdam'ın kalabalık caddelerinde arabayı deli gibi sürerek gelmiş, arabayı caddede park etmişti. Towser mağazaya yalnız olarak girerken diğer iki arkadaşı otomobilde bekliyordu. Bu iş hiç hoşuna gitmemişti. Mağazada kendisini tanıyabilirdi. Nihayet, tam Roken'in sekreteri öğle yemeğine çıkarken Towser de Roken'in bürosuna varmıştı.

Etrafına bakındı. Sağır Adam neye kendisini buraya çağırmişti sanki?

Sekretere yılışık yılışık sırtarak.

— Bay Roken'i görmek istiyorum, dedi.

Sekreter güzel bir İngilizceyle :

— Kim arıyor diyeyim?

— Şey... şey, sadece Bay Brown deyin.

— Bir dakika efendim.

İçeri girip bürosuna tekrar dönmüş olan Roken'e kendisini aradıklarını söyledi.

— İçeri gönder.

Towser geniş büroya girip kapıyı ardından kapadı. Genel müdürden başka birini göreceğini sanmıyordu. Fakat bir de ne görsün, şu ufak tefek şoför Winkelman değil mi karşısındaki!

— Ne işin var burada senin, Winkelman?

— Benim ismim Roken.

— Roken! Towser'in kafası iyice karışmıştı, hiç bir şey anlamıyordu.

— Adamlar aşağıda mı? Roken'in sesinde otorite belirmişti.

— Evet... fakat ben...

— Mavi Buick?

— Sağır Adam'ın söylediği her şeyi yaptım.

Sözlerinin etkisini artırmak için Roken bir an sustu sonra ağır ağır :

— Sağır Adam benim, dedi.

Towser'in gözleri faltaşı gibi açılmıştı, neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

— Sen mi? Sen, Sağır Adam!

— Evet, Harry.

— Ve mağazanın müdürü - ve Winkelman! Başını inanmamış gibi, küçümser bir tavırla salladı.

Roken onun yüzündeki tahkir edici sırıtmayı farkedince, bu kaba hayvana :

— Beğenmedin mi? diye gürledi.

Towser, Roken'in sesindeki tehdidi hissetmişti ve dikkatle bakındığı zaman onun gözlerinde, Winkelmann'ın bakışlarında olduğu gibi aciz bir ifade bulunmadığını gördü.

— Hayır, hayır, sadece şaşırdım da, diye acele acele söylendi. Beni şaşırttınız, patron.

«Patron» kelimesi Roken'in öfkesini yatıştırmıştı. Towser'e içinde bulundukları durumu anlatmaya başladı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tom ve Julia mağazayı terkettikten birkaç dakika sonra Corrie nefes nefese Julia'nın bürosuna geldi; Hendryk'den çok acele bir not getirmişti.

Julia'nın sekreteri :

— Malesef Bayan Van Cleef yok, dedi. Çocuğun yüzünde üzgün bir ifadenin belirdiğini görünce gayet nazik : Çok mu önemliydi? diye sordu.

— Oh, evet - evet, çok önemli.

— Sanırım Bay Roken'in yanında. Bay Roken'i tanıyor musun?

Corrie hayır anlamında başını salladı.

— Mağazanın genel müdürüdür. Bir dakika, ben kendisine Julia'nın orada olup olmadığını sorayım.

Tam Roken ve Towser odayı terkederlerken Julia'nın sekreteri telefonu açmıştı.

— Evet?

— Siz misiniz Bay Roken. Ben Bayan Van Cleef'in sekreteriyim. Rahatsız ettiğim için özür dilerim, fakat burada ona bir not getirdiğini söyleyen bir çocuk var...

— Mağazayla ilgili bir şey mi?

— Hayır, özel bir not.

— Çocuk orada mı?

— Evet.

Roken için bu notun ne olduğunu öğrenmek otuz saniyesine değermişti.

— Çocuğu derhal odama gönder, dedi.

Roken telefonu kapatıp Towser'e döndü.

— Beni otomobilde bekle. Bir dakika sonra aşağıdayım.

Towser kapıya doğru giderken :

— Başüstüne, patron, diye cevap verdi.

— Hayır - buradan - burası daha elverişli senin için. Roken dar bir merdivene açılan, arkada ufak bir kapı açtı. Burası doğru caddeye çıkar.

Towser çabucak kapıdan çıkıp kayboldu.

Az sonra Corrie Roken'in göz kamaştıran bekleme salonundaydı. Böyle bir debdebeyi şimdiye kadar hiç görmediği için korkmuştu. Ürkek ürkek kapıyı çaldı.

— Girin!

Corrie tereddüt ederek odaya adımını attı.

— Bayan Van Cleef'e bir mesaj getirdin, öyle mi?

Corrie bir an tereddüt etti. Onun için yalan söylemek kolay bir iş değildi, dürüst bir çocuktur. Nihayet :

— Şey... evet, diyebildi. Siz... acaba onun nerede olduğunu biliyor musunuz, efendim?

Roken yatıştırıcı bir sesle :

— Mesaj Tom Van Doren'e değil mi? diye sordu.

Corrie öylesine afallamıştı ki, cevap veremedi.

Roken çocuğu teskin eden bir sesle :

— Hepimiz Tom'a yardım etmeye çalışıyoruz, dedi. Elini nazik bir şekilde çocuğun omuzuna koydu. Nedir mesaj? Mesajı derhal ona ulaştıracağına söz veriyorum.

— Fakat babam onu sadece Tom'a vermemi tenbih etmişti!

— O halde babanın sözünü tut. Kim baban senin?

— Hendryk Veerton.

— Ahhh, evet. Evet tabii. Dostça çocuğun başını okşadı ve Corrie gülümsemek zorunda kaldı. İsmin ne senin bakayım?

— Corrie.

— Eee, Corrie, demek mesaj çok önemli ha?

— Evet, çok önemli.

— Sanırım polisle ilgili bir şey, ha?

Corrie başını salladı.

— Baban nerede şimdi?

— Sanırım poliste. Bana Tom ve Julia'nın bulunduğu yeri söyleyebilir misin?

— Tabii. Gel benimle. Seni otomobilimle doğruca oraya götüreyim.

Corrie'yi elinden tutup, arka merdivenlerden doğruca caddeye çıkardı. Hendryk oğlunu böyle işlere sokmakla ne kadar enayilik etmişti!

Otomobilin yanına gittikleri zaman Roken Corrie'nin elini bırakıp girmesi için otomobilin kapısını açtı.

— Gir!

Corrie tam içeri girerken Towser'i gördü. Babasının düşmanını hatırlayınca geri çekildi.

— Ne var Corrie?

— Şu adam - o da kötü adamlardan...

Corrie sözünü tamamlayamadan Roken onu içeri itekledi ve içeridekilere :

— Sesini çıkarttırmayın, diye emretti.

Towser Corrie'yi gömleğinin yakasından kavradığı gibi çekip içeri aldı. Ardından çabucak Roken de içeri girip kapıyı kapadı. Corrie bağırmaya davrandı, fakat Roken eliyle Corrie'nin ağzını kapattı. Towser de bir bıçak çıkarıp çocuğun ensesine dayadı.

— Ağzını açarsan gırtlığını keserim.

Corrie, korkudan büyümüş gözlerle iki adamın arasında oturuyor, kalbi küt küt çarpıyordu.

Araba caddeden geniş bulvara çıkmış, hızla Heemstede'e doğru yol alıyordu.

Tom ve Julia şimdi Haarlem'in dış mahallelerine varmışlardı. Tam önlerinde eski ve meşhur taş kapılar vardı. Bu dar yerlerden saatte doksan kilometre hızla geçtiler. Halbuki bu geçitin başında, mavi bir tabelâda : «Dikkat - azami sürat 30 kilometre,» diye yazılıydı.

Çok eski ve hâlâ güzel bir şehir olan Haarlem bir tatil cümbüşü içindeydi.

Pencerelerden, duvarlardan, sıırıklardan, heykel ve anıtlardan, hattâ çatılardan, kısaca her yerden bayraklar, flamalar sarkıyor ve şiddetli bir rüzgârla sallanıyorlardı. Her yer lâle içindeydi. Sanki bir lâle dünyası! Her elektrik direği, her vasıta, her pencere öbek öbek lâlelerle süslenmişti. Her kızın saçlarında, her erkeğin yakalarında lâleler takılıydı.

Rengârenk elbiseler giymiş, hafifçe çakır keyif bir genç kız gurubu kahkahalar atarak gelen genç erkeklere takılıp, onlarla şakalaşıyordu.

Bu, her sene yapılan lâle festivali idi. Herkes işini gücünü bırakmış yedisinden yetmişine kadar sokaklara dökülmüştü. Her taraf mis gibi çiçek kokularıyla doluydu.

Taksi durmak zorunda kaldı. Ardında, içinde bayrak ve flamalar sallayarak neşeli bir şekilde bağırıp çağıran insanlarla dolu üç festival arabası çeken bir lokomotif yola girmişti. Raysız, otobüs gibi yolda giden, kısa bir tren katarı...

Bu durumda Heemstede'e giden yolda ilerlemek imkânsızdı. Şoför arabayı çıkmaz sokağa benzeyen bir yola saptırdı; bu daracık sokaktan güçlükle ilerleyerek iki tarafında ağaçlar olan geniş ve تنها bir bulvara çıktılar. Buradan Haarlem'i kenardan dolaşan, daire şeklinde geniş bir tur atmaya başladılar. Şoför kendinden emin bir tavırla arabayı sürüyor ve Haarlem'i de Amsterdam kadar iyi biliyor görünüyordu.

Kanallardan biri üzerindeki köprüden hızla geçerken köprü bekçisi öfkeyle onlara bağırıp çağırırdı.

Şimdi bir açıklığa çıkmışlardı. Heemstede'e kadar yol serbestte benziyordu. Fakat boşuna ümide kapıldıklarını anlamakta gecikmediler; çünkü yarım mil sonra korkunç bir trafik kalabalığıyla karşılaşmışlardı.

Tam önlerinde, yolda, senenin başlıca hadisesi olan büyük lâle alayı kendilerine doğru ilerlemekteydi.

Bayrak ve flamalar sallayarak gelen bu çok büyük kalabalık, yolu iki yandan tamamen kaplamıştı. Geriye dönmek için de artık çok geçti : arkalarında bir sürü araba birikmişti. Çaresiz, yolun bir kenarına arabayı çekip park etmek zorunda kaldılar.

Dev maketler ağır ağır onlara doğru ilerliyordu. Her maketin içinde etrafa lâleler atan, öpücükler dağıtan bir sürü kız vardı. Seyirciler de onlara aynen karşılık veriyorlar, ellerindeki flamaları sallayarak neşeyle bağırıp ça-

ğırıyor, kahkahalar atıyorlardı. Lüks Hollanda gemisi Volendam'ın otuz metreden uzun maketi tekerlekler üzerinde ilerliyordu; maket baştan aşağı lâlelerle donatılmıştı. Bunun arkasından, gene lâlelerle süslü, Kraliçe sarayının büyük maketi geliyordu. Daha arkadan lâlelerden yapılmış çok büyük bir Hollanda haritası ilerlemekteydi. Bu harita beyaz lâlelerden yapılmış, şehirler ve nehirler sarı lâlelerle belirtilmişti. Daha ilerde büyük bir balon başlar üzerinde ilerlemekteydi; bu da tamamen lâlelerle donatılmıştı. Ayrıca bir çok ülkenin lâlelerden yapılmış maket halinde haritaları görünmekteydi.

Yaşlı taksi şoförü arabayı geriye döndürmeye uğraştı. Arabayı vasıta kervanından kurtarabilmesi için manevra yapabileceği ancak yarım metre kadar bir açıklık vardı. Arabayı defalarca ilerigeri sürerek nihayet kılı kılına bu vasıta kervanından sıyrıp yola çapraz bir şekilde girdi. Arabaları yola bu şekilde girmekle geçit resmini yolunu tıkamış oluyordu. Polislerden biri koşarak yanlarına geldi. Şöförle öfkeli bir şekilde konuştular

Niyayet taksinin tarlaların arasına dalmasına ve böylece yolu tıkamamasına karar verildi. Halkın da yardımıyla araba yolda bir hayli yüksek olan tarla seviyesine çıkarıldı

Şimdi geniş bir merada idiler. Etrafta otlamakta olan siyah sığır sürüleri görülmekteydi: fakat burası dikenli tel çifleriyle çevrilmişti Şöför Tom'un tavsiye veya teşvikini beklemeye bile lüzum görmeden arabayı tel örgülerin arasından sürüp yumuşak ve engebeli araziye geçirdi. Bu yaşlı şöför ne olursa olsun arabanın hızını saatte 30 kilometreden aşağı düşürmüyordu Araba fena halde sarsılıyordu. Şöför ise hiç istifini bozmadan, kamburunu çıkararak direksiyona abanmış, hafifçe sağa meyletmiş bir vaziyette, sanki ana yoldaymış gibi sürüyordu taksiyi.

Bir inek paniğe kapıldı ve doğruca arabanın önüne koştı. Şoför aniden direksiyonu kırdı ve hayvanın sağrısını hafifçe sıyrarak geçti; hayvan acı acı böğürüyordu. Julia ve Tom arabanın bir yanına savruldular. Tom dizini kapının koluna öyle fena çarpmıştı ki dakikalarca acıdan hareket edemedi.

Bir kilometre sonra araziye çapraz bir şekilde kesen bir yol görüldü, fakat yolla aralarında yağmur sularının akması için yapılmış geniş bir su yolu vardı.

Şoför hızla arabayı buradan geçirip yola çıkardı. Bu arada araba şiddetle sarsılmış ve yola güm diye bir ses çıkararak atlamıştı. Julia dilini ısırды. Tom eğer tutmasaydı başını kendilerini ön koltuktan ayıran sürme cam paravanaya çarpması işten bile değildi. Şoför düz yola çıkınca, zincirden boşanmış bir hayvan gibi arabayı çılgınca sürmeye devam etti.

Julia çantasından bir mendil çıkarıp hafifçe kanamakta olan dilini sildi. Gülümseyerek :

— Şoför de bizim gibi manyak, dedi.

Rastladıkları ilk şahsa Vogellaan'a giden yolu sordular. İlk yol kavşağı Vogellaan idi. Gavermann'ın yeri bu kavşakta sağdaydı. Teşekkür edip yollarına devam ettiler.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Mavi Buick otomobil Amsterdam - Hague otostratinde hızla ilerliyordu. Bu yol Haarlem yoluna kıyasla çok daha uzun ve dolambaçlı bir yoldu; fakat Roken büyük geçit resminden haberdardı ve bu yüzden Heemstede'e arka kapılarından birinden girmeye karar vermişti. Diğer yolun geçit resmi yüzünden tıkanacağını biliyordu; çünkü eskiden defalarca bu yıllık festivallere katılmıştı.

Amsterdam'dan çıktıkları zaman Roken, Corrie'ye döndü;

— E, ver bakalım şimdi şu mesajı!

Corrie'nin ağzı öyle kurumuştı ki, konuşmadan önce bir iki kere yutkunmak zorunda kaldı.

— Size... size söyleyemem, efendim, diye kekeledi. Korkudan buz kesilmişti, kendisine yapabilecekleri şeyleri düşündükçe tüyleri diken diken oluyordu. Boğazını keşebilirler, beynine bir kurşun sıkabilirler, sonra cesedini kanala atabilirlerdi. Ancak görev hissi korkusunda daha büyüktü Corrie'nin. Roken yavaş fakat tehditkâr bir sesle :

— Ölümden korkmuyorsun, ha, cesur çocuk? diye devam etti. Corrie'nin korkudan dişleri birbirine vurma-ya başlamıştı, bir damla göz yaşı yanağından süzüldü.

— Cevap ver bana. Roken bu sözleri birdenbire öyle bağırarak söylemişti ki, Towser bile irkildi. Corrie titremeye ve büyük bir korku içinde ağlamaya başladı. İçgüdüsel bir davranışla elini cebine sokup notu yokladı. Kâğıt hışırdamıştı.

Hışırtıyı işiten Roken elini Corrie'nin cebine daldırıp notu aldı. Açtı ve çabucak okudu.

«Tom, her şeyi polise anlattım. Linder bana Sağır Adam'ın kim olduğunu söyledi. Bu gece onu tevkif edecek ve bütün elmasları ele geçirecekler. Fakat senin nerede olduğunu Linder'e söylememeye söz vermiştim. Bu yüzden, notu alır almaz Linder'e telefon etmeni rica ederim. Çok önemli. Seni bekliyorum. Düşün Tom çok geçmeden bu iğrenç kaatil ve avanesi polisin eline geçecek. O gün hayatımın en büyük günü olacak; bir hafta durmadan içecek ve bunu kutlayacağım. Şimdilik kendini tehlikeye atacak bir şey yapmaktan kaçın. Hendryk.»

Roken notu okuduktan sonra dik dik Corrie'ye baktı. Notu buruşturdu ve bir süre elinde tuttuktan sonra dikkatle kendi cebine soktu.

Bir kaç dakika sonra Folgeren denilen çok modern bir benzin istasyonuna gelmişlerdi. Buranın sahibi Roken'di. Arabayı doğruca garaja soktular. Nicolas Boerum daha evvel gelmişti ve Folgeren'le çene çalıyordu. Roken'i görünce karşılamak için koştular, fakat Roken onları kısaca selâmladıktan sonra eliyle bir kenara itip telefon etmek için derhal büroya koştu.

Telefona gene Gavermann cevap vermişti.

— Evet, Rudi burada. Bir saniye.

— Rudi?

— Evet?

— Kim olduğumu biliyorsun, değil mi?

— Evet, efendim.

— Gavermann yanında mı?

— Evet, efendim.

Roken, Rudi'yi hiç görmemişti. Rudi, Nicolas Boerum tarafından kiralanmış bir adamdı. Fakat Roken onun genç, oldukça uyuşuk bir köy çocuğu olduğunu biliyordu. Onu ürkütmemek için sakın ve neşeli bir sesle konuşuyordu.

— Rudi, derhal hazırlan. Bu iş on dakikayı geçmesin. Gidiyoruz.

— On dakika mı? Rudi şaşırılmışa benziyordu.

— Evet, planımızda bir değişiklik oldu. Bütün yapacağın iş her şeyimizi toplayıp son sürat Folgeren Petrol İstasyonu'na gelmen. Burası Hague'a giden ana yol üzerindedir.

Rudi oldukça sarsılmıştı.

— Fakat, yapamam... şimdi, nasıl olur?

— Yapmalısın, Rudi. Bu ahmak, Roken'in sabrını taşkırmaya başlamıştı.

— İmkânsız bu!

Roken sükûnetini daha fazla koruyamadı.

— Derhal harekete geçmeliyiz, Rudi. Polis peşimizde! Kurtulmak için on dakikan var!

Rudi büyük bir ümitsizlik içinde :

— Fakat onların nerede olduğunu bilmiyorum, dedi.

— Çıldırдың mı sen? Aylardır onlara bakıyorsun ya!

Tarlada her zamanki yerlerinde değiller mi?

Rudi, bazı mektupları karıştırıyor görünen yanındaki Gavermann'a çaresiz bir tavırla baktı.

— Hayır, artık orada değiller. Oradan götürüldüler?

— Kim götürdü?

— Şey... şey...

— Gavermann mı?

— Evet.

— Nereye koydu?

— Bilmiyorum. Sordum fakat bir şey söylemek istemedi.

— «Cam eşyalar» hakkında bir şey biliyor mu?

— Hayır, sanmam... bilmediğine eminim.

Roken saatine baktı. Güç durumunda kalmışlardı. Acaba cam eşyaları bırakıp gitmeli miydi? Asla! Polisten önce Gavermann'a yetişmeliydiler. Ve hattâ Tom'dan önce. Acaba Tom hâlâ bürosunda bekleyip duruyor muydu? Fakat Roken'in asıl endişesi oraya Linder' den önce ulaşmaktı. Bir riske atıyordu kendini; Evet, bir risk, fakat o çok daha büyük risklere atılmış ve kazanmıştı! Bu sefer de kazanacaktı! İki otomobilleri vardı. Polis onlara yetişirse ikiye ayrılıp onları şaşırtabilirlerdi. Nicolas Boerum Gavermann'ın evinden uzakta bekler ve şayet polis onlar oradayken gelirse korna çalarak bildirirdi.

— Derhal geliyorum, Rudi. Mavi Buick arabayla geleceğim. Telâş etmeden bekle! Rudi'nin cevabını beklemeden telefonu kapattı.

Durumu kısaca Boerum'a anlattı. Bir dakika sonra saatte seksen mil süratle otostratta yol alıyorlardı.

Boerum'un arabası Roken'in arabasının hemen arkasından geliyordu.

Taksi Heemstede'e giden ana yola yaklaşınca yollarının tekrar geçit alayı ile tıkağığını gördüler. şu anda kalabalığın ortasında ydılar. Önlerinde üzerinde iki dev kukla taşıyan bir vasıta vardı. Sırıtan iki kukla, Hollandalı bir kızla, bir erkek kuklası - Lâle soğanları ülkesinin prens ve prensesi. Normal insan boyunun üç misli büyüklüğünde olan bu kuklaların başlarına elenk taşlar takılmıştı. Omuzlarından kırmızı kadifeden pelerinler sarkıyordu. Bu pelerinler o kadar uzundu ki eteklerini arabanın arkasından yürüyen beyazlar giymiş dörder kız taşıyordu.

Tom, taksinin kapısını açıp dışarı çıktı; önlerindeki kalabalığı dağıtıp taksiye yol açmağa ğraşırken, şoför de motoru çalıştırarak, acı acı korna çalıyor, kalabalığa doğru ilerliyordu. Taksi tam kuklaların ardından kalabalığa dalıp, kuklaları taşıyan vasıta ile, etekleri taşıyan kızları birbirinden ayırdı. şimdi kuklaların etekleri yerlerde sürünüyor, kızlar öfkeyle bağırıp çağırıyordu.

Genç, soğukkanlı bir polis hiç telş etmeden onlara doğru yürüdü; elini uzatarak taksiyi ve aynı zamanda arkalarından gelen kalabalığı durdurdu. Sakin bir şekilde bir taksinin geçit resminin içine dalmasının kanuna aykırı olduğunu izah etti. Julia taksinin penceresinden başını uzatarak bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu söyledi. Annesi ağır hastaydı, ona yetişmeleri için ancak yarım kilometre yolları kalmıştı.

Polis onu dinledikçe daha da sakinleşti.

— Fakat başka bir yol bulmalısınız; belki arka yollardan gidebilirsiniz.

Geçit resmine katılanlar hâlâ öfkeyle bas bas bağırıyorlardı. Resmi geçit bir solucan gibi ikiye ayrılmıştı; n taraf yoluna devam ediyor, arka taraf ise yerinden sayıyor, kaynaşıp duruyordu.

Bu kaynaşmaya yeni bir karđaşalık daha katıldı. Bir klkson sinir bozucu bir şekilde devamlı alıp duruyordu.

Kalabalık bağırmaı kesip arkaya baktı. Bulundukları yere doğru iki siyah polis otomobili gelmekteydi. Ön arabanın iki tekerleği de yol boyunca uzanan hendekte ilerliyordu. Herkes telâşla arabaların önünden kaçışıp onlara yol verdiler. İki otomobil de taksinin yanına gelip durdu.

Taksiyi aralarına alan polis arabalarından dışarıya polisler fırladı. Sonra Linder dışarı çıktı. Kalabalık bağırıp çağırmaı durdurmuş merakla olanları seyretmeye başlamıştı.

Linder dostça bir tebessümle :

— Sizi gördüğüme çok sevindim, Bay Van Doren, dedi.

— Bu sevinç bana ait, Bay Linder.

Otomobilin arka kapısından dışarıya Hendryk çıktı. Tom, sen misin?

— Hendryk!

Hendryk uzanıp Tom'un elini tuttu, elini sıkacağına onu kucakladı.

— Seni sağ salim bulduğum için dünyalar benim oldu, Tom.

Linder Julia'ya kapıyı açtı ve Julia da taksiden dışarı çıktı.

Tom taksi şoförünün ücretini öyle bol keseden ödedi ki, adam Tom'un elini sıkmakta ısrar etti. Ve yüzündeki bütün kırışıklıkları birden harekete getiren en candan tebessümüyle Tom'a teşekkür etti.

Julia polis arabasının ön koltuğunda Linder'in yanına geçti, Tom ve Hendryk ise arka koltukta idiler. Gene evvelki gibi iki tekerlek yolda, iki tekerlek hendekte, kalabalığın arasından siren çalarak geçtiler.

Julia :

— Sizinle karşılaştığımız için çok şanslıyız, dedi.

Linder hafifçe gülümsedi.

— Şans mı? Polis işini şansa bırakmaz. Telefon me-

sajınızı alınca bir taksiye bindiğinizi biliyordum. Radyoyla nerede olduğunuzu araştırdım. İki yerden rapor edildiniz. Fakat bu yoldañ gelmekle iyi etmediniz.

Tom :

— Büyük bir hata işledik, dedi. Adamı elimizden kaçırdık.

— Sağır Adamı mı?

Julia hemen atıldı.

— Biz onun kim olduğunu biliyoruz!

Linder kayıtsız bir tavırla :

— Bay Laurens Roken'i kastediyorsunuz, değil mi? diye sordu.

— Siz de mi biliyorsunuz?

— Birkaç saattir.

Julia :

— O halde niçin onu yakalamadınız? diye sorđu.

— Çünkü ben açgözlü bir polisim. Elmaslarıda ele geçirmek istiyorum. İki saattir mağazanın önünde park etmiş bir otomobilde onu bekliyordum; Roken'in Jaguar arabasının yanında. Ayrıca küçük bir Opel daha vardı, Opel Jaguar'ı takip edecek, adamlarımla ben de Opel'i takip edecektik. Her şey dikkatle planlanmıştı, fakat döneğ bodur başka bir otomobille sıvıştı.

Tom :

— Ben sizin yerinizde olsam ona bir daha güvenmezdim, dedi.

— Haklısın.

Gülüştüler.

Linder :

— Siz şimdi bana şu Gavermann meselesini anlatın, dedi.

Her şeyi baştan sona, olduğu gibi Linder'e anlattılar. Linder, nasıl olup da Riata'nın ağzından bu kadar çok lâf aldıklarına şaşmıştı. Gıptayla :

— Çok beceriklisiniz, doğrusu, dedi. Ben Riata'yı saatlerce sorguya çektiğim halde göz yaşlarından başka bir şey geçmedi elime.

Otomobil tarlaların arasından geçiyordu.

Julia :

— Elmasları lâle soğanlarıyla bir çuvala gizlemiştir, dedi.

Tom aynı fikirde değildi.

Linder iki kanallı radyoyu açıp merkeze talimat verdi. «Bütün hudut karakollarına alarm verilsin. Laurens Roken'e dikkat! Takma ismi Laurens Winkelmann; başka bir isim de kullanabilir. Eşkâl 146 kataloğuna uygun. Dikkat X! Araştırma neticelerini derhal rapor edin. Tamam.» Linder tekrar radyoyu kapattı.

Hendryk ileriye uzanarak :

— Winkelmann mı dediniz? diye sordu. Alnında derin kırışıklıklar belirmişti.

— Bu isimde birini mi tanıyorsunuz?

— Ufak tefek, yumuşak sesli, ince bıyıklı, devamlı elleriyle sinirli hareketler yapan bir adam mı bu?

— Evet, ta kendisi.

— O bizim şoförümüzdü! Bodur Winkelmann! Bizi arabayla ordan oraya taşıyıp dururdu. Demek o ha? Vay canına! Tevekkeli değil herkesi tanıyor, her şeyi biliyordu. Ve ve aynı zamanda da Van Doren mağazasının genel müdürlüğünü yapıyordu ha? Olur şey değil doğrusu!

— Haklısın, Hendryk.

— Demek beni geceleri bile korkudan uyutmayan Sağır Adam, demek bu sünepe, postan korkuluğu kılıklı herif ha? O ha? Ve Hendryk yüksek sesle kahkaha atmaya başladı. Yahu ben istesem herifi paçalarından tuttuğum gibi ikiye ayırabilirdim! Kim korkar bu silik Winkelmann'dan?

Linder :

— O iki yüzlü bir adamdı. dedi. Asıl ismi Winkelmann'dı; fakat o bu isimden de, bütün hayatından da nefret ediyordu. 21 yaşma gelince ismini Roken olarak değiştirdi. Linder hafifçe sırttı. Roken, Amsterdam'ın en büyük, geniş ve açıklık caddesinin ismi. Yaptığı her şeyi açıkça, dobra dobra yapıyor. Kahramanlık peşinde! İnsanlığa savaş açmış canî bir Don Kişot.

Tom :

— Onun Roken olduğunu nasıl anladınız? diye sordu.

— Senin hakkında tahkikat yapıp şebekeye dahil olamayacağına karar verdikten sonra, nasıl olup da Towser'in senin ismini bildiğini merak etmeye başladım. Tom'a göz kırparak sözlerine devam etti. Towser'in telefonla, bana senin suç ortaklarında biri olduğunu söylediğini hatırladın her halde?

Tom hafifçe tebessüm ederek :

— O zaman konuştuğumuz sırada odada bulunanlardan birinin Towser'e ismini bildirdiğine kanaat getirdim.

— Ha, evet, diye cevap verdi. Bir şok tesiri yapmıştı. Biliyorsun, odada De Beers ce Roken vardı. Sonra her ikisini dışarı çıkardığım için, ikisi de telefon etmek fırsatına sahiptiler.

— İyi akıl etmişsiniz. Bunu ben de düşünmeliydim.

— Zekâ işi filan değil bu, sadece eski kafa bir polis demode düşünce tarzlarından biri. Her ikisi hakkında da sıkı bir soruşturma yaptım. Roken bana raporunu daha vermeden önce, De Beers hakkında her şeyi öğrenmiştim. Çok haris bir adam De Beers. Roken'e gelince önce hayatı bana dürüst göründü. Sekiz yıldır mağazanın genel müdürüydü. Bu süre içinde aleyhine şüpheyi çekecek en ufak bir delil yoktu - bir şey hariç.

Julia :

— Sağırılığı mı? dedi.

— Hayır, annesi. Annesi yirmi sene önce ölmüş. Halbuki daha bu sabah bana, annesinin ziyaretine geleceğini söylemişti.

— Doğru. Bize de aynı şeyi söyledi, değil mi Tom?

— Evet, amcamın ölümünü ondan gizlemenin oldukça zor bir iş olduğunu söylüyordu.

— Fakat ona göre annesi hâlâ sağ. Aklınca o hâlâ ona bir bebek gibi ihtimam gösteriyor. Roken hasta bir insan; fakat parlak zekâlı bir hasta. Çok yazık!

Hendryk büyük bir nefretle :

— Nesine yazık, dedi. Katilin biri o!

Linder, Hendryk'e döndü.

— Merak etme, cezasını çekecek. Sonra gülümsüyerek Hendryk'in sırtını okşadı. Şebekede bir adamım olduğunu biliyor muydun?

— Polisten mi?

— Evet. Bana şebeke hakkında çok kıymetli bilgiler verdi, fakat şebekeyi tamamen ele geçirecek kadar fazla bir şey öğrenemedi. Sağır Adam hakkında ise en ufak bir ipucu ele geçiremedi. İsmi Kuiper'di. Sanırım hiç işitmedin bu ismi.

— Evet, hiç duymadım.

Linder başını salladı.

— Yaman herif şu Roken. Adamlarını daima birbirlerinden uzak tutuyor. Belki bir ikisi onu tanıyor. Fakat diğerleri sadece yapacakları işi biliyor. Dünyanın her yerine dağılmış bu insanları sayısı yüzden aşağı olmasa gerek. İçlerinden biri ona bir zarar vermeye kalksa, polise bile gitse elinden hiç birşey gelmez. Çok fantastik bir şey bu!

Festival kalabalığı yan sokaklara taşıyordu, öyle ki bu kır yolunda bile ilerlemek kalabalıktan bir hayli güç olmaktaydı. Birçok otomobil geçit resmine gidiyordu ve

bir sürü araba da yolda rastgele bırakılmış, sahipleri yollarına yaya devam etmişlerdi. İki polis otomobili dikkatle yol alıyordu.

Hendryk başını Tom'a çevirirken yüzü neşeli bir tebessümle aydınlandı.

— Corrie sana mesajı getirdiği zaman bir hayli gurur duymuş olmalı.

— Hangi mesaj, Hendryk?

— Sana Bay Linder'in bürosundan bir mesaj göndermiştim. Siz Linder'e bunun üzerine telefon etmediniz mi?

Julia :

— Biz Corrie'yi hiç görmedik, dedi. Her halde biz çıktıktan sonra gelmiş olmalı.

Hendryk'in dudaklarındaki tebessüm kayboldu.

— Fakat Corrie'ye sizi bulamazsa bana telefon etmesini söylemiştim. Ona, telefon etmesi için para ve telefon numarasını da verdim. Telefon filan etmedi.

Linder :

— Belki de biz ayrıldıktan sonra telefon etmiştir, diyerek radyoyu açıp merkezi aradı ve oradan Corrie'nin telefon edip etmediğini sordu. Etmemişti. Bunun üzerine Linder polis memuruuna Julia'nın bürosuna telefon açıp Corrie'nin oraya gelip gelmediğini öğrenmesi için direktif verdi. Radyoyu kapayıp bekledi.

Arabadakilerin üzerine derin bir sessizlik çökmüştü.

Yarım dakika sonra radyo sinyal verdi. Radyo memurunu dinlediler.

— Bayan Van Cleef'in bürosuna, ona bir mesaj getirdiğini söyleyen bir çocuğun geldiği öğrenilmiştir. Sekreteri, Julia'nın yerinde bulunmadığını, fakat Bay Roken'in yanında olabileceğini söylemiş ve Roken'e telefon etmiştir. Roken çocuğu yanına göndermesini istemiştir.

Sekreterin bütün bildiği bundan ibarettir. Çocuğu ondan sonra bir daha görmemiştir. Tamam.»

Hendryk'in benzi kül gibi oldu. Julia söylenenleri Tom'a tercüme ederken sesindeki dehşet ifadesini gizleymiyordu. Linder mağazada ve motorda Corrie için tam bir araştırma yapılmasını emretti.

Julia ne yapacağını şaşırmış bir şekilde Linder'in koluna sarılarak :

— Çocuğa bir şey yapmayacak! diye bir feryat kopardı. Sadece kaçabilinceye kadar elinde tutacak, değil mi?

— Roken'in bütün arzusu elmaslarla beraber kaçmak. Fakat Linder kendi sözlerine kendi inanmamıştı.

Julia onun bu içten gelmeyen sözleri üzerine koluna daha sıkı sarıldı.

— Roken'i çocuğa bir şey yapmaması için bırakacaksınız, öyle değil mi? Julia'nın sesi korku dolu olduğu kadar da haşındı.

Linder hâlâ kolunu tutan Julia'nın elini okşayarak yumuşak bir sesle :

— Çocukları elmaslara tercih ederim, dedi.

Hendryk saçını başını yoluyordu.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Dört yol ağzında, kararlaştırdıkları gibi, Roken içeri giderken, Boerum arabasını park edip beklemeye koyulmuştu. Gavermann'ın açık bahçe kapısından Buick tozu dumana katarak içeri daldı. Tekerleklerinin altında çakıl taşları gıcırdıyordu. Rudi kapının hemen ardında, gayet endişeli bir yüzle beklemekteydi. Bu, uzun boylu, soluk benizli(iri kemikli yirmi iki yaşlarında bir gençti.

Roken arabasından dışarı çıktı.

— Rudi!

— E... evet.

— Telefonumdan sonra buraya gelen oldu mu?

— Kimse gelmedi, efendim.

Roken boş bir sesle :

— Kar leopardları nerede? diye sordu. Sesindeki donuk ifadeye rağmen gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu.

— Ben... ben bilmiyorum, efendim.

— Haftalardır tarladaydı! Niçin bilmiyorsun?

Rudi her sorudan sanki kamçıdan korkar gibi korkuyor, siniyordu.

— Dün hepsini Gavermann alıp götürdü.

— Götürdü mü? Nereye? Sattı mı yoksa?

— Bana bir şey söylemedi. Seni ilgilendirmez, dedi.

Roken Towser'i çağırdı. Diğer iki adam arabada Corrie'nin yanında kaldılar.

Roken :

— Gavermann'la konuşmak istiyorum, dedi.

— Hay hay, efendim, Bu taraftan.

Gavermann bir tezgâhın başında lâle ayırmakla uğraşıyordu. Karısı Gavermann'ın hem sekreteri, hem çiçekleri tasnif eden yardımcısı ve her işe koşan hamarat bir ev kadınıydı. Şimdi de kocasının yanına oturmuş not alıyordu. Devamlı hayatlarını açık havada geçiren bu karı kocanın yüzleri pancar gibi kırmızı, derileri meşin gibiydi.

Roken, Towser ve Rudi doğruca bu yaşlı çiftin yanına gidip yarım daire şeklinde etraflarını kuşattılar.

Roken keskin ve yüksek bir sesle :

— Kar leopardları nerede? diye sordu.

Gavermann öfkeyle :

— Siz de kim oluyorsunuz? diye gürledi. Böyle aniden gelerek adamı şaşırtmış ve ürkütmüşlerdi.

Towser adamı sık kır saçlarından tutup şiddetle çekince adamın acıyla gözlerinden yaşlar boşandı.

Roken :

— Nerede lâleler? diye tekrarladı. Karısı imdat istemeye davranırken, Rudi kadının ağzına şiddetli bir tokat patlattı. Kadın korkuyla geri çekildi, durdu. Derin bir şaşkınlık içindeydi; itaatli işçisi Rudi bunu yapsın, ha!

Towser bu arada tabancasını çekip Gavermann'ın şakağına dayamıştı.

Roken tekrar :

— Nerede onlar? diye sordu.

— Allahını seversen söyle Paul.. ne isterlerse söyle ! Kadın dehşet içindeydi ; her ne kadar hayatı boyunca hiçbir mücrimle karşılaşmamışsa da, Roken'in sesindeki ölümlü tehdidini hissetmişti.

— Ne... ne işiniz var sizin lâlelerle... onlar...

— Nerede?

Kadın, eşek inadı tutan kocasını daha fazla belkeyemedi ve cevabı ağzından kaçırdı.

— Keukenhof Bahçeleri'ndeki sergide.. limonlukta.

— Yalan söylüyorsun !

— Tanrıya yemin ederim, doğru söylüyorum. Keukenhof'ta, otuz dört numaralı kısımda. Şimdi çiçek açıyorlar. Bir mükâfat kazanırsınız ümidiyle oraya göndermiştik.

Roken gülümsedi, ona inanmıştı. Towser'e dönüp İngilizce konuştu.

— Birkaç dakika sonra polis burada olacak. Bunlar polisle konuşmamalı.

Towser başını salladı. Tabancanın kabzasıyla Gavermann'ın başına şiddetli bir darbe indirerek kafatasını parçaladı. Karısının çığlığı, Towser'in aynı şekilde onun da başına indirdiği bir darbeye yarım kaldı.

Rudi bunları seyrederken nerdeyse korkudan küçük dilini yutacaktı. Olduğu yerde taş kesilmiş, gözleri bu korkunç tabloya takılıp kalmıştı. Kaşarlanmış bir mücrim olması için daha bir fırın ekmek yemesi lâzımdı, henüz toydu.

Roken bir şey hatırlamıştı. Hafifçe sırtarak cebin-

den, buruşturup koyduğu notu çıkardı, kâğıdı düzeltti. Sonra kâğıdın üzerine acele bir şeyler karalayıp imzaladı. Kâğıdı, Gavermann'ın gömleğinin cebine üçte ikisi dışarı çıkacak şekilde yerleştirdi. Polis bunu görmemezlik edemezdi.

Roken Rudi'nin yüzündeki dehşet ifadesinden hoşlanmıştı, nazik bir tavırla :

— Hayat ekseriya çok zalimdir, dedi. Onu olduğu gibi kabul etmelisin. Sonra onu kolundan tutup babacan bir tavırla otomobile doğru götürdü.

abucak oradan uzaklaştılar. Dört yola gelince Roken, pencereden başını dışarı uzatarak, Boerum'a nereye gitmekte olduklarını söyledi. Dünyaca meşhur Keukenhof Bahçeleri ve şatosu ancak birkaç kilometre uzakta olmasına rağmen, önlerinde kendilerini bir hayli uzaklaştırabilecek festival vardı. Çok kalabalık bir trafiğin içinden geçmek gerekiyordu ve bu arada birbirlerini kaybedebilirlerdi.

Roken arabayı sürdü. Boerum otomobilini Reken'in-kinin hemen ardına sokup, mümkün olduğu kadar yakından onu takibe başladı.

Tarladaki işçilerden biri Bayan Gavermann'ın yarım kalan feryadını işitir işitmez içeri koşmuş ve karı kocanın yerde yatan vücutlarıyla karşılaşmıştı. Linder ve polisler gelinceye kadar, Gavermann'ın bütün ev halkı ayağa kalkmış ve paniğe kapılmıştı.

Vücutlara dokunulmamıştı. Düşükleri gibi yatıyorlardı. Herkes yerde yatanların etrafını almış, sessiz ve şaşkın bakışıyorlar, sadece on altı yaşlarındaki bir hizmeti kız korkuyla ağlıyordu.

Julia bayılacak gibi oldu, fakat başını çeviremedi. Bakmaya devam etmek istiyordu ! Hayır, bayılmıyacaktı; üzerine gelmekte olan katı yürekliliğin devam etmesini arzu ediyordu. Bir zamanlar her şeyin şiddete baş vurul-

la birlikte okuyan Julia cansız bir sesle :

ra tek kelime söylemeden kâğıdı Tom'a uzattı. Notu Tom-

Linder notu Gavermann'ın cebinden alıp okudu ; son-

— Hayır !

— Arabaya dönsen iyi edersin.

ladı.

Sendeledi. Tom kolundan tutarak onun dengesini sağ-
diyordu.

ken, dehşet ateşinin bu hayalleri yakıp kül ettiğini hisse-
lenebileceğini sanırdı ! Fakat şimdi, bu iki cesede bakar-
madan, tatlılıkla, akıl yoluyla ve medenî anlayışla çözüm-

— Aman Tanrım ! diye bir çığlık attı.

Linder yavaşça :

— Bunu Hendryk'e söylesek iyi olur, dedi.

Julia şiddetle itiraz etti.

— Hayır ! Yapamazsın bunu ! Tom'un üzerine atıl-
dı, kolunu sımsıkı kavrayarak, sanki herşey onun elindey-
miş gibi, « Corrie'yi sadece polisten kaçınıcaya kadar re-
hin tutacaklar ! Çocuğa bir şey yapmayacaklar, değil mi?
diye inledi.

Tom kendi kendine kızıyordu. Ahmak gibi Roken'i a-
vucunun içinden kaçırmıştı. Bu ihmali çok sevdiği zavallı
Corrie'nin hayatına mal olacaktı. Evet, Roken Hendryk'e
bir ders vermiş olmak için Corrie'yi öldürecekti.

Linder Tom'a baktı; onun içinden geçenleri biliyordu.
Aynı suçluluk hissini kendi de duyuyordu. Roken'i birkaç
saat önce yakalayabilirdi. Kendi hatasını zavallı çocuk ha-
yatıyla ödeyecekti ! Şu andan itibaren Roken'i şahsî düş-
manı kabul ediyordu Linder. İnsanlığa leke olan bu iğrenç
herife bunu pahalıya ödetecekti. İçinden onu sağ bırak-
mamaya and içti.

Cesetlerin başında toplanmış olanlara sert bir sesle :

— Bu cinayetler işlenirken kim gördü? diye sordu.

Kimseden ses çıkmadı, herkes birbirine bakıştı.

— Ne susuyorsunuz konuşsanıza ! Dilinizi mi yuttunuz?.

Hepsi hiçbir şey görmediklerini mırıldandılar.

Linder onlara doğru ilerledi.. hepsi arka arka geri çekildiler.

— Bir otomobil vardı ! Onu kim gördü, bunu bilmek istiyorum !

Ağlamakta olan hizmetçi kız elini kaldıracak kadar kendine gelmişti. Zayıf bir sesle konuşuyor, kelimeler boğazında düğümleniyordu. Arabayı pencereden görmüştü. Büyük mavi bir otomobil. Bahçıvanlardan biri de kızı tasdik etti, o da arabayı görmüştü. Mavi renkli, büyük bir Amerikan arabaydı.

Linder :

— Giderken bir şey taşıyorlar mıydı? dedi.

— Hayır efendim, sadece Rudi'yi beraberlerinde götürdüler.

— Rudi de kim?

— O da bizim gibi burada çalışıyor.

— Yeni mi?

— Evet, efendim. Birkaç aylık.

— Bir şey götürmediklerine emin misiniz?

— Arabaya giderlerken elleri boştu.

— Kar Leoparı denilen lâleleri burada yetiştiriyorsunuz, değil mi?

Hepsi tasdik ettiler.

— En meşhur lâlemizdir, dedi.

Bir diğeri söze karıştı.

— Bu lâle soğanlarından bizde yüz kadar var ; dünyada bu tür lâlelerin hepsi bundan ibarettir.

Üçüncüsü :

— Bu tür hâlâ deneme safhasında, dedi.

— Onları görmek istiyorum. Neredeler?

Herkes tedirgin bir şekilde birbirlerine baktı.

— Nerede olduklarını sordum?

Acele bir şekilde :

— Burada değil, diye cevap verdiler.

— Birkaç gün önce götürdüler.

Daha önce söze karışan biri, ürkek bir tavırla Linder'e doğru yürüyüp :

— Onları ben paketledim, dedi. Gavermann onları dikkatle kültür saksılarına yerleştirmemi söylemişti. Ben de öyle yaptım.

— Ne yaptın onları?

— Bay Gavermann'a verdim, o da onları götürdü.

— Nereye?

Linder'in bütün ısrarları boşunaydı; kimse birşey bilmiyordu. Tam o sırada bahçevanbaşı içeri girdi. Mahallî polise telefon etmek için dışarı gitmişti, geldiğinde Linder'in korkudan ödleri patlamış işçilere bağırıp çağırdığını görünce, sakın bir sesle :

— Onların nerede olduğunu ben biliyorum, dedi. Uzun boylu, kır saçlı, sakın bir adamdı bu. Büyük limonlukta hepsi.

— Beni oraya götür !

— Burada değil, Keukenhof Bahçesi'nde. Onları sete ben diktim. Sergide şimdi hepsi de. Lâle tarihinde çiçek açan ilk Kar Leoparları.

Linder otomobile koştu. Arkasından diğerleri de çabucak otomobillerine atladılar. Az sonra son sürat yola koyulmuşlardı.

Linder radyoyu açtı ve bir sürü direktif verdi.

— Heemstede'deki Amerikan yapısı bütün mavi otomobilleri durdurup kontrol edin, özellikle Keukenhof Bahçeleri civarındakileri. Yanlarında Corrie Veerton isminde

onbir yaşlarında bir çocuk var. Karşı koyarlarsa yakalamaya çalışmayın, takip edin ve bana bildirin. Keukenhof-Bahçelerinden bir tek araba ayrılmayacak. Bütün çıkış yolları tutulsun. Lupelweg ve Keukenhof arasındaki yoldan vasıtaları derhal uzaklaştırın.

Linder sonra şoföre döndü.

— On dakika içinde Keukenhof'ta bulunmak istiyorum. Bana trafik, geçit resmi filân gibi maval okuma, başgaza !

Şoför başını salladı ve araba çılgınca bir hızla mesafeyi yutmaya başladı.

Kalabalık yoldan öyle süratle geçiyorlardı ki, yolda tek bir vasıta olmasa bile bu sürat gene de tehlikeli olabilirdi; Hendekten hendeğe atlıyorlar, park etmiş arabalar arasından yılan gibi kıvrılıp geçiyorlardı. Yayalar çığlık çığlığa yollarından çil yavrusu gibi dağılmaktaydı: eğer böyle yapmasalar çığneneceklerinden şüpheleri yoktu. Linder kolunu Julia'nın önüne germiştii, böylece onun herhangi bir durumda ileri fırlamasına engel olmak istiyordu.

— Siz gelmemeliydiniz, dedi.

— Benim için merak etmeyin. Ben iyiyim.

Heemstede ana yolunda trafik her zamankinden berbattı. Siren çalarak ilerleyen arabalardan sivil polisler yarı bellerine kadar dışarı uzanmış, ellerini sallayarak yolları üzerindeki kalabalığı dağıtmaya çalışıyor ve polis arabaları ise inanılmaz bir süratle yollarına devam ediyorlardı. Şoförleri usta, serin kanlı ve pervasız bir adamdı. Julia yola bakmaya bile cesaret edemiyordu. Yolları üzerindeki yayaların yarısını ezecekler gibi geliyor ona, fakat bereket versin tek kişiye bile dokunmamışlardı.

Nihayet onlar için vasitalardan temizlenmiş bölgeye geldiler. Motosikletli bir polis, onlara refakat etmek ve yolu açmaya yardım etmek için kendilerini beklemekteydi.

Yolu böyle boş bulan otomobil saatte yüz kilometreyi aşkın bir hızla yeniden yola atıldı.

Tom, Hendryk'e döndü, Roken'e yetişmeden önce durumu ona açıklamalıydı

Yumuşak bir sesle :

— Hendryk, diye söze başladı.

Hendryk cevap vermedi.

— Hendryk... Roken... Corrie'yi de beraberinde götürdü.

Hendryk, boğulur gibi bir sesle :

— Biliyorum, dedi. Biliyorum, biliyorum.

Hendryk bunu diğerlerinden önce biliyordu. Bana bir şey söylemeyin, diye bağırdı. Ne olur, bahsetmeyin bundan.

Kimse tek kelime söylemedi, kimse bu derin acıyı deşmeye cesaret edemiyordu. Öyle bir acı ki, tesellisi olmayan, ümit verici tek kelimeyi bile istemeyen bir durum.

Şimdi otomobil çiçek tarlaları arasında geçmekteydi.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Keukenhof Bahçelerine doğru yol alırlarken Corrie, solgun bir yüzle, Towser ve Roken arasında hareketsiz oturmaktaydı. Kurtuluşu olmayan bir kâbus gibiydi bu başına gelebilecek her türlü kötü ihtimal gözünün önüne geliyordu, hayatı bu adamların elindeydi. Gerçek bir kâbusa insan bağırabilir veya uyanabilirdi; fakat şimdi çaresiz oturuyor, yerinden bile kıpırdıyamıyordu. Bir keresinde uyuşan bacağını oynatmak istemiş, yerinden kımıldayınca Towser sunturlu bir küfür savurarak öyle bir dirsek atmıştı ki, Corrie'nin neredeyse kaburgaları çökecekti, acıdan nefesi kesilmişti. Şimdi gayet sessiz oturuyor, kıpırdamaya bile cesaret edemiyordu.

Bu dehşet anı Corrie'yi sanki olgunlaştırmıştı. Ölüm

kalım meselesi düşünmek zorundaydı şimdi. Daha zalim olan Towser'in çocuğun ölmesine veya yaşamasına aldırdığı yoktu, fakat Roken, bilhassa Hendryk'in mektubunu okuduktan sonra, onu ölü istiyordu. Bu adam Sağır Adamdı, Corrie'nin şüphesi yoktu bundan. Kendisini öldüreceklerdi ! Ağlamamak için büyük gayret sarfediyor, dudaklarını ısıyor, gene de gözlerinden akan yaşlara engel olmuyordu. Sessiz sessiz ağlarken göz yaşları yanaklarından gömleğinin yakasına doğru süzülüyordu.

Ölüm korkusu ıstırap veriyordu. Ölmek istemiyordu. Tanrıya dua ediyor, kurtulduğu takdirde iyi bir insan olacağına, her zaman iyi hareket edeceğine and içiyordu. Her hafta çikolata almak için harçlık istemiyecek, okulda derslerine iki misli çalışacak, babası kendisinden gurur duyacaktır. Sonra babasını düşünmeye başladı. Babası onsuz ne yapabilirdi? Onsuz kanalda motoru süremez, hep aynı yerde kalmaya mecbur olurdu. Tanrım, ne olur bir defacık olsun hayatımı bağışla diye dua ediyor, yalvarıyordu.

Bahçe kapısında, yolun karşısındaki oto parkını gösteren bir bekçi onları durdurdu. İçeriye araba sokulmuyordu. Roken sakın fakat otoriter bir tavırla kendilerinin Lâle Yetiştirenler Derneği tarafından görevli olarak gönderildiklerini söyledi. Bekçi bunun üzerine onlara yol verdi. Bahçe ziyaretçi doluydu, bir kısmı açık hava gazinolarında kahvelerini yudumlarken bir kısım ziyaretçi de çiçek sergilerini hayran hayran seyrediyordu.

Mevsim ilkbahardı ve bahçeler her zamankinden daha güzeldi. Keukenhof ağaçlar, havuzlar, çayırılar ve patikalarıyla gerçek bir parktı, her yer küme küme lâle öbekleriyle süslenmişti ve her öbeğin ismi tahta bir levhaya dikkatle oyulmuştu ; bu levhalarda : Berlioz, Mısır Kraliçesi, İsa'nın tebessümü Eleanor Roosevelt, Rembrandt, Winston Churchill, Aşk Gecesi, Medea, Mendelssohn, Anna,

Altın Barış, Birleşmiş Milletler ve buna benzer daha bir sürü şeyler yazılıydı.

Dünyanın en büyük limonluklarından biri olan Keukenhof limonluğu özel mavimtırak bir camla kaplanmıştı ve içinde dünyanın en mükemmel çiçekleri vardı.

Limonluk, her zaman olduğu gibi, hınca hınç ziyaretçi doluydu; burada dünyanın hiç bir yerinde olmayan lâleleri insan görebilirdi. Hollanda'da buraya birkaç defa gelmemiş tek insan bile yoktu.

Burası Roken'in en sevdiği yerdi, Linder ve Julia da burayı çok severlerdi.

İki Buick limonluğun sağ tarafındaki arka kapılardan birinin yanında durdular. Roken arabadan çıkmadan önce Corrie'ye, kaçmaya veya bağışmaya kalkışırsa derhal vurulacağını söyledi ; Towser de tabancasını patolon cebinden çıkarıp, namlusu Corrie'ye dönük bir vaziyette, ceket cebine yerleştirmekle, sanki patronunun tehdidini bu hareketiyle tasdik eder gibiydi.

Eğer polis onlar kaçmadan önce gelirse kurtulmak ümitleri kaybolurdu. Roken bütün çıkışların ve yolların tutulacağını, tek şanslarının bu durumda ellerindeki Corrie olacağını biliyordu. Kimsenin otomobillerde beklemesine lüzum yoktu, şu anda herkesin yardımına ihtiyaç duyuyordu. İşler yolunda gider ve Linder gelmeden uzaklaşırlarsa, o zaman her iki Buick'i de son sürat yola çıkaracak, arabalardan biri Heemstede ve Haarlem'den geçerken diğeri Amsterdam'a doğru yol alacaktı. Böylece polisi şaşırtıp ikiye ayırırken Roken de bir taksiye atlayıp rahat rahat motora gidecekti.

Limonluğa doğru guruplar halinde yürüdüler; önde Roken ve Rudi gidiyor, onları aralarına Corrie'yi almış olan Towser ve Boerum takip ediyordu. Boerum, Corrie'nin bileğine öyle sıkı yapışmıştı ki, çocuğun kolu sızım sızım

sızlıyordu. İki muhafız da arkadan gelmekteydi. Bu şekilde otuz dördüncü parsele doğru yürüdüler.

Rudi çok sinirliydi.

— Size çiçekleri yoldurmazlar, derken hafifçe titriyordu.

Roken limonluğa girerlerken :

— Sen sakın olmana bak, dedi. Bu olanlardan zevk almanı istiyorum.

— Oraya girebilmek için direktörden izin almalısınız.

Üniformalı limonluk bakıcısı onlara yaklaştı. Roken adamı yanına çağırdı.

— Ben Leiden Üniversitesindenim.

Adam :

— Evet, efendim, diyerek Roken'i selâmladı.

Roken, Rudi'yi göstererek :

— Bu bey de botanisttir, dedi. Gavermann lâle bahçesinden.

— Ha, evet, otuz dördüncü parsel.

— Parseli biliyoruz. Korkarım bütün Kar Leoparları'nı götürmemiz gerekecek.

Adam pala bıyıklarını burarken :

— Götürmek mi? diye hayretle sordu.

— Derhal. Hastalık var bu bitkilerde. Bitki pası yapan ve havayla bulaşan bir virüs. Limonluktaki bütün lâlelere geçebilir bu hastalık. Üstelik çok kıymetli ve ender olan bu türü de kurtarmaya gayret edeceğiz. Lütfen, biz çiçekleri sökerken, siz de sağlam bir çuval getirebilir misiniz?

— Fakat... fakat bunun için izin kâğıdınız olmalı... usuldendir. Bahçeden hiçbir bitkinin müdüriyetten izinsiz koparılamayacağına ilişkin kesin emir vardı. Bakıcı endişelenmişti.

— Biz işe devam ederken siz direktöre haber verin o halde.

— Hemen şimdi mi? Fakat, efendim, ben kendisine bildirinceye kadar beklemelisiniz. Adam hemen yakındaki telefon kabinine gitti.

Adam direktörü bulamıyordu bir türlü, Roken sabırsızlanmaya başlamıştı. Şimdi dakikalar bile önemliydi. Nihayet Roken kabine girip adama ne olduğunu sordu.

— Direktör yok, muavini...

Roken :

— Ver ben konuşayım, diyerek ahizeyi adamın elinden aldı. Muavin genç biriydi, direktörden habersiz hiçbir şey yapmak yetkisi yoktu. Direktörü yarım saat bekleyemezler miydi? Roken buna imkân olmadığını söyledi. Bugün öğleden sonra üniversiteye dönmüş olması gerekiyordu. Genç muavin çok üzülüyordu. Roken'in onu ikna etmekle geçirecek vakti yoktu. Gülümseyerek :

— Pekâlâ, çok teşekkür ederim. Çok nazıksınız. Size minnettarım, diyerek telefonu kapattı. Sonra bakıcıya döndü. Tamam, bu iş halledildi.

Adam özür dileyen bir tavırla :

— Görüyorsunuz ya, efendim, eğer kurallara uymazsam işimi kaybederim, dedi.

— Anlıyorum. Şimdi çuval işini nasıl yapacağız?

Adam :

— Getireyim, efendim, diyerek oradan uzaklaştı.

Bir iki metre ötelerindeki otuz dört numaralı parsele geçtiler. Beyaz Leoparlar şimdi olanca güzellikleriyle farklı olduklarını hissediyorlarmış gibi sessiz bir gurur içindeydiler.

Rudi tel çiti aşır lâlelerin bulunduğu kısma geçti, çiçekleri köklerinden sökmeye başladı. Bu lâleler seksen kaddı ; Roken iki muhafızına da Rudi'ye yardım etmelerini işaret etti. Çiçeklerin koparılışını seyretmek için toplananların arasında Towser, Corrie ve Boerum da vardı.

Tam o sırada polis gelmişti. Sağdaki yan kapıdan içeri girmişlerdi ve Roken'le aralarında otuz, otuz beş metre bir mesafe vardı. İçeriye önde Linder, arkasında Tom, pür telaş dalmışlardı ; onları Hendryk'in elinden tutup yürüten Julia takip etmekteydi. Bir düzine polis de beraber içeri dalmıştı.

Roken ceketinin iç cebinden tabancasını çıkarıp en yakın polise ateş etti. Corrie dehşetle yerinde sığırdı. Boerum çocuğu şiddetle çekerek zaptetti.

Roken adamlarına :

— Yerlerinizden ayrılmayın ! diye emretti. Kaçmayın ! Kaçmaya kalkışmak enayice bir hareket olurdu bu durumda. Polis her yerdeydi, limonluğun içi, dışı polis doluydu şimdi.

Tabanca sesi ortalığı velveleye vermişti. Kalabalık birbirlerini çiğneyerek kapılara koşuşurken, bir genç kız çığlık çığlığa bağılıyor, korkuyla feryat eden çocuk sesleri büyüklerin bağırışmalarına karışıyordu. Bereket versin limonluğun altı kapısı vardı ve içerisi çabucak boşalmıştı.

Roken adamlarını toplamış sağ duvara dizmişti; böylece arkadan bir hücumla karşı kendilerini garantiye almış oluyorlardı. Hepsi de, bir tek Roken hariç, duvara iyice yaslanıp siper almışlardı; Roken ise kendini korumaya tenezzül bile etmiyordu. Roken'in ardında Corrie'nin kafasına tabancasını dayamış bir vaziyette Towser durmaktaydı.

Linder'in adamları limonluğa bir yelpaze gibi açılarak dağılmış, bir kısmı karşı duvara geçmişti. Linder, Tom, Julia ve Hendryk ise Roken'le aynı duvarın otuz metre kadar ilerisindeydi.

Roken :

— Çocuğu kendinize siper alarak buraya gelin ! diye emretti.

Corrie'yi bir kalkan gibi kullanarak ilerleyen Towser dikkatle yürüyerek Roken'in önüne geçti, duvarın bir iki adım açığında durdu. Tabancasının namlusunu Corrie'nin başında tutmaya devam ediyordu. Roken bu halin polisçe iyice görülmesini arzu ediyordu.

Namlunun başındaki soğuk teması çocukcağızın çocukça cesaretinden kalanı da silip süpürmüştü ; tahammüllü kalmamıştı artık.

— Ba...ba...

Bu çaresiz, yalvaran, iç parçalayıcı bir imdat çığlığıydı. Dehşet, buz gibi elleriyle sanki herkesi gırtlğından kavramıştı. Çocuğun sesindeki acıyı duyan herkes iliklerine kadar ürperdiğini hissetmişti. Birkaç saniye herkes nefesini kesti, yerinden kimse kıpırdamadı.

Oğlunun çığlığı bir bıçak gibi Hendryk'in kalbine saplanmıştı.

— Corrie ! diye bağırarak elleriyle etrafını aradı, fakat Linder onu yakalayıp geri çekti; Julia da adamın diğer koluna yapışmıştı.

— Dur ! Önce ben konuşayım onunla !

Linder duvardan açığa çıktı, şimdi kendisi kolay bir hedef teşkil ediyordu.

— Roken, kaçamazsın. Her taraf polis dolu. Silâhın at ve çocuğu bırak ! Sakin bir telâşsız bir sesle söylemişti Linder bu sözleri.

— Çocuğu diri istiyorsan adamlarını toplayıp çek git buradan !

Roken'in sesi tiz, fakat tamamen sakindi.

Linder ağır ağır :

— Çocuğa bir şey yapmıyacağını bize nasıl temin edebilirsin? diye sordu.

— Söz veriyorum.

— Bu yetmez.

— Başka bir şık yok.

Linder sesindeki sükûneti muhafaza ederek, telâşsız bir şekilde :

— Pekâlâ, dedi. Annenin ruhu üzerine yemin et.

Sinirli bir sessizlik oldu. Roken'in adamları elleri te-
tikte bekliyorlardı.

Roken cevap vermedi, Rudi'ye döndü.

— Lâleleri yolmana devam et.

Rudi tekrar otuz dördüncü kısıma geçti.

Linder soğuk ve sert bir sesle :

— Yemin etmeni bekliyorum, Roken, dedi.

Rudi durdu, bekledi.

Roken, Linder'e :

— Sabrımı taşırmadan defol ! diye bağırdı.

— Roken ! Holanda'nın seni idamdan kurtaran me-
denî kanunlarına güvenme. Çocuğun kılına dokunursan se-
ni ben gebertirim !

Hendryk'in gözyaşları yanaklarından sakalına süzü-
lüyordu, ellerini Roken'e doğru uzatmış, yalvarmaktaydı.

— Corrie sana ne yaptı, Winkelman? O bana baktı
sadece, ne dersem onu yaptı. Hayattan diğer çocuklar gibi
nasibini almadı; buna rağmen asla şikâyet etmedi, daima
neşeliydi... Böyle bir çocuğa nasıl kıyarsın? Daha on bir
yaşında... Bırak onu...

Hendryk yalvarmasına devam ederken Linder ve Tom
fısıltı halinde konuşuyorlardı.

— Corrie'yi öldüreceğine eminim.

Linder :

— Buna şüphe yok, diye cevap verdi.

— Hücüm etmeliyiz.

— Dikkatini başka tarafa çekmeli.

— Ben sağ taraflarına dolaşırım. Bu dikkatini sen-
den uzaklaştırır. Önce Towser'i haklamalısın.

Linder başını salladı.

— Sürünerek ilerle.

Julia dehşetle :

— Hayır, Tom, hayır, diye atıldı.

Roken'in tiz sesi duyuldu.

— Konferansı kesin ! Herkes defolsun !

Corrie'nin artık canına yetmişti. Kendini yere atıp ağlamaya başladı.

— Ba...ba... kurtar beni...

Hendryk kontrolünü kaybetmişti, Julia'nın elinden kendini kurtarıp Corrie'nin sesine doğru yürümeye başladı. Corrie'sini kucaklamak ve onu hiç bırakmamak istiyordu ; Roken'i elleriye parçalamak arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Duvarlara tutunarak ilerlemeye devam etti.

— İstersen beni vur, Winkelman. Nefret ettiğin benim, çocuk değil. Buradayım işte ! Hendryk bir eliyle gömleğini yırtıp göğsünü açtı. Vur ! Durma !

Hendryk adamlara bir hayli yaklaşmıştı.

Roken Towser'e :

— Ateş etme, dedi. Sadece bayılt herifi. Ateşe başlamak işlerine yaramazdı.

Tom hücumu hazırdı, fakat Julia bir türlü yakasını bırakmıyordu. Nihayet Julia'nın elinden kendisini kurtardı.

Harekete geçmek için en uygun an, Hendryk'in onlara üç metreye kadar yaklaştığı an olabilirdi. Onlar Hendryk'le uğraşırken Tom'un bağırarak hücumu iki misli tesir ederdi. Şayet Linder iyi nişancı değilse, o zaman vay hallerine idi...

Tom şimdi çökmüştü. Julia avucunu Tom'un eli üzerine koydu, artık onu tutmuyordu, sadece dokunuyordu.

Hendryk'in ayağı tellere takıldı ve yere yuvarlandı, sonra tekrar kendini topladı, Tom döndü, Linler'le göz göze geldiler. Tamam ! Artık daha fazla bekleyemezdi !

Tom bağırarak ayağa fırlayıp ateş etmeye başladı, birkaç kurşun da kendisine atıldı. Aynı anda Linder dik-katle nişan alıp tetiği çekmişti. Towser, Hendryk'in açıl-mış kolları arasına düştü. Silâhı elinden fırladı. Corrie he-men koşup babasının iri gövdesi ardına sığındı. Hendryk şimdi Towser'i bir rehin gibi tutuyordu. Towser'i sımsıkı kavrayıp, kaburgaları birer birer çatırdayınca kadar sıktı, sıktı.

Tom onlara doğru koşmaya devam ediyordu. Bir kurşun kulağının yanından vınlayarak geçti, bir tanesi de boynuna rastladı, şah damarına isabet etmesine kıl payı mesafe kalmıştı. Ancak kurşun sadece sıyırmış, heyecan arasında Tom bunu pek farketmemişti.

Daha fazla yaklaşınca daha iyi bir hedef olmuştu. Adamlara on beş, yirmi metre yaklaşınca vuruldu, beyaz ve kırmızı lâleler arasına yuvarlandı.

Linder eliyle işaret ederek adamlarını harekete geçir-miş ve doğruca Roken'in üzerine yürümüştü. Normal ola-rak adamlarını ve kendisini böyle körü körüne ateşe at-mazdı, bilhassa kapana kısıtılmış bir çetenin üzerine bu şekilde varmazdı ; fakat şimdi Corrie ve Hendryk'i düşü-nüyordu. Roken bir kalleşlik yapıp her ikisini de öldürebil-irdi. Birkaç saniye şiddetli bir ateş teatisi oldu, sonra ortalık yatıştı. Sadece bir kişi vurulmuş, Linder de kolun-dan yaralanmıştı, fakat bu yara Linder'i durdurmaya yet-medi. Polisin her yandan üzerlerine geldiğini ve Corrie'nin de bir rehin olarak artık işlerine yaramıyacağını gören Roken'in adamları tabancalarını yere atıp ellerini kaldır-dılar. Müebbet hapis limonlukta vurulup gebermekten çok daha iyiydi. Hollanda'da idam cezası kalkmıştı.

Ateş etmeye devam eden Roken hariç, hepsi teslim ol-muştu; Roken de nihayet Linder'le burun buruna gelince-ye kadar ateşe devam etti. Linder'e tabancasını doğrultup

tetiğe dokunduğunda tabanca patlamadı, mermi bitmişti. Bu an, Linder'e dünyayı bu psikopattan kurtarması için bir şans vermişti, silâhını Roken'e çevirdi, nişan aldı, ancak bu nişan almak için davranışı aynı zamanda bir kararsızlık ifadesi idi. Nişan aldı, fakat ateş etmedi. Tek kelime söylemeden birbirlerine baktılar; sonra polisler Roken'in kollarını bağladı, Roken başını öbür tarafa çevirdi.

Linder'in kurşunu Towser'in ciğerine saplanmış ve o da Hendryk'in açılan kolları arasına düşmüştü. Hendryk onu bıraktığı zaman ezilmiş bir et ve kemik külçesinden başka bir şey değildi. Şimdi Hendryk ve Corrie birbirleriyle sarmaş dolaş olmuş, sessiz sessiz ağlıyorlardı.

Julia büyük bir korkuyla, deli gibi Tom'un düştüğü yere koştu. Tom, kalkmaya uğraşüyor, fakat diz kapağına yediği kurşunun verdiği acı buna engel oluyordu. Julia onun üzerine eğildi. Boynundaki kanları ve benzinin kül gibi olduğunu görünce ölüyor sandı.

Lâlelerin arasına oturup Tom'un başını kucağına koyup, dehşetle Tom'un boynundaki yaradan sızan kanlara bakmaya başladı.

— Oh, Tom... Tom !...

Tom gözlerini açtı, Julia'nın ıstırapla sararmış yüzünü ve üzerindeki kendi kanlarını görünce onun da serseri bir kurşunla vurulduğunu sandı. Korkuyla :

— Yaralı mısın? diye sordu.

— Yaralı mı? Ben mi? Gözyaşlarını güç tutarak başını salladı.

Tom hafifçe doğruldu.

— Corrie?

— Kurtuldu.

Tom gülümsedi.

— Lâlelerden yatak, senin kucağın, ne lüks bu !

— Tom, ne olur ölme, yalvarırım !

— Tabii ölmeyeceğim.

Julia artık göz yaşlarını tutamadı.

— Biliyor musun, karşılaştığımızdan beri hep ağlıyorsun.

— Evet, evet gerçekten ağlıyorum. Eğıldi, Tom'u çenesinden, burnundan öptü. Göz yaşları Tom'un boynuna damlıyor, oradan ıslak yollar yaparak yere akıyordu.

Tom, Julia'nın saçlarındaki kokuyu duyuyordu, bu nefis kokuyu daima hatırlayacaktı. Julia'nın saçları arasından mavi gök görünüyordu. Güldü, uzun zaman böyle içten bir kahkaha atmamıştı. Julia ağlarken o gülüyordu. Kolunu Julia'nın beline doladı, onu, arzuyla uzun uzun öptü.

Linder bir kolunu gömleğinden dışarı çıkarmış, başlarında dikiliyor, sırtıyordu. Tom'a bir şey olmdığını anlamak onu fazlasıyla sevindirmişti.

— Tam da öpüşecek yeri bulmuşsun.

Tom :

— Lâleler, dedi. İnsan onların arasında çok şeyler hissediyor.

— Haydi, tembellik yeter. Kalk bakalım artık. '

Linder ve Julia Tom'un ayağa kalkmasına yardım ettiler.

Roken'in cepleri boşaltılmıştı. Deri kaplı bir not defterinde bütün şebeke üyelerinin adres ve telefon numaralarını buldular. Roken, iki polis arasında durmuş, gözlerini boşluğa dikmişti. Yüzü sapsarıydı.

Üzerine büyük bir bitkinlik çökmüştü. Kollarını sımsıkı tutmalarına rağmen, şu anda onlardan çok uzaklardaydı ve hattâ kollarını tuttuklarını bile unutmaya başlıyordu. Kendini bildi bileli bu adi yaratıklar, bu hayvanlar onu incitmeye çalışmışlardı. O, bu iğrenç topluluktan değildi, bu ırktan değildi; çok uzaklardan, kimsenin kimse-den nefret etmediğı başka bir dünyadandı. Neye bura-

daydı sanki niçin bu acayip dünyaya gönderilmişti?

Kendi dünyasının bütün kapılarını kapamaya başlamıştı, artık buraya ne bir ziyaretçi kabul edecek, ne de adımını buradan dışarı atacaktı. Tamamen kendi içine dönmüştü ve bu hal ölünceye kadar sürecekti.

Linder :

— Nerede elmaslar, Roken? diye sordu.

Roken ne cevap verdi, ne bir işaret yaptı, Linder'e bakmadı bile.

Linder Roken'in gözlerindeki donuk ve boş ifadeyi görmüş, ondan hiçbir şey elde edemeyeceğini anlamıştı. Şebeke'de Roken'den sonra gelen adam olduğu anlaşılan Boerum'a yaklaştı. Boerum elmaslar hakkında hiçbir şey bilmiyordu, zaten bilse seve seve söylerdi. Şebekenin diğer üyelerini ihbar etmeye kaçacakları motoru bildirmeye çoktan hazırды ; fakat Linder artık bununla pek ilgilenmiyordu.

— Hanginiz Rudi?

— Be...ben.

— Elmasların nerede olduğunu biliyor musun?

— Evet, efendim. Kar Leoparları'nda.

Linder sökülmüş lâlelerden birini çiçeğinden köküne kadar iyice inceledi ve bir şey bulamadı. Çiçeği Rudi'ye uzattı.

— Göster !

— İçinde. Soğanında. Bana bir bıçak verebilir misiniz?.

Rudi'ye birkaç çakı birden uzandı.

Rudi çok kibarlaşmıştı.

— Teşekkür ederim, efen...

— İşine bak.

Rudi lâle soğanını ikiye böldü, soğanın ortasında iri bir elmas vardı.

Çıkan elmaslardan birini ışığa tutarken :

— Fevkalâde, diye söylendi.

Ruben onu işitmemişti, artık konuşulanları dudaklardan okumak istemiyordu.

Tom ise bütün olanlara kayıtsızdı artık. Kolunu Julia'nın beline sarmıştı.

Mükemmel bir kadındı Julia...

S O N

Sayı : 4

YÜRİYEN HEDEF

Yazan : PETER RABE

Yepyeni Bir Kitap

Nefesleri Kesecek

Bir Konu

Bekleyin

BAŞAK YAYINEVİ

Sayı : 5

S.S.O.
JEAN BRUCE
HER ZAMAN
CÈVAP VERİR

Bekleyin

Bu Müthiş Eseri

Şaşıracak Okuyacaksınız.

BAŞAK YAYINEVİ

